

ประวัติศาสตร์ท้องถิ่นของชาวมาเลเซียเชื้อสายไทยในรัฐเคดาห์ ปะลิส และเประ

A local History of Thai - Malays in Kedah, Palis and Parak

คำนวณ นวลสนอง

งานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจาก
สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ
กระทรวงวัฒนธรรม
ประจำปีงบประมาณ ๒๕๔๕

คำนำ

งานวิจัยนี้ เป็นการศึกษาประวัติศาสตร์ท้องถิ่นของชาวมาเลเซียเชื้อสายไท ในรัฐเกดะห์ ปะลิสและเประ ที่ผู้วิจัยมุ่งศึกษาพัฒนาการทางประวัติศาสตร์ของท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องกับชนชาติไท ซึ่งผู้วิจัยตระหนักอยู่เสมอว่า ท้องถิ่น / ชุมชนเป็นรากฐานสำคัญต่อการดำรงอยู่ของสังคม ชาติพันธุ์ และเชื้อชาติ รวมถึงการอยู่ร่วมกับชนชาติอื่นได้อย่างสงบสุขและมีสันติภาพ องค์ความรู้ที่เกิดขึ้น คงเป็นการสร้างเสริมประสบการณ์ส่วนหนึ่งที่จะมองให้เห็นถึงการอยู่ร่วมกันได้อย่างสันติของคนหลายเชื้อชาติ

ขอขอบพระคุณ ศาสตราจารย์ชวน เพชรแก้ว รองศาสตราจารย์อุดม หนูทอง ที่ได้ให้แนวทางสำคัญในการกำหนดกรอบคิดเพื่อการวิจัย และคณะกรรมการวิจัยวัฒนธรรมภาคใต้ สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ กระทรวงวัฒนธรรม ที่ได้เสนอแนะประเด็นที่มีประโยชน์ต่อการศึกษาวิเคราะห์

ขอขอบพระคุณ ผู้บอกข้อมูลทุกท่านที่ได้ให้ความช่วยเหลือด้วยดีตลอดมา และขอขอบพระคุณพงศ์ภรณ์ กฤตศักดิ์วัฒนา และคุณประไพ สุทธิมิตร ที่ช่วยเหลือในการจัดพิมพ์ และตรวจสอบความถูกต้อง

ขอขอบพระคุณ สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ กระทรวงวัฒนธรรม ที่ได้สนับสนุนทุนการวิจัยครั้งนี้ และขอขอบคุณอาจารย์วราภรณ์ นวลสนอง ผู้คอยให้ความช่วยเหลือ และให้กำลังใจอย่างดีเสมอมา

คำานวม นวลสนอง

14 กันยายน 2550

ชื่องานวิจัย : ประวัติศาสตร์ท้องถิ่นของชาวมลายูเชื้อสายไทในรัฐเกดะห์ ปะลิส และเประ
ผู้วิจัย : คำนวม นวลสนอง
ทุนอุดหนุนวิจัย : สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ กระทรวงวัฒนธรรม
ประจำปีงบประมาณ 2549

บทคัดย่อ

รายงานวิจัยนี้เป็นการศึกษาประวัติศาสตร์ท้องถิ่นของชาวมลายูเชื้อสายไทในรัฐเกดะห์ ปะลิส และเประ มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาพัฒนาการด้านประวัติศาสตร์ของชุมชนชาวมลายูเชื้อสายไทใน รัฐเกดะห์ ปะลิส และเประ และเพื่อศึกษาการปฏิสัมพันธ์ของคนในชุมชนระหว่างชุมชน และกับชุมชนในประเทศไทยของชาวมลายูเชื้อสายไทในรัฐเกดะห์ ปะลิส และเประ รวบรวมข้อมูลจากเอกสาร การสัมภาษณ์ และสังเกตปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นจริงทางสังคม เป็นข้อมูลประกอบการวิเคราะห์ ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

พัฒนาการด้านประวัติศาสตร์ของชุมชนชาวมลายูเชื้อสายไทในรัฐเกดะห์ ปะลิส และเประ แบ่งได้เป็น 3 ช่วงคือ ชุมชนดั้งเดิม ตั้งแต่อดีตจนถึง พ.ศ. 2451 ชุมชนที่เกิดขึ้นเมื่อครั้งอยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษ ตั้งแต่ พ.ศ. 2452 – 2499 และชุมชนที่เกิดหลังมลายูได้รับเอกราช ตั้งแต่ พ.ศ. 2500 จนถึงปัจจุบัน

การปฏิสัมพันธ์ของชาวมลายูเชื้อสายไทในรัฐเกดะห์ ปะลิส และเประ มีลักษณะที่สำคัญคือ ความสัมพันธ์ภายในชุมชน ความสัมพันธ์ระหว่างชุมชน และความสัมพันธ์กับชุมชนในประเทศไทย

ผู้วิจัยได้อภิปรายเพิ่มเติมถึงการศึกษาครั้งนี้ทำให้ชาวมลายูเชื้อสายไทในรัฐเกดะห์ ปะลิส และเประ เกิดความเข้าใจถึงเรื่องราวที่เกี่ยวกับพัฒนาการของชุมชนเพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาความสัมพันธ์ในชุมชนของตนเองและชุมชนอื่น และเป็นองค์ความรู้สำหรับการสร้างทฤษฎีเกี่ยวกับชนชาติไทในต่างแดน

Research Tittle : A local History of Thai -Malays in Kedah, Palis and Parak
Researcher : Khamnuan Nuansamong
Research Fund : The Office of National Cultural Bureau, Ministry of Cultural 2006
Fiscal Year

AN Abstract

This research is a study of the history of Thai-Malays living in the states of Kedah, Palis and Parak, Malaysia. The study focused on the historical development of Thai – Malay Communities in the states mentioned as well as their interactions with the people within their Own communities, with other communities and with the communities in Thailand. Data were Collected form documents, interviews. And observations of the real situations occurred in the Communities studied. The findings were as follows:

The historical development of the Thai-Malay communities in Kedah, Palis and Parak Could be classified into three periods – the original communities which existed from the past until the year 1908, those existed during the British rule between 1909–1956, and those existed After Malaysia became independent between 1957 to persent.

Regarding the interactions of the Thai-Malays in Kedah, Paris and Parak, it could be classified into three categories – the relationship within their own communities. with other communities , and with the communities in Thailand

This study has brought understanding to the Thai-Malay people living in the states mentioned in terms of community development which could be used as a means to create relationships among the people within their own communities, as well as with other communities. The finding can also be used to make a theory concerning Thais living in other countries.

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ความเป็นมาของปัญหาการวิจัย	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	5
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	5
ขอบเขตของการวิจัย	6
วิธีดำเนินการวิจัย	7
2 แนวคิดทฤษฎีและเอกสารที่เกี่ยวข้อง	10
แนวคิดทฤษฎี	10
ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับมาเลเซีย	13
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับชาวมลายูเชื้อสายไทย	22
3 พัฒนาการด้านประวัติศาสตร์ท้องถิ่นของชาวมลายูเชื้อสายไทยในรัฐเกดะห์	
ปะลิส และเประ	27
ปัจจัยที่ชาวมลายูเชื้อสายไทยเข้าไปตั้งถิ่นฐานในรัฐเกดะห์ ปะลิส และเประ	27
การแบ่งช่วงพัฒนาการด้านประวัติศาสตร์ท้องถิ่นของชาวมลายูเชื้อสายไทยในรัฐเกดะห์ ปะลิส และเประ	34
4 การปฏิสัมพันธ์ของคนในชุมชน คนต่างชุมชน และกับชุมชนในประเทศไทย	
ของชาวมลายูเชื้อสายไทยในรัฐเกดะห์ ปะลิส และเประ	54
ความสัมพันธ์ภายในชุมชน	54
ความสัมพันธ์ระหว่างชุมชน	55
ความสัมพันธ์กับชุมชนในประเทศไทย	55
5 บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	57
บทย่อ	57
สรุปผล	60
อภิปรายผล	65
ข้อเสนอแนะ	65

บทที่	หน้า
บรรณานุกรม	67
นุคตานุกรม	73
ภาคผนวก 1 สมาคมไทย-มาเลเซีย กฎ ระเบียบ และข้อบังคับ	76
ภาคผนวก 2 ภาพประกอบ	89

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาของปัญหาการวิจัย

ชาวมลายูเชื้อสายไทเป็นชนกลุ่มน้อยกลุ่มหนึ่งที่อาศัยอยู่ในประเทศมาเลเซียซึ่งมีอยู่ประมาณ 60,000 คน ส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในรัฐตอนเหนือของประเทศ ซึ่งได้แก่ เกดะห์ ปะลิส เบระ กลันตัน และตรังกานู¹ ซึ่งดินแดนแถบนี้เคยอยู่ในเขตอิทธิพลของอาณาจักรไทยหรืออาณาจักรสยามมาตั้งแต่สมัยสุโขทัย ดังปรากฏอยู่ในหลักศิลาจารึกพ่อขุนรามคำแหงหลักที่ 1 เป็นการกล่าวถึงการเข้ามามีอำนาจในดินแดนคาบสมุทรมลายูของอาณาจักรสุโขทัย ได้จารึกเรื่องราวการเข้ามามีอำนาจทางด้านทิศใต้ไว้ว่า “...เมืองห้วนอนรอดคนที่ พระบาง แพรกสุวรรณ ราชบุรี เพชรบุรี ศิริธรรมนคร ผังสมุทรเป็นที่แล้ว...”² สันนิษฐานว่า “ผังสมุทรเป็นที่แล้ว” นั้น น่าจะหมายถึงมหาสมุทรอินเดีย ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันตกของคาบสมุทรมลายูในสมัยนั้น หัวเมืองมลายูจึงเกี่ยวข้องกับอาณาจักรสุโขทัยตลอดมา

ครั้นสมัยอยุธยาได้สถาปนากรุงศรีอยุธยาเป็นเมืองหลวง เมื่อปี พ.ศ. 1893 โดยสมเด็จพระรามาธิบดีที่ 1 (อู่ทอง) ได้ขึ้นเสวยราชสมบัติเป็นพระองค์แรก ครั้งนั้นมีพระยาประเทศราชขึ้น 16 เมือง คือ เมืองมะละกา เมืองชวา เมืองตะนาวศรี เมืองนครศรีธรรมราช เมืองทวาย เมืองเมาะตะมะ เมืองเมาะลำเลิง เมืองสงขลา เมืองจันทบูร เมืองพิษณุโลก เมืองสุโขทัย เมืองพิชัย เมืองสวรรคโลก เมืองพิจิตร เมืองกำแพงเพชร และเมืองนครสวรรค์ จะเห็นได้ว่าอาณาจักรอยุธยาได้ขยายอำนาจและมีอิทธิพลเข้าไปในหัวเมืองมลายูตั้งแต่เริ่มแรก โดยเฉพาะเมืองนครศรีธรรมราชซึ่งก่อนหน้านี้อาจได้เข้าไปมีอิทธิพลเข้าไปในหัวเมืองมลายูอยู่ก่อนแล้ว และในปี พ.ศ. 1835 กษัตริย์แห่งกรุงสุโขทัยยึดได้เมืองนครศรีธรรมราช จึงได้ครอบครองดินแดนเกือบทั้งหมดของแหลมมลายูด้วย⁴

¹ คำานวน นวลสนอง. พัฒนาการทางสังคมและวัฒนธรรมของชนชาติไทในรัฐตอนเหนือของมาเลเซีย. 2546. หน้า 1.

² เกรือวัลย์ โกมุทแดง. ประวัติวรรณคดีสมัยสุโขทัยและอยุธยา. 2529. หน้า 16.

³ กรมศิลปากร. พระราชพงศาวดารกรุงศรีอยุธยา ฉบับจันทบูรมาศ (เจิม). 2506. หน้า 1.

⁴ เอน.เจ. ไรอัน. การสร้างชาติมาเลเซียและสิงคโปร์. แปลโดย ม.ร.ว. ประกายทอง สิริสุข. 2521. หน้า 4-7.

เนื่องจากกรุงศรีอยุธยาเป็นพระราชอาณาจักรไทยนานถึง 417 ปี จึงมีเหตุการณ์สำคัญที่เกี่ยวข้องกับดินแดนในแหลมมลายูหลายประการที่สำคัญ เช่น สยามส่งกองทัพไปปราบโจรสลัดที่เกาะทุมานีค เมื่อปี พ.ศ. 1941 หรือ 1943 (ซึ่งน่าจะเป็นทหารจากรัฐที่อยู่ใต้อำนาจของสยามที่ปัตตานีและปาหัง) การขยายอิทธิพลของอาณาจักรมะละกาเข้ามาในอิทธิพลของสยามระหว่างปี พ.ศ. 1988 – 1999 การขยายอิทธิพลของอาเจะห์ที่มีต่อหัวเมืองมลายูและเมืองชายขอบของอาณาจักรอยุธยาระหว่างปี พ.ศ. 2054 – 2184 และการขยายอิทธิพลของจักรวรรดิยะโฮร์ต่อรัฐต่าง ๆ ในคาบสมุทรมลายูและเมืองชายขอบของอาณาจักรอยุธยาระหว่างปี พ.ศ. 2096 – 2111 เป็นต้น¹ ครั้นถึงปี พ.ศ. 2310 กรุงศรีอยุธยาได้เสียแก่พม่า และต่อจากนั้นอีกหกเดือนพระเจ้ากรุงธนบุรีก็สามารถกู้อิสรภาพจากพม่าได้ แต่หัวเมืองมลายูก็ได้ตั้งตัวเป็นอิสระเรื่อยมาตลอดในสมัยของพระองค์และพระเจ้ากรุงธนบุรีก็ไม่ได้ยกกองทัพไปปราบปรามให้หัวเมืองมลายูมาขึ้นกับไทยเหมือนกับสมัยอยุธยา อาจเป็นเพราะในช่วงนั้นพระองค์ยังติดพันอยู่กับการทำสงครามกับพม่า ซึ่งพม่ามารบกวนอนอยู่เสมอทางด้านหัวเมืองเจียงใหม่และตามหัวเมืองชายแดนพม่า²

ในช่วงสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ตอนต้นจนถึงสมัยการเสียหัวเมืองมลายูให้แก่อังกฤษ พ.ศ. 2325 – 2452 ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกแห่งกรุงรัตนโกสินทร์ ปี พ.ศ. 2328 พระเจ้าปะดุงกษัตริย์ของพม่าได้ยกทัพใหญ่เข้ามาตีเมืองไทย ยกกองทัพหลวงเข้ามาทางด่านเจดีย์สามองค์ พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมีรับสั่งให้กรมพระราชวังบวรสุรสีหนาทยกทัพไปตีทัพหลวงของพระเจ้าปะดุง เมื่อไทยตีทัพหลวงพระเจ้าปะดุงแตกยับเยินแล้วจึงโปรดให้กรมพระราชวังฯ เสด็จยกกองทัพไปตีเอาหัวเมืองปักษ์ใต้คืนจากพม่า ครั้งนั้นหัวเมืองทั้งหน้านอกแลหน้าในเสียแก่พม่าตั้งแต่ชุมพรลงไปจนถึงเมืองนครศรีธรรมราช เว้นแต่เมืองกลาง ท่างเทพสตรี ท้าวศรีสุนทร ต่อสู้รักษาเมืองไว้ได้ เมื่อกองทัพไทยตีทัพพม่าแตกกลับไปหัวเมืองคืนหมดแล้ว กรมพระราชวังฯ เสด็จลงไปประทับที่เมืองสงขลา ให้ข้าหลวงเชิญกระแสรับสั่งออกไปถึงพระยาปัตตานี พระยาไทรบุรี และพระยาตรังกานูให้มายอมเป็นเมืองขึ้นกรุงศรีอยุธยาอย่างแต่ก่อน พระยาปัตตานีไม่ยอม จึงมีรับสั่งให้กองทัพไทยยกลงไปตีเมืองปัตตานี เมื่อตีได้แล้วมีรับสั่งให้กวาดล้างครอบครัวและเก็บเครื่องศาสตราวุธเอามากรุงเทพฯ ครั้งนั้นได้นำเอาปืนใหญ่ที่เรียกว่า พระยาตานีลงมาด้วย แล้วทรงตั้งให้เชื้อสายเจ้าเมืองปัตตานีเก่าเป็นพระยาปัตตานีต่อมา ส่วนพระยาไทรบุรีและพระยาตรังกานูเมื่อทราบข่าวกองทัพไทยตีได้เมืองปัตตานีแล้วจึงยอมเข้ามาขึ้นตรงต่อกรุงเทพฯ³ จึงเป็นอันว่าหัวเมืองมลายูซึ่งประกอบด้วยเมืองปัตตานี ไทรบุรี กลันตัน และตรังกานู ที่เคยเป็นหัวเมืองประเทศราชของไทย ตั้งแต่สมัยอยุธยาและตั้งตัวเป็นอิสระมาตลอด

¹ เอน . เจ. ไรอัน. เล่มเดิม. หน้า 15 – 65 .

² ทวีศักดิ์ ล้อมลิ้ม. ความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับมลายู. 2516. หน้า 21.

³ กรมพระยาดำรงราชานุภาพ. จดหมายเหตุหลวงอุดมสมบัติ. 2505. หน้า 1 – 3.

สมัยกรุงธนบุรีก็ได้กลับมาเป็นของไทยตามเดิม และในช่วงยุคต้นของกรุงรัตนโกสินทร์นี้เอง ชาตินะวันตกได้มีนโยบายเข้ามาล่าอาณานิคมในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยเฉพาะอังกฤษได้ให้ความสนใจดินแดนในหัวเมืองมลายูเป็นอย่างมากด้วยเหตุผลสำคัญคือ ความต้องการเมืองท่าสักแห่งหนึ่งตามเส้นทางการค้ากับจีนที่สามารถใช้เป็นที่พักเรือ ซ่อมแซมเรือ เพิ่มเติมเสบียงอาหาร และความต้องการที่พ่อค้าอังกฤษและอินเดียสามารถซื้อขายการค้าของคยในหมู่เกาะมลายู โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อให้บริษัทอีสต์อินเดียได้รับคินุกไปขายให้แก่จีน¹ ด้วยการใ้ช้อบายของอังกฤษ ซึ่งขณะนั้นเป็นมหาอำนาจของโลก ไทยจึงต้องเสียดินแดนหัวเมืองมลายูให้แก่อังกฤษถึง 4 ครั้ง คือ ครั้งแรกเสียดินแดนปีนังและพื้นที่บนแผ่นดินใหญ่ที่อยู่ตรงข้ามกับเกาะปีนัง (Wellesly) เมื่อปี พ.ศ. 2344 เสียดินแดนประะให้แก่อังกฤษ ปี พ.ศ. 2369 เสียดินแดนปาหังให้แก่อังกฤษปี พ.ศ. 2483 และเสียดินแดนกะหะ ปะลิส กลันตัน และตรังกานู ปี พ.ศ. 2452² ซึ่งการเสียดินแดนในหัวเมืองมลายูครั้งนี้ก่อให้เกิดความรู้สึกกับคนไทยทั่วไปว่า เป็นการเสียเกียรติภูมิของชาติอย่างมาก ซึ่งรัฐบาลไทยได้รับผลประโยชน์น้อยกว่าอังกฤษ³

การที่ไทยเสียดินแดนไทรบุรี ปะลิส กลันตัน และตรังกานู ตามหนังสือสัญญาที่จัดทำขึ้นระหว่างรัฐบาลสยามและรัฐบาลอังกฤษ 3 ฉบับ ซึ่งได้ตกลงกันเมื่อวันที่ 20 มีนาคม พ.ศ. 2452 มีสาระสำคัญคือ รัฐบาลสยามยอมโอนสิทธิอำนาจอันชอบธรรมในการปกครองเมืองไทรบุรี ปะลิส กลันตัน และตรังกานู และเกาะที่อยู่ใกล้เคียงกับเมืองนี้ให้กับรัฐบาลอังกฤษ จะโอนกันภายใน 30 วัน นับตั้งแต่ให้สัตยาบันแล้ว และภายใน 6 เดือน หลังจากให้สัตยาบันทั้ง 2 ประเทศ จะจัดตั้งคณะกรรมการปักปันเขตแดน ตามที่ระบุไว้ในสัญญาว่าด้วยเขตแดนแนบท้ายสัญญาฉบับนี้ และคนในบังคับของฝ่ายสยามซึ่งมีสำนักเดิมอยู่ในดินแดนที่กล่าวไว้ ถ้าประสงค์จะเป็นคนสังกัดชาติไทยก็อนุญาตให้เป็นได้ แต่ต้องไปตั้งถิ่นที่อยู่เขตสยามภายใน 6 เดือนตั้งแต่วันที่ให้สัตยาบันเป็นสัญญาฉบับนี้ และฝ่ายรัฐบาลของพระเจ้าแผ่นดินอังกฤษยอมรับว่าคนเหล่านี้จะเป็นเจ้าของทรัพย์สินที่เคลื่อนไหวไม่ได้ และถ้าเมืองทั้ง 4 ยังมีหนี้สินค้างรัฐบาลสยามอยู่รัฐบาลอังกฤษจะขอชดใช้แทน และอำนาจศาลตามที่ตกลงกันระหว่างรัฐบาลสยามกับรัฐบาลอังกฤษ (สิทธิสภาพนอกอาณาเขต) ตามที่ตกลงกันเมื่อวันที่ 3 กันยายน พ.ศ. 2426 นั้นยกเลิก คนในบังคับอังกฤษจะต้องขึ้นศาลสยาม และว่าด้วยอำนาจศาลในกรุงสยามสำหรับใช้แก่คนในบังคับอังกฤษ⁴

¹ เอน. เจ. ไรอัน. เล่มเดิม. หน้า 80 – 83.

² พยงค์ ทิมเจริญ. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์การทำสนธิสัญญาและการปักปันเขตแดนระหว่างประเทศไทยและมาเลเซีย. 2530. หน้า 2 – 4.

³ สกรรจ์ จันทรัตน์. ปัญหาการปกครองมณฑลไทรบุรีในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (พ.ศ. 2440 – 2451). 2522. หน้า 88.

⁴ พยงค์ ทิมเจริญ. เล่มเดิม. หน้า 4 – 6.

ด้วยเหตุผลทางการเมืองไทยต้องเสียดินแดนกั๊กกล่าวให้แก่อังกฤษ และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในครั้งนั้นมีคนบังคับในสยามอยู่เป็นจำนวนมากทั้งที่เป็นเชื้อสายไทและเชื้อสายมลายูยังคงตั้งถิ่นฐานอยู่ในภูมิภาคานาเดิม ใช้สิทธิการเป็นพลเมืองของประเทศภายใต้การปกครองของอังกฤษ

จากที่กล่าวมา แสดงให้เห็นว่าการบันทึกเรื่องราวความสัมพันธ์ของชนชาติไทกับหัวเมืองมลายูในอดีตส่วนใหญ่เป็นประวัติศาสตร์เกี่ยวกับการตั้งถิ่นฐานที่ถาวรกลุ่มแรก ๆ พัฒนาการจนกลายเป็นเมืองและอาณาจักร และการเมืองการปกครองในบริบทของรัฐประเทศ ซึ่งเหตุการณ์สำคัญหลังจากที่ไทยเสียดินแดนหัวเมืองมลายูในรัฐตอนเหนือของมาเลเซียในปัจจุบันให้กับอังกฤษแล้ว ก็ยังมีชนชาติไทเป็นจำนวนมากที่อาศัยอยู่ในดินแดนแถบนี้ จนกระทั่งถึงปี พ.ศ.2500 อังกฤษได้มอบเอกราชให้แก่มาเลเซีย ชนชาติไทกลุ่มนี้จึงได้รับสัญชาติเป็นมาเลเซีย ซึ่งเรียกกันโดยทั่วไปว่าเป็นชาวมาเลเซียเชื้อสายไทและเป็นชนกลุ่มน้อยของประเทศ ดังนั้นการศึกษาถึงประวัติศาสตร์ท้องถิ่นของชาวมาเลเซียเชื้อสายไทในประเทศมาเลเซีย จึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจ เพราะในแต่ละชุมชนจะมีเรื่องประวัติศาสตร์ของท้องถิ่นที่แตกต่างกันออกไป อาทิ ประสบการณ์ ความทรงจำ และอัตลักษณ์ของกลุ่มคน ชุมชน ทั้งที่เป็นเมือง และชนบทรวมทั้งความสัมพันธ์ทั้งภายในชุมชนและระหว่างชุมชน เรื่องราวของบุคคลสำคัญ เหตุการณ์ และปรากฏการณ์สำคัญในท้องถิ่นทั้งที่ปรากฏอยู่ในรูปวรรณกรรม เรื่องเล่า การละเล่น ประเพณี ความเชื่อ และศิลปกรรม สิ่งเหล่านี้ได้แสดงถึงวิถีชีวิต ภูมิปัญญา การปรับตัว การต่อรอง ต่อต้าน และการเปลี่ยนแปลงของชุมชน โดยผู้วิจัยได้เลือกศึกษาประวัติศาสตร์ท้องถิ่นของชาวมาเลเซียเชื้อสายไทในรัฐเกดะห์ ปะลิส และเประ เนื่องจากเป็นรัฐที่มีพื้นที่ติดต่อกัน มีความสัมพันธ์ทางด้านสังคมและวัฒนธรรมของชาวมาเลเซียเชื้อสายไทมาอย่างต่อเนื่อง

การศึกษาประวัติศาสตร์ท้องถิ่นของชาวมาเลเซียเชื้อสายไทในรัฐเกดะห์ ปะลิส และเประ จะทำให้เข้าใจถึงความเป็นมาในวิถีชีวิตของคนในท้องถิ่นนี้ ความรู้ดังกล่าวจะทำให้เกิดความเข้าใจถึงความเป็นมาของชุมชนที่เป็นชาวไทอีกกลุ่มหนึ่งซึ่งอยู่ในต่างแดน มีความใกล้ชิดกับราชอาณาจักรไทยมาก่อน และผู้วิจัย พบว่า การศึกษาเรื่องราวของชนกลุ่มน้อยที่เป็นชาวมาเลเซียเชื้อสายไทมีนักวิชาการจากหลายประเทศที่ให้ความสนใจ ดังเช่นนักวิชาการจากประเทศญี่ปุ่น อเมริกา และเยอรมัน เป็นต้น เนื่องจากชนชาติไทกลุ่มนี้มีการปรับตัวอย่างคึกคักซึ่งอยู่ร่วมกับชนชาติอื่นหลายเชื้อชาติเช่น มลายู จีน และอินเดีย เป็นต้น แต่เขาเหล่านั้นยังคงรักษาไว้ซึ่งวัฒนธรรมไทยอย่างคึกคัก ยึดมั่นในหลักธรรมทางพระพุทธศาสนา และมีการปรับตัวให้อยู่ร่วมกับชุมชนอื่นอย่างสันติ รวมทั้งปรากฏการณ์ที่สะท้อนให้เห็นถึงนโยบายการสร้างชาติของมาเลเซียที่มีประชากรหลายเชื้อชาติ และมีความหลากหลายทางวัฒนธรรม แต่มาเลเซียก็สามารถสร้างความสมานฉันท์ในกลุ่มชนภายในชาติให้อยู่ร่วมกันได้อย่างมีความสุข และอีกประเด็นหนึ่งที่สำคัญอย่างยิ่งก็คือ ชาวมาเลเซียเชื้อสายไทที่ตั้งถิ่นฐานอยู่ในรัฐเกดะห์ ปะลิส และเประ จะมีความสัมพันธ์กับชุมชนท้องถิ่นของประเทศไทยมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน โดยเฉพาะความสัมพันธ์กับ

กลุ่มชนในจังหวัดสงขลา พัทลุง นครศรีธรรมราช สตูล ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส อันจะก่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจถึงเรื่องราวของพื้นที่หรือชุมชนบริเวณนี้อีกแง่มุมหนึ่งมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาพัฒนาการด้านประวัติศาสตร์ของชุมชนชาวมลายูเชื้อสายไทในรัฐเกะห์ ปะลิส และเประ
2. เพื่อศึกษาการปฏิสัมพันธ์ของคนภายในชุมชน ระหว่างชุมชน และกับชุมชนในประเทศไทยของชาวมลายูเชื้อสายไทในรัฐเกะห์ ปะลิส และเประ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. การศึกษาเรื่องราวของชนชาติไททุกกลุ่มเป็นเรื่องที่น่าสนใจในทางทฤษฎีซึ่งจะเป็นองค์ความรู้สำคัญที่จะนำผลของการศึกษาไปเปรียบเทียบกับวัฒนธรรมไทของแต่ละกลุ่ม จะทำให้เข้าใจวัฒนธรรมของชนชาติไทในประเทศไทยและวัฒนธรรมไทกลุ่มอื่น ๆ
2. เป็นการปลูกจิตสำนึกให้เกิดความหวงแหนในภูมิปัญญาและวัฒนธรรมไท
3. เป็นพื้นฐานในการอนุรักษ์ พื้นฟู และพัฒนาวัฒนธรรมไทในอนาคตโดยเฉพาะในท้องถิ่นที่ชนชาติไทเป็นชนกลุ่มน้อย การเรียนรู้และทำความเข้าใจซึ่งกันและกัน จึงเป็นโอกาสดีที่จะมีการติดต่อและให้การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

นิยามศัพท์เฉพาะ

ประวัติศาสตร์ท้องถิ่น หมายถึง เรื่องราวที่ว่าด้วยความเป็นมาของท้องถิ่นตั้งแต่เริ่มต้นจนพัฒนาเป็นบ้านเมืองหรือชุมชน โดยกล่าวถึงความเติบโตของสถานะและบทบาทของเมืองหรือชุมชน เหตุการณ์สำคัญ ตลอดจนการเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ มาเป็นลำดับตั้งแต่ต้นจนถึงปัจจุบัน และแหล่งข้อมูลประวัติศาสตร์ท้องถิ่นได้แก่ งานค้นคว้าวิจัยเกี่ยวกับโบราณสถาน โบราณวัตถุ ซึ่งมีเรื่องราวเกี่ยวกับความเป็นมาของชุมชน เอกสารทางประวัติศาสตร์ งานวิจัย บทความ ตลอดจนหลักฐานที่เป็นตำนาน นอทางพื้นบ้าน และเรื่องเล่าของท้องถิ่น

ชาวมลายูเชื้อสายไทในรัฐเกะห์ ปะลิส และเประ หมายถึง ประชาชนที่ถือสัญชาติมาเลเซียถูกต้องตามกฎหมาย เป็นกลุ่มคนที่มีวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณีแบบคนไทย ใช้ภาษาพูดเป็นภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน นับถือศาสนาพุทธ เชื่อว่าสืบเชื้อสายมาจากบรรพบุรุษกลุ่มเดียวกันและตั้งถิ่นฐานอยู่ในรัฐเกะห์ ปะลิส และเประของประเทศมาเลเซีย

ขอบเขตของการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการศึกษาค้นคว้าไว้ดังนี้

1. ขอบเขตด้านพื้นที่ การวิจัยครั้งนี้ศึกษาหมู่บ้าน / ชุมชนของชาวมลาเเซียเชื้อสายไทในรัฐเกะห์ ปะลิส และเประ โดยเก็บรวบรวมข้อมูลให้ครอบคลุมพื้นที่ 20 ชุมชน ดังนี้

1.1	หมู่บ้านบรังกาบาตา	ค. ตะโละวันยะ	อ. โกตาสตาร์	รัฐเกะห์
1.2	หมู่บ้านปาดังเซรา	ค. อะห์	อ. กูบังปาตู	รัฐเกะห์
1.3	หมู่บ้านปลายระไม	ค. ปาดังเกอร์เบา	อ. เป็นดิง	รัฐเกะห์
1.4	หมู่บ้านทุ่งควาย	ค. ปาดังเกอร์เบา	อ. เป็นดิง	รัฐเกะห์
1.5	หมู่บ้านลำป่า	ค. รัมไบ	อ. เป็นดิง	รัฐเกะห์
1.6	หมู่บ้านไม้สน	ค. แอปุต	อ. เป็นดิง	รัฐเกะห์
1.7	หมู่บ้านกอหฺรา	ค. เจเนอริ	อ. เซะ	รัฐเกะห์
1.8	หมู่บ้านกาไหล	ค. เจเนอริ	อ. เซะ	รัฐเกะห์
1.9	หมู่บ้านนาซ่า	ค. นาซ่า	อ. ปาดังเตอรัป	รัฐเกะห์
1.10	หมู่บ้านประคู้	ค. เตอกายคีรี	อ. ปาดังเตอรัป	รัฐเกะห์
1.11	หมู่บ้านกำปงคัส	ค. ปูไหล	อ. บาลิง	รัฐเกะห์
1.12	หมู่บ้านบาลิงนอก	ค. บาลิง	อ. บาลิง	รัฐเกะห์
1.13	หมู่บ้านคลองซ้าง	ค. ลิดำคีรี	อ. กัวลามูดา	รัฐเกะห์
1.14	หมู่บ้านยาหฺวี	ค. อะหฺเระ	อ. กะงะห์	รัฐปะลิส
1.15	หมู่บ้านกูบังดิกา	ค. กูปัง	อ. กะงะห์	รัฐปะลิส
1.16	หมู่บ้านควนมุตั้ง	ค. กูปัง	อ. กะงะห์	รัฐปะลิส
1.17	หมู่บ้านตาเซะ	ค. บลุกอเซมัง	อ. เป็งกาลันฮูดู	รัฐเกะห์
1.18	หมู่บ้านกำปงปง	ค. บลุกอเซมัง	อ. เป็งกาลันฮูดู	รัฐเกะห์
1.19	หมู่บ้านอัสตัมกุมปัง	ค. อัสตัมกุมปัง	อ. ไทปัง	รัฐเประ
1.20	หมู่บ้านกัวลากังซา	ค. กัวลากังซา	อ. อีโปร์	รัฐเประ

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา การวิจัยประวัติศาสตร์ท้องถิ่นของชาวมลาเเซียเชื้อสายไทในรัฐเกะห์ ปะลิส และเประ ในประเด็นต่อไปนี้

2.1 พัฒนาการด้านประวัติศาสตร์ท้องถิ่น ประกอบด้วย ปัจจัยที่ชาวมลาเเซียเชื้อสายไทเข้าไปตั้งถิ่นฐานในรัฐเกะห์ ปะลิส และเประ และลักษณะชุมชนของชาวมลาเเซียเชื้อสายไทในรัฐเกะห์ ปะลิส และเประ

2.2 การปฏิสัมพันธ์ของชาวมลาเเซียเชื้อสายไทในรัฐเคะห์ ปะลิส และเประ เกี่ยวกับความสำคัญของคนในชุมชน ระหว่างชุมชนและกับชุมชนในประเทศไทย

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาประวัติศาสตร์ท้องถิ่นของชาวมลาเเซียเชื้อสายไทในรัฐเคะห์ ปะลิส และเประ ผู้วิจัยได้เริ่มต้นด้วยการศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับชาวมลาเเซียเชื้อสายไทในรัฐเคะห์ ปะลิส และเประ เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับประวัติความเป็นมา สภาพความเป็นอยู่ การประกอบอาชีพ การศึกษา ศาสนา ขนบธรรมเนียมประเพณี การสัมภาษณ์บุคคล ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย เอกสารที่ให้ความรู้ความคิดในการกำหนดหัวข้อการวิจัย และเอกสารที่ใช้เป็นหลักในการวิจัยโดยตรง รวมถึงการติดต่อกับบุคลากรฝ่ายต่าง ๆ เพื่อสอบถามข้อมูลพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย และเพื่อขอความอนุเคราะห์ให้ช่วยอำนวยความสะดวกในการปฏิบัติงานรวบรวมข้อมูล

จากนั้นได้กำหนดวิธีดำเนินการศึกษาออกเป็น 4 ประเด็นคือ แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล วิธีการในการเก็บรวบรวมข้อมูล และการจัดการกับข้อมูล โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 แหล่งข้อมูล การวิจัยครั้งนี้ทำการศึกษาประวัติศาสตร์ท้องถิ่นของชาวมลาเเซียเชื้อสายไทในรัฐเคะห์ ปะลิส และเประ จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย รวมทั้งการออกสำรวจพื้นที่ตามขอบข่ายที่กำหนด เพื่อกำหนดพื้นที่แหล่งข้อมูล โดยอาศัยเกณฑ์ในการพิจารณา ดังนี้

1.1.1 คัดเลือกชุมชนที่มีลักษณะร่วมทางสังคมและวัฒนธรรมสามารถใช้เป็นแหล่งข้อมูลแทนชุมชนอื่นได้

1.1.2 เป็นชุมชนที่ชาวมลาเเซียเชื้อสายไทอาศัยอยู่เป็นจำนวนมากมีลักษณะของความเป็นหมู่บ้าน / ชุมชน และตั้งหลักแหล่งอยู่ในหมู่บ้าน / ชุมชนอย่างต่อเนื่อง

1.1.3 คัดเลือกแหล่งข้อมูล เพื่อการศึกษาค้นคว้า 20 หมู่บ้าน

เมื่อพิจารณาตามเกณฑ์ดังกล่าวข้างต้น ประกอบกับการสัมภาษณ์บุคคลที่อาศัยอยู่ในท้องถิ่นนั้น ผู้วิจัยได้คัดเลือกแหล่งข้อมูลดังนี้

ตาราง 1 แสดงข้อมูลหมู่บ้าน / ชุมชน ตำบล อำเภอ และรัฐที่ใช้เป็นแหล่งข้อมูลและเป็นจุดรวบรวมข้อมูล

ที่	หมู่บ้าน / ชุมชน	ตำบล / ชุมชน	อำเภอ	รัฐ
1	บารักบาตา	ตะโล๊ะวันยะ	โกตาสตาร์	เกะห์
2	ปาดังเซรา	อะห์	กูบังปาตู	เกะห์
3	ปลายระไม	ปาดังเกอร์เบา	เปินดัง	เกะห์
4	ทุ่งควาย	ปาดังเกอร์เบา	เปินดัง	เกะห์
5	ลำปำ	รัมไบ	เปินดัง	เกะห์
6	ไม้สน	อาเซอร์ปูเต๊ะ	เปินดัง	เกะห์
7	กอหรา	เจเนอริ	เซะ	เกะห์
8	กาไหล	เจเนอริ	เซะ	เกะห์
9	นาซ่า	นาซ่า	ปาดังเตอร์ป	เกะห์
10	ประคู้	เดอกายคีรี	ปาดังเตอร์ป	เกะห์
11	กำบังคัส	ปูไหล	บาลิง	เกะห์
12	บาลิงนอก	บาลิง	บาลิง	เกะห์
13	คลองช้าง	สิคำคีรี	กัวลามูดา	เกะห์
14	ยาหวิ	อะเหร่า	กะงะห์	ปะลิส
15	กูบังดิกา	จูปิง	กะงะห์	ปะลิส
16	ควนมุสัง	จูปิง	กะงะห์	ปะลิส
17	คาเซะ	บลูกอเซม้ง	เบ็งกาลันฮูดู	เกะห์
18	กำปังปง	บลูกอเซม้ง	เบ็งกาลันฮูดู	เกะห์
19	อัสสัมกุมปิง	อัสสัมกุมปิง	ไทปิง	เประ
20	กัวลากังซา	กัวลากังซา	อีโปร	เประ

แม้ว่าการวิจัยครั้งนี้มีการกำหนดพื้นที่ที่ใช้เป็นแหล่งข้อมูลเพียง 20 หมู่บ้าน / ชุมชนดังที่ได้กล่าวไว้แล้ว แต่ผู้วิจัยได้พยายามรวบรวมและเสนอข้อมูลจากหมู่บ้าน/ชุมชนอื่นที่มีชาวมาเลเซียเชื้อสายไทยอาศัยอยู่เป็นข้อมูลประกอบด้วย เพื่อให้การวิจัยครั้งนี้ได้บรรลุวัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้า

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยได้กำหนดกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้บอกข้อมูลหรือเป็นผู้ให้สัมภาษณ์ โดยอาศัยเกณฑ์ดังต่อไปนี้

1.2.1 เป็นคนที่อาศัยอยู่ในท้องถิ่นนั้นมาตั้งแต่กำเนิดและมีบรรพบุรุษที่อาศัยอยู่ในท้องถิ่นนั้น

1.2.2 เป็นชาวมาเลเซียเชื้อสายไทที่มีขนบธรรมเนียมประเพณีใช้ภาษาไทยเป็นภาษาพูดในชีวิตประจำวัน และเชื่อว่าสืบเชื้อสายมาจากบรรพบุรุษเดียวกัน

1.2.3 มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ความเป็นมาของชุมชน รวมทั้งสภาพทางสังคมและวัฒนธรรมเป็นอย่างดี

1.2.4 รายชื่อผู้บอกข้อมูลผู้วิจัยจะระบุไว้ที่เชิงอรรถและในส่วนของบรรณานุกรม

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยจะใช้ประเด็นที่กำหนดไว้ในขอบเขตเนื้อหาเป็นเครื่องมือสำคัญในการรวบรวมข้อมูล รวมทั้งใช้เป็นแนวทางในการรวบรวมเอกสารที่เกี่ยวข้อง

3. วิธีการรวบรวมข้อมูลโดยดำเนินการดังต่อไปนี้ นำข้อมูลที่รวบรวมได้จากเอกสารการสัมภาษณ์ และการสังเกต แล้วนำมาสรุปสาระสำคัญ นำข้อมูลที่สรุปไว้เป็นสาระสำคัญมาตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ และเสนอผลการศึกษาค้นคว้าด้วยวิธีพรรณนาวิเคราะห์

บทที่ 2

แนวคิดทฤษฎีและเอกสารที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง ประวัติศาสตร์ท้องถิ่นของชาวมลายูเชื้อสายไทในรัฐเคะห์ ปะลิส และ เปร๊ะ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าแนวคิดทฤษฎีและเอกสารที่เกี่ยวข้อง มีเนื้อหาตามลำดับดังนี้คือ แนวคิดทฤษฎีความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับมาเลเซีย และเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับชาวมลายูเชื้อสายไท

แนวคิดทฤษฎี

1. สถานภาพไทศึกษา อานันท์ กาญจนพันธุ์ ได้ศึกษาสถานภาพไทศึกษา : กรณีการผสมผสานทางชาติพันธุ์และการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรม พบว่า สถานภาพไทศึกษามีแนวทางการศึกษา 5 แนวทาง ซึ่งมีกรอบความคิด วิธีการวิจัย และการตอบคำถามที่แตกต่างกันอย่างชัดเจนในแง่ของความเข้าใจความหมายของชาติพันธุ์กล่าวคือ แนวทาง 1 การศึกษาลักษณะดั้งเดิมทางชาติพันธุ์ แนวทาง 2 การศึกษาการแลกเปลี่ยนและการรับอิทธิพลทางวัฒนธรรม แนวทาง 3 การศึกษาการแลกเปลี่ยนสถานภาพทางสังคมของกลุ่มชาติพันธุ์ แนวทาง 4 การศึกษาประวัติศาสตร์ของการผสมผสานทางชาติพันธุ์ และแนวทาง 5 การศึกษาความเป็นตัวตนทางชาติพันธุ์¹

ทิศทางการศึกษาที่ผ่านมานั้น จะมีผลงานการศึกษาส่วนใหญ่กระจุกตัวอยู่ใน 2 แนวทางแรก ส่วนแนวทางการศึกษา 3 แนวทางหลังมีผลงานวิจัยน้อยมาก ซึ่งแสดงให้เห็นว่า กระแสความคิดของนักวิจัยท้องถิ่นและนักวิจัยชาวไทยบางส่วน มุ่งที่จะค้นหาลักษณะของความ เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของวัฒนธรรมไท แต่ไม่สามารถอธิบายความผันแปรและลักษณะหลากหลายทางวัฒนธรรม ในระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์ไท ภายใต้บริบททางสังคมที่อาศัยอยู่ร่วมกับกลุ่มชาติพันธุ์อื่น ๆ ซึ่งถือว่าเป็นประเด็นปัญหาสำคัญในการวิจัย ที่จะอธิบายพัฒนาการทางสังคมและวัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ไท

สำหรับการศึกษาอีก 3 แนวทางนั้นมักจะจำกัดอยู่ในหมู่นักวิชาการชาวตะวันตกบางกลุ่ม และนักวิชาการชาวไทยส่วนน้อย ซึ่งมีกรอบความคิดพื้นฐานที่ให้ความสำคัญกับความหลากหลายทางวัฒนธรรม และความเคลื่อนไหวของกลุ่มชาติพันธุ์ ด้วยการนำแนวความคิดเชิงทฤษฎีที่ทำทนาย

¹ อานันท์ กาญจนพันธุ์. สถานภาพไทศึกษา : กรณีการผสมผสานทางชาติพันธุ์และการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรม. 2541. หน้า ก-ข.

หลายประการ เช่น การเปลี่ยนแปลงสถานภาพทางสังคม การผสมผสานทางชาติพันธุ์ การทำให้เป็นไท และการสร้างความเป็นตัวตนทางชาติพันธุ์ เป็นต้น

ในอนาคตการสังเคราะห์และพัฒนาแนวคิดใหม่ ๆ เพื่อการวิจัยนั้น ขึ้นอยู่กับเงื่อนไขสำคัญในแง่ของวิธีการศึกษาอย่างน้อย 3 ประการกล่าวคือ

วิธีการศึกษาแบบแรก มีความจำเป็นคือองอาศัยการวิจัยภาคสนามทางด้านมานุษยวิทยาอย่างละเอียดมากขึ้น ซึ่งเป็นวิธีการที่ต้องใช้เวลาค่อนข้างยาวนานควบคู่กับการวิเคราะห์ ตีความ และตรวจสอบเอกสารโบราณประเภทค่านาน ด้วยมุมมองจากหลายสาขาวิชา

วิธีการศึกษาแบบที่สอง จะต้องเน้นการตั้งคำถามในการวิจัยให้มากขึ้น โดยให้ความสำคัญกับคำถามลักษณะวิพากษ์วิจารณ์ และทำทนายข้อสรุปเดิม ๆ แทนวิธีการศึกษาในเชิงบรรยาย

วิธีการศึกษาแบบที่สาม เป็นการให้ความสำคัญกับการวิเคราะห์ในเชิงองค์รวม และเชิงเปรียบเทียบมากขึ้น ซึ่งต้องอาศัยแนวคิดเชิงสังคมศาสตร์เพื่อมาช่วยสังเคราะห์องค์ความรู้ที่มีลักษณะเคลื่อนไหวและเป็นกระบวนการ

2. การศึกษาประวัติศาสตร์ท้องถิ่น เป็นการศึกษาวิจัยประวัติศาสตร์ในพื้นที่ส่วนย่อย เช่น เมือง แขวง ตำบล และหมู่บ้าน เป็นต้น เนื้อเรื่องในการศึกษาอาจจะเน้นในด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม หรือกำเนิดพัฒนาการของสถาบันใดสถาบันหนึ่งในท้องถิ่น อาชีพ กลุ่มชนต่าง ๆ เชื้อชาติ ศาสนา และประเพณีท้องถิ่น ล้วนเป็นเรื่องที่อยู่ในข่ายการศึกษาประวัติศาสตร์ท้องถิ่นเช่นกัน¹

แหล่งข้อมูลประวัติศาสตร์ท้องถิ่นได้แก่ คำบอกเล่า ค่านาน หรือเรื่องเล่าของท้องถิ่น เอกสารที่เก็บอยู่ตามวัดประจำท้องถิ่นนั้น ๆ วารสาร หรือหนังสือพิมพ์ของท้องถิ่น หรือหนังสือพิมพ์ระดับชาติก็มีเรื่องราวของท้องถิ่นต่าง ๆ แทรกอยู่มีใช้น้อย นอกจากนี้แล้วเรายังอาจสืบค้นได้จากเอกสารของทางราชการ และข้อความตระหนักในการทำงานประวัติศาสตร์ท้องถิ่นคือเรื่องราวของท้องถิ่นย่อมสัมพันธ์กับการเมือง เศรษฐกิจ สังคม หรือสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ในระดับสูงกว่าท้องถิ่น ความเปลี่ยนแปลงของประวัติศาสตร์ของท้องถิ่นเกิดขึ้นทำนองเดียวกับประวัติศาสตร์ชาติ เพียงแต่ช้ากว่า และไม่ประจักษ์ชัดเจนเท่า จนบางครั้งผู้อาศัยอยู่ในท้องถิ่นหรือปฏิบัติงานในท้องถิ่นก็ไม่อาจสังเกตได้²

ในการศึกษาประวัติศาสตร์ท้องถิ่น ผู้ศึกษาจะต้องแสดงสัมพันธภาพของตนในท้องถิ่นกับการเปลี่ยนแปลง กับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในสภาพการณ์หรือสภาพแวดล้อมต่าง ๆ รวมทั้งอิทธิพลภายนอกที่มีต่อท้องถิ่นนั้น ๆ ฟังถือว่าท้องถิ่นย่อมเป็นส่วนย่อยของสิ่งใหญ่กว่า การจะ

¹ Philip D. Jordan. *The Nature and Practice of State and Local History*. 1958. P. 1-2.

² ภารดี มหาขันธ์. *คู่มือการทำวิจัยเชิงประวัติศาสตร์*. 2531. หน้า 31.

เข้าใจส่วนย่อยได้ จำเป็นจะต้องเข้าใจส่วนใหญ่ซึ่งครอบงำหรือกำหนดวิถีของส่วนย่อยนั้นเสียก่อน¹

อมรา พงศาพิชญ์² ได้กล่าวถึงการศึกษาประวัติศาสตร์ท้องถิ่นไว้อย่างน่าสนใจว่า การพยายามศึกษาประวัติศาสตร์ท้องถิ่นตรงกับสิ่งที่นักวิชาการสำนักโคลัมเบียนำโดย โบแอส เรียกว่า historical particularism ในประเทศไทยการศึกษาประวัติศาสตร์ท้องถิ่นเพิ่งได้รับความสนใจเมื่อไม่นานมานี้ ด้วยเหตุผลว่า แต่เดิมนักประวัติศาสตร์ศึกษาข้อมูลที่มีการบันทึกไว้เท่านั้น และการเก็บข้อมูลประวัติศาสตร์บอกเล่า (oral history) หรือมุขปาฐะเพิ่งจะทำได้เมื่อประมาณ 20 ปีมานี้เอง การศึกษาประวัติศาสตร์ท้องถิ่นจากแหล่งข้อมูลที่หลากหลาย เช่น สมุดข่อย สมุดคำ โบราณ ฯลฯ ช่วยให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับท้องถิ่นเพิ่มมากขึ้น นอกจากนั้นแล้วการศึกษาเรื่องชนชาติและชาติพันธุ์ในประวัติศาสตร์ท้องถิ่นก็ยังไม่ชัดเจน แต่ก็พอจะสรุปได้ว่า เป็นกลุ่มที่มีลักษณะทางกายภาพคล้ายคลึงกัน ซึ่งการแบ่งในระดับกว้างที่สุดของการแบ่งเชื้อชาติก็คือ negroid mongoloid caucasoid australoid และ polynesian แต่ในระดับย่อยลงมาก็ยังแบ่งได้อีก เช่น ในกลุ่มมองโกลอยด์มีคนจีน คนไทย คนพม่า คนญวน เป็นต้น ซึ่งนักวิชาการบางท่านเรียกกลุ่มย่อยนี้ว่ากลุ่มชนชาติ แต่ทางมานุษยวิทยาเรียกว่า กลุ่มชาติพันธุ์ (ethnic group) หมายถึงกลุ่มคนที่มีวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี ภาษาพูดเดียวกัน ดังนั้นกลุ่มชาติพันธุ์จึงเป็นกลุ่มย่อยของกลุ่มเชื้อชาติ แต่ก็มีบางความเชื่อที่สับสนหรือสับสนกันทางชีวภาพและสายเลือด

3. การจัดกลุ่มชนชาติไท นักภาษาศาสตร์แบ่งภาษาตระกูลไทออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ ๆ คือ กลุ่มคนไต และกลุ่มคนไท กลุ่มไตพวนในประเทศจีน เวียดนาม ตอนเหนือของลาว ตอนเหนือของไทย รัฐฉานในพม่า รัฐอัสสัมในอินเดีย ส่วนกลุ่มไทพวนอยู่ในประเทศไทยและลาว และศรีสะเกษ วัลลิโกคม ได้อธิบายโดยการใช้การตั้งถิ่นฐานของคนไทตามลุ่มน้ำไว้ว่า ไต คือกลุ่มชนที่ตั้งถิ่นฐานกระจายอยู่ทางฝั่งตะวันตกของแม่น้ำโขง ครอบคลุมไปถึงลุ่มน้ำสาละวินและอิรวดีตอนบน ส่วนไท หมายถึง กลุ่มชนที่อยู่ทางฝั่งตะวันออกของแม่น้ำโขง ตั้งแต่ประเทศลาว ผ่านเข้าไปในลุ่มแม่น้ำดำและแม่น้ำแดงในเวียดนาม³

¹ Harold Perkin (ed.). *History : An Introduction for the Intending student.* 1970. P. 104

² อมรา พงศาพิชญ์. ความหลากหลายทางวัฒนธรรม. 2542. หน้า 26 – 28.

³ สิริพร ฤ ถาง. *ชนชาติไทในนิทาน.* 2545. หน้า 4 – 5.

ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับมาเลเซีย

1. คนกลุ่มดั้งเดิมในดินแดนมลายู ดินแดนมลายูแต่เดิมเรียกว่าสะการามาเซ็น ซึ่งแปลว่า ทะเลเค็ม (สะการา แปลว่า ทะเล มาเซ็น แปลว่า เค็ม รวมแล้วแปลว่า ทะเลเค็ม เป็นภาษามลายู) แรกทีเดียวมีชนพื้นเมืองเชื้อสายนีกรอยด์ (negoid) อาศัยอยู่ ต่อมาประมาณ 2,500 ปีก่อนคริสตกาล ได้มีพวกโปรโต - มาเลย์ (Proto - Malays) ซึ่งอาศัยอยู่ในมณฑลยูนนานทางใต้ของจีนได้เดินทางลงมาทางใต้ ในลักษณะของการอพยพที่ยืดยาวเป็นระยะ ๆ ทำให้พวกที่อาศัยอยู่เดิมต้องถอยร่นเข้าไปอยู่ตามป่าและภูเขา พวกโปรโต - มาเลย์ รู้จักการใช้โลหะและหินเป็นเครื่องมือใช้ มีวัฒนธรรมที่มีมาตรฐานสูงกว่าพวกที่มาอยู่ก่อน คนเหล่านี้มีทั้งนักล่าสัตว์ ทำการประมง และทำการเกษตร ต่อมาเมื่อประมาณ 300 ปีก่อนคริสตกาลพวกคิวเทอโร - มาเลย์ (Deutero - Malays) ซึ่งมีเชื้อสายเดิมเป็นพวกมองโกลค้ออันเป็นเชื้อสายเผ่าเดียวกันกับพวกแรกจากยูนนาน แต่พวกนี้มีความรู้เรื่องโลหะ ใช้อาวุธและเครื่องมือที่ทำด้วยเหล็กและรู้จักใช้โลหะอื่น ๆ อีกด้วย พวกมาเลย์รุ่นใหม่ได้พิชิตและขับไล่พวกโปรโต - มาเลย์ให้ถอยลึกเข้าไปในดินแดนตอนใน ซึ่งปัจจุบันพวกนี้ส่วนใหญ่ยังคงอาศัยอยู่ทางตอนใต้ของมาเลเซีย เรียกคนกลุ่มนี้ว่าพวกจาคุน (Jakun) และพวกมาเลย์รุ่นใหม่ที่เข้ามาตั้งถิ่นฐานอยู่ที่นี่จึงเป็นบรรพบุรุษของมาเลเซียในปัจจุบัน ซึ่งมีได้เป็นพวกเร่ร่อน ดำเนินชีวิตอยู่ในหมู่บ้านต่าง ๆ ที่เป็นส่วนสำคัญของสังคมมีผู้ใหญ่บ้านและผู้อาวุโสปกครอง หมู่บ้านเหล่านี้โดยทั่วไปเลี้ยงตัวเองในเรื่องอาหาร มีการนับถือภูตผีวิญญาณ เชื่อว่าวิญญาณสิงสถิตอยู่ในทุกที่ทุกแห่ง วิญญาณเหล่านี้มีอิทธิพลต่อชีวิตประจำวัน และเชื่อว่าคนจะต้องทำให้วิญญาณเหล่านี้พอใจด้วยการบวงสรวงต่อวิญญาณเหล่านั้น²

ดินแดนภาคพื้นเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และบรรดาหมู่เกาะต่าง ๆ ทางทิศใต้ของแหลมมลายู ได้มีชาวอินเดียเดินทางไปค้าขายอยู่แล้วตั้งแต่ครั้งพุทธกาล ได้เข้ามาตั้งฐานในเกาะชวาเป็นจำนวนมาก ได้ผสมผสานกับชาวพื้นเมืองจนกลายเป็นชาวเชื้อสายอินเดีย ต่อมาชนกลุ่มนี้บางส่วนได้อพยพข้ามฟากจากเกาะชวาเข้าสู่ดินแดนที่เรียกว่า สะการามาเซ็น นอกจากนั้นแล้วยังมีชนเผ่ามอญ เขมร และชนเผ่าไทก็ได้อพยพเข้าสู่ดินแดนแถบนี้ด้วย จนกระทั่งประมาณปี พ.ศ. 1024 แผ่นดินที่ชื่อว่า สะการามาเซ็นแต่เดิมก็สูญหายไป โดยเรียกชื่อใหม่ว่ามลายูซึ่งเป็นภาษาสันสกฤต มีความหมายว่าอพยพ ตามชื่อการอพยพข้ามฟากของผู้คนที่มาจากเกาะชวา หลังจากนั้นก็มีชนเผ่าอีกหลายกลุ่มได้อพยพเข้าไปตั้งถิ่นฐานในแผ่นดินมลายูเป็นระลอกต่อมาอีก เช่น จาม ตะนาวศรี (ตะนาวศรี) มอญ รวมทั้งชนเผ่าไทด้วย เป็นต้น และบรรดาชนเผ่าต่าง ๆ ที่ได้อพยพเข้ามาอยู่รวม

¹ ชำรงศักดิ์ อายุวัฒนะ. ไทยในมาเลเซีย. 2517. หน้า 7.

² เอน. เจ. ไรอัน. การสร้างชาติมาเลเซียและสิงคโปร์. แปลโดย

กันในแหลมมลายูก็ได้มีการผสมระหว่างชาติพันธุ์อีกต่อหนึ่งจนเกิดเผ่าใหม่อีกชั้นหนึ่งว่า ชนชาติมลายู ตามชื่อแผ่นดินที่ตั้งขึ้นในสมัยนั้น¹

2. ประวัติศาสตร์มลายูในสมัยเริ่มแรก (ตั้งแต่พุทธศตวรรษที่ 6 ถึง พ.ศ. 2054) ในพุทธศตวรรษที่ 6 อาณาจักรฟูนันได้เกิดขึ้น เรื่องราวของอาณาจักรฟูนันส่วนใหญ่มาจากเอกสารจีน ซึ่งกล่าวถึงราชทูตจีน 2 คน คือ คังไถ่ และซุเอียง ได้เดินทางมา อาณาจักรฟูนัน อาณาจักรนี้ได้ครอบครองอินโดจีนอยู่ถึง 5 ศตวรรษ ราชทูตจีนทั้ง 2 คน ได้บันทึกเรื่องราวของขุนพลพื้นมณฑลโจมคืออาณาจักรโกสึเคียง ได้สถาปนาตนเป็นมหาราชแห่งฟูนันและขยายอาณาเขตออกไปอีก 5,000–6,000 ลี² และก่อนที่อาณาจักรฟูนันจะล่มสลายในศตวรรษที่ 11 ได้มีหลายอาณาจักรที่เกิดขึ้นในยุคนี้ ได้แก่ ลังกาสูกะ ตัมพราลิ่งค์ (นครศรีธรรมราช) เกตะห์ (ไทรบุรี) ฉิดู ตันตัน (ตั้งอยู่บริเวณตรังกานูในปัจจุบัน) และโลเหย³ น่าจะตั้งอยู่ในพื้นที่ยะโฮร์บารู และปาหังในปัจจุบัน และประมาณพุทธศตวรรษที่ 11–12 อาณาจักรฟูนันได้ล่มสลาย จากนั้นในพุทธศตวรรษที่ 13 อาณาจักรศรีวิชัยได้มีอำนาจขึ้นและอาณาจักรที่มีอยู่เดิมก็ถูกผนวกเป็นอาณาจักรศรีวิชัยด้วย อาณาจักรศรีวิชัยได้ขยายอำนาจไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือถึงช่องแคบมะละกาและทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ไปยังช่องแคบซุนดา สามารถควบคุมการค้าในแถบนั้นและได้ขยายอำนาจถึงแหลมมลายู อำนาจของศรีวิชัยได้เสื่อมลงในราวพุทธศตวรรษที่ 18 รัฐต่าง ๆ เริ่มเป็นอิสระจากศรีวิชัย และในปี พ.ศ. 1773 ศรีวิชัยก็เสื่อมอำนาจบนแหลมมลายูไปอีก เนื่องด้วยพระเจ้าจันทรภาณุเริ่มมีอำนาจมากขึ้น มีศูนย์กลางอยู่ที่นครศรีธรรมราช แต่แล้วอำนาจของนครศรีธรรมราชก็เสื่อมลงเมื่ออาณาจักรสุโขทัยมีอำนาจขึ้นทางตอนเหนือ และอาณาจักรศรีวิชัยก็ล่มสลายลงในปี พ.ศ. 1818 หลังกจากที่ศรีวิชัยเสื่อมอำนาจลงในตอนพุทธศตวรรษที่ 18 เกิดรัฐใหม่ขึ้นในแหลมมลายูอันได้แก่ รัฐปาหัง รัฐตรังกานู และรัฐกลันตันขึ้นมา รัฐเหล่านี้ก็ยังคงตกอยู่ในอำนาจอาณาจักรสุโขทัยหรือไม่ก็อาณาจักรอินดูแห่งมัชปาหิตบนเกาะสุมาตรา เพราะทั้งสองอาณาจักรก็อ้างอำนาจเหนือดินแดนแถบนี้

ครั้นถึงพุทธศตวรรษที่ 20 เจ้าชายปรเมศวรจากปาเล็มบังเป็นผู้สืบเชื้อสายจากผู้ปกครองอาณาจักรศรีวิชัยได้เข้ามาขับไล่ผู้ปกครองจากทามาสิคออกไป แต่ไม่นานก็ถูกอยุธยาขับไล่ ปรเมศวรกับบริวารได้หนีไปตามชายฝั่งตะวันตกของคาบสมุทรมลายูและได้ตั้งถิ่นฐานที่หมู่บ้านของพวกเขาโอริงลาอูต จากนั้นเจ้าชายปรเมศวรก็เป็นปฐมกษัตริย์แห่งมะละกา (ครองราชย์ พ.ศ.

¹ ธีรศักดิ์ อายุวัฒน์. เล่มเดิม. หน้า 9.

² Pual Wheatly. *The Golden Khersonese*. 1961. P. 15

³ Pual Wheatly. *Impressions of the Malay Peninsula in Ancient Times*. 1964.

⁴ สุภัทรดิศ ดิศกุล. *ประวัติศาสตร์เอเชียอาคเนย์ถึง พ.ศ. 2000*. 2535. หน้า 55.

1943–1957) พระองค์ได้เปลี่ยนมะละกาเป็นศูนย์กลางทางการค้าโดยรวมเครื่องเทศจากโมลุกกะ โดยมีพ่อค้าจากอินเดียและโมลุกกะมาค้าขาย มะละกาจึงเป็นแหล่งศูนย์กลางการค้าที่รุ่งเรืองในสมัยต่อมา และเพื่อป้องกันการรุกรานของอยุธยาและการจึงขอความช่วยเหลือจากจีน ต่อมาในสมัยผู้ปกครองมะละกาองค์ที่ 8 สุลต่านมาห์มูด (พ.ศ. 2031 – 2054) ได้ส่งกองทัพไปช่วยปาหังขับไล่กองทัพอยุธยาและนำกองทัพไปโจมตีกัณฑ์ด้วยมีผลให้เกาะกัณฑ์ กัณฑ์ตัน ยอมเข้ามาอยู่ใต้อาณาจักรมะละกา ในสมัยของพระองค์ปี พ.ศ. 2052 โปรตุเกสได้ขอทำการค้าด้วย แรกเริ่มนั้นสุลต่านมาห์มูดให้การต้อนรับเป็นอย่างดี แต่ต่อมาชาวคชราตยุงให้เกลียดชังโปรตุเกส เนื่องจากชาวคชราทราบดีถึงความโหดร้ายของโปรตุเกสที่ทำกับอินเดีย กองทัพจึงเข้าตีโปรตุเกส ชาวโปรตุเกสบางส่วนถูกจับและบางส่วนก็หนีไปได้ ต่อมาปี พ.ศ. 2054 โปรตุเกสได้ยกกองทัพเรือมาโจมตีมะละกาด้วยกำลังที่น้อยกว่า แต่มีอาวุธที่มีประสิทธิภาพสูง ทหารมีการฝึกปรือมาเป็นอย่างดี เป็นผลให้มะละกาถูกโปรตุเกสยึดครองต่อมาเป็นเวลา 130 ปี¹

ศาสนาฮินดูได้เข้ามาในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในราวพุทธศตวรรษที่ 19 – 20 กษัตริย์องค์ที่ 3 ศรีมหาราชา โมฮาเมด ซาห์ ได้ทรงกัณฑ์มานับถือศาสนาอิสลามนิกายซุนนี ซึ่งเป็นนิกายที่ต่างจากหลักศาสนาที่ปฏิบัติที่ตะวันออกกลาง โดยผู้สอนศาสนาจะประยุกต์ให้เข้ากับธรรมเนียมของท้องถิ่น จึงสามารถเข้าได้กับรัฐใหม่ ๆ ที่มีวัฒนธรรมต่างกันครั้งเมื่อพระองค์สิ้นพระชนม์นั้นทรงมีพระโอรสสององค์ คือ ศรีปรมเสวร เทวะ ซาห์ ซึ่งนับถือศาสนาฮินดู เป็นผู้ครองราชย์องค์ต่อมา ครองราชย์ได้ปีกว่าก็ถูกปลงพระชนม์ ราชากัสซิมผู้น้องทรงนับถือศาสนาอิสลามได้เป็นผู้ครองราชย์ต่อมา ทรงใช้พระนามว่า สุลต่านมูคซัฟฟาร์ ซาห์ ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา²

3. ประวัติศาสตร์มลายูในช่วงอยู่ภายใต้อิทธิพลของต่างชาติจนถึงการได้รับเอกราช (พ.ศ. 2054 – 2500) เมื่อโปรตุเกสเข้ามาปกครองมะละกาก็เข้าไปมีอิทธิพลในรัฐอื่นที่เป็นของชาวมลายูด้วย โดยโปรตุเกสพยายามผูกขาดการค้าเครื่องเทศไว้ในกำมือของตนเอง ครั้งถึงพุทธศตวรรษที่ 22 ฮอลันดาและยะโฮร์ได้ร่วมมือกันกำจัดอำนาจของโปรตุเกส จนถึงปี พ.ศ. 2184 โปรตุเกสแพ้สงคราม มะละกาที่ถูกครอบงำโดยฮอลันดา และได้พัฒนาเมืองยะโฮร์เป็นเมืองแห่งการค้าด้วย จนกระทั่งถึงต้นศตวรรษที่ 24 เกิดสงครามปฏิวัติฝรั่งเศส ซึ่งเหตุการณ์ครั้งนี้ฮอลันดาต้องร่วมรบกับฝรั่งเศสต่อสู้กับอังกฤษ อังกฤษจึงเข้ายึดมะละกาในปี พ.ศ. 2338 แต่เมื่อสงครามสงบลงฮอลันดากลับมาปกครองอีกครั้งหนึ่งในปี พ.ศ. 2361 ปกครองอยู่ 6 ปี ก็ยกให้อังกฤษด้วยการทำสนธิสัญญาตกลงกันในปี พ.ศ. 2367 ด้วยการหลีกเลี่ยงความขัดแย้งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ด้วยการจำกัดผลประโยชน์ที่ชัดเจน โดยแบ่งแยกอาณาบริเวณด้วยการลากเส้นผ่านช่องแคบมะละกา อาณาบริเวณทางใต้และตะวันตกของเส้นแบ่งเป็นของฮอลันดา ส่วนอาณาบริเวณทางเหนือและ

¹ แมรี เทิร์นบุลล์. ประวัติศาสตร์มาเลเซีย สิงคโปร์ และบรูไน. 2540. หน้า 50–62.

² เอน. เจ. ไรอัน. เล่มเดิม. หน้า 22.

ตะวันออกของเส้นแบ่งเป็นของอังกฤษ จากนั้นอังกฤษได้เข้ามาขยายอิทธิพลและได้ปกครองเกาะปีนังและโปรวินส์ เวลเลสเลย์ซึ่งอยู่ฝั่งตรงข้ามเกาะปีนัง สิงคโปร์ และมะละกา การปกครองของอังกฤษและการใช้นโยบายการค้าเสรีมีผลให้ดินแดนแถบนี้มีความเจริญขึ้นอย่างรวดเร็ว ผลจากการเจริญขึ้นทำให้มีการอพยพเข้ามาของชาติต่าง ๆ โดยเฉพาะชาวจีนและอินเดีย และการปกครองของอังกฤษไม่มีนโยบายในการรุกรานมลายู หากเพียงเพื่อคุ้มครองเส้นทางการค้าระหว่างอินเดียและจีน และเพื่อสร้างศูนย์กลางการค้าในแหลมมลายู¹

ส่วนในรัฐตอนเหนือของมลายูได้แก่ รัฐประ เคะห์ กลันตัน และตรังกานู แต่เดิมเป็นรัฐที่อยู่ในเขตอิทธิพลของสยาม และการเข้ามาแทรกแซงของอังกฤษเกิดจากเกาะชวาและสยามมีปัญหาขัดแย้งกัน มีการตกลงกันระหว่างอังกฤษกับสยามในปี พ.ศ. 2369 ผลจากสนธิสัญญาฉบับนี้ทำให้ประเทศรอดพ้นจากการคุกคามของสยามและอยู่ภายใต้การคุ้มครองของอังกฤษ ไทยจึงได้รับผลกระทบกระเทือนมากที่สุด ต่อมาอังกฤษก็เริ่มเข้ามาแทรกแซงรัฐภายใน ซึ่งได้แก่ ประสังงอร์ ปาหัง และเนกรีเซมบิตัน ในระยะแรกอยู่ในรัฐอารักขา สุลต่านมีหน้าที่ในการบริหารบ้านเมืองทุกอย่าง แต่ต้องปรึกษากับอังกฤษก่อนแต่ต่อมสุลต่านก็มีบทบาทลดลง ยังคงมีหน้าที่ในงานด้านประเพณีและวัฒนธรรม ซึ่งอังกฤษไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยว ในที่สุดรัฐอารักขาเหล่านั้นก็กลายเป็นรัฐในอารักขาของอังกฤษ ซึ่งการปกครองของอังกฤษทำให้รัฐเหล่านี้มีความเจริญขึ้นมากมาย มีการช่วยเหลือกันระหว่างรัฐ โดยเฉพาะรัฐที่มีรายได้มากกว่าช่วยเหลือรัฐที่มีรายได้น้อยกว่า²

จากนั้นอังกฤษก็ได้พยายามขยายอิทธิพลเข้ามาในรัฐประเทศราชของไทยทำให้รัฐบาลในขณะนั้นพึงตระหนักว่า อังกฤษคงจะยึดเอารัฐประเทศราชของไทยในแหลมมลายูไปโดยไทยคงจะไม่ได้รับผลประโยชน์แต่อย่างใด ดังนั้นรัฐบาลสยามในสมัยนั้นจึงได้ทำสัญญาตกลงกับรัฐบาลอังกฤษด้วยการแลกเปลี่ยนกษัตริย์กษัตริย์ที่สยามได้ทำไว้กับอังกฤษ พ.ศ. 2440 และว่าด้วยการสร้างทางรถไฟสายใต้ให้ประเทศราชสยามในแหลมมลายูที่ยังเหลืออยู่ ซึ่งได้แก่ เมืองกลันตัน ตรังกานู ไทรบุรี และปะลิส เมื่อวันที่ 10 มีนาคม พ.ศ. 2452³

การทำสัญญาระหว่างไทยกับอังกฤษในครั้งนั้น ได้ผนวกว่าด้วยการยกเลิกสัญญาฉบับที่ไทยได้ทำไว้กับอังกฤษ พ.ศ. 2440 และว่าด้วยการสร้างทางรถไฟสายใต้ โดยที่รัฐบาลอังกฤษให้เงินกู้ในการก่อสร้างภายใต้เงื่อนไขว่า การสร้างทางรถไฟสายใต้ต้องอยู่ภายใต้การควบคุมของ

¹ เอน. เจ. ไรอัน. เล่มเดิม. หน้า 95 – 98.

² ไพโรจน์ โพธิ์ไทร. ภูมิหลังของมาเลเซียและดินแดนใกล้เคียง. 2518. หน้า 174.

³ พนม ทิมเจริญ. เล่มเดิม. หน้า 4 – 5.

อังกฤษ และชาวอังกฤษต้องเป็นผู้ดำเนินการในการก่อสร้าง¹ และรัฐบาลไทยต้องสูญเสียดินแดนในหัวเมืองมลายูให้แก่อังกฤษครั้งนี้ทั้งหมดประมาณ 15,000 ตารางไมล์ มีทรัพยากรธรรมชาติที่สำคัญทางเศรษฐกิจจำนวนมาก พร้อมกับประชากรไม่ต่ำกว่า 5 แสนคน ก่อให้เกิดความรู้สึกกับคนไทยทั่วไปว่า เป็นการสูญเสียเกียรติภูมิของชาติเป็นอย่างมาก ซึ่งรัฐบาลไทยรับผลประโยชน์น้อยกว่าอังกฤษ

การเข้ามาของอังกฤษในมลายู ทำให้มลายูกลายเป็นสังคมที่หลากหลาย ประกอบด้วยคนหลายชนชาติ โดยเฉพาะชาตินจีนและอินเดีย ซึ่งในช่วงแรกเป็นการเข้ามาเพื่อหางานทำ และหาเงินเพื่อบั่นปลายของชีวิตจะได้กลับไปใช้ชีวิตที่สุขสบายในดินแดนบ้านเกิด ชาวจีนที่อพยพเข้ามามลายูเพื่อเป็นกรรมกรในเมืองแร่คิงกเป็นจำนวนมาก ส่วนชาวอินเดียเข้ามาทำงานเป็นกรรมกรในไร่กาแฟและสวนยาง ทั้งชาวจีนและอินเดียได้อพยพเข้ามาในมลายูส่วนมากในศตวรรษที่ 24 – 25² ต่อมาก็ได้ตั้งถิ่นฐานในมลายูอย่างถาวร และได้รับสัญชาติเป็นมาเลเซีย

ในปี พ.ศ. 2484 เกิดสงครามโลกครั้งที่ 2 กองทัพญี่ปุ่นมีชัยชนะเหนือกองทัพอังกฤษ ดินแดนมลายูตกเป็นของญี่ปุ่น ในปี พ.ศ. 2484 ญี่ปุ่นได้ยกดินแดนเกดะห์ ปะลิส กลันตัน และตรังกานูให้แก่ประเทศไทย แต่ก็เป็นระยะประมาณ 4 ปี ไทยก็ต้องคืนดินแดนเหล่านี้ให้แก่อังกฤษ เนื่องจากญี่ปุ่นต้องแพ้สงคราม แต่ในช่วงที่ญี่ปุ่นปกครองมลายูนั้น ญี่ปุ่นได้เพิ่มบทบาทให้แก่ชาวมาเลเซียมากขึ้น และชาวมาเลเซียมีความสนใจทางการเมืองการปกครองมากขึ้นด้วย สงครามโลกครั้งที่ 2 เป็นเหตุการณ์ที่จุดประกายให้ตระหนักในสิทธิอันพึงมีในประเทศของตน³

ต่อมามลายูได้รับเอกราช โดยคนกู้อับดุลเราะห์มานเป็นผู้นำในการเจรจากับอังกฤษ เพื่อขอสิทธิในการปกครองตนเอง และมลายูได้รับเอกราชในวันที่ 31 สิงหาคม พ.ศ. 2500 เป็นสหพันธมลายา ครั้นถึงปี พ.ศ. 2502 สิงคโปร์ได้รับสิทธิในการปกครองตนเองแยกตัวออกไปเป็นประเทศสิงคโปร์ เนื่องจากประชากรชาวจีนมีมากกว่าชาวมลายูซึ่งทำให้ชาวจีนมีสิทธิมีเสียงมากกว่ามลายู และอีก 6 ปี ต่อมาในวันที่ 31 สิงหาคม พ.ศ. 2506 สหพันธมลายาที่ปราศจากสิงคโปร์ได้รวมตัวกับซาบะห์และซาราวักเป็นประเทศมาเลเซีย⁴

¹ แคมสุช นุ่มนนท์. “การเจรจาทางการทูตระหว่างไทยกับอังกฤษ ค.ศ. 1900 – 1909,” ในชุมนุมบทความทางวิชาการถวายพระบรมวงศ์เธอกรมหมื่นนราธิปพงศ์ประพันธ์ที่พระชนมายุครบ 80 พรรษ บริบูรณ์ 25 ตุลาคม 2514. 2514. หน้า 13 – 14.

² เอน.เจ.ไรอัน. เล่มเดิม. หน้า 123.

³ ธวัช รัตนากิชาติ. บันทึกเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ไทย. 2509. หน้า 58 – 65.

⁴ เจริญ ไชยชนะ. คนกู้อับดุลเราะห์มาน. 2523. หน้า 80.

4. มาเลเซียในปัจจุบัน วิกิพีเดีย (Wikipedia) ได้กล่าวถึง มาเลเซียสรุปได้ว่า ประเทศมาเลเซีย (Malaysia) เป็นประเทศที่ตั้งอยู่ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มีพื้นที่แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ส่วนแรกคือคาบสมุทรมาลายู มีพรมแดนทิศเหนือติดกับประเทศไทยและทิศใต้ติดกับประเทศสิงคโปร์ ส่วนที่สองคือทางเหนือของเกาะบอร์เนียว มีพรมแดนทิศใต้ติดกับอินโดนีเซีย และมีดินแดนล้อมรอบประเทศบรูไน

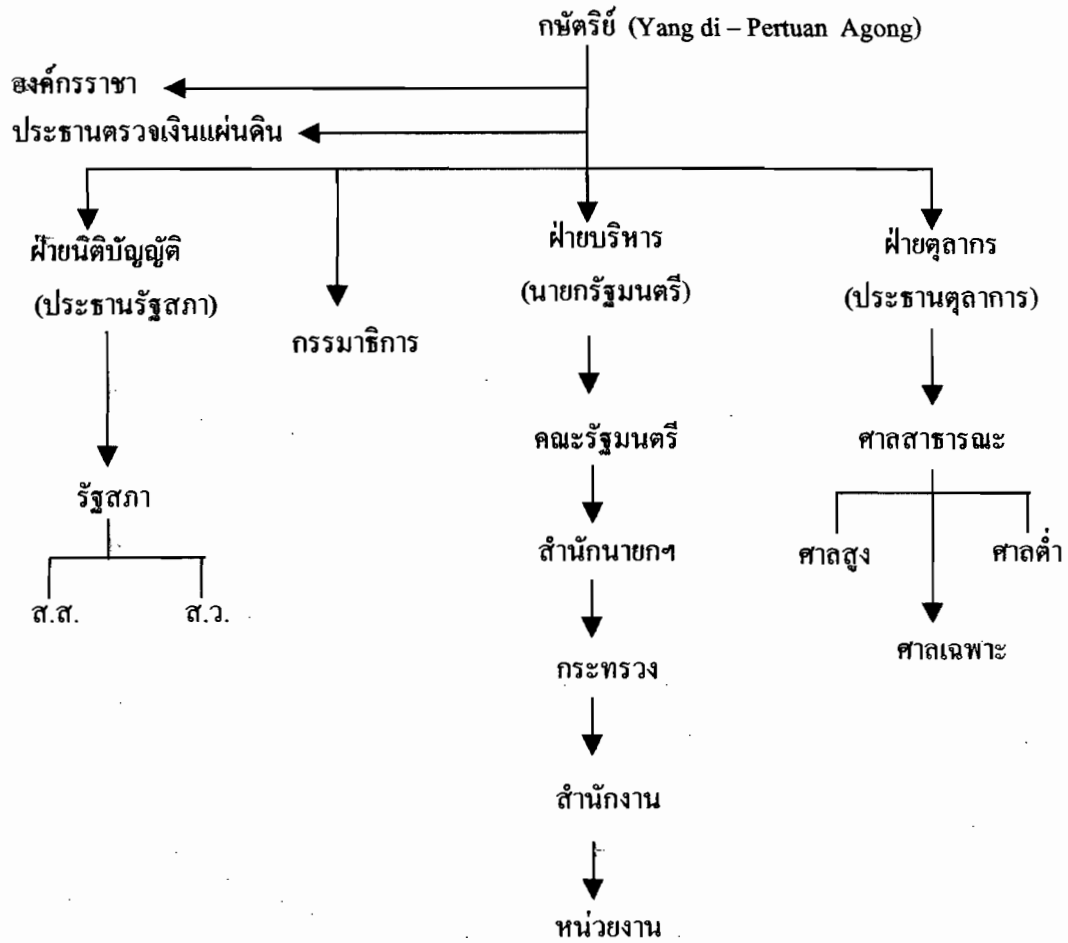
ปัจจุบันมีการปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตยแบบรัฐสภา มีรูปแบบการปกครองคล้ายอังกฤษกับสหรัฐอเมริกา ประกอบด้วย 13 รัฐคือ เกดะห์ กลันตัน เปรู ปะลิส ตรังกานุ ปีนัง สลังงอร์ ยะโฮร์ ปะหัง มะละกา เนกรีเซมบิลัน ซาบาห์ และซาราวัก ผู้ปกครองสูงสุดหรือพระราชาธิบดีคือ สมเด็จพระราชาธิบดีสุลต่านมีซาล ไซนัล อาบีดีน (Al-Sulatan Mizan Zainal Abidin) และนายกรัฐมนตรีอับดุลลอห์ อะห์มัด บาดาวี (Abdullah Ahmad Badawi)

ระบบการปกครองของมาเลเซียเป็นระบบประชาธิปไตย แบบรัฐสภา ดังที่ Wong Kheng Seng¹ และคณะ ได้กล่าวถึงการปกครองของมาเลเซีย สรุปได้ดังนี้

1. การปกครองรัฐบาลกลาง มีการบริหารประเทศเป็น 3 ฝ่าย ฝ่ายนิติบัญญัติ ฝ่ายบริหาร และฝ่ายตุลาการ โดยมีพระราชาธิบดีเป็นประมุขของแผ่นดิน ดังโครงสร้างการปกครองของรัฐบาลมาเลเซีย ดังนี้

¹ Wong Kheng Seng และคณะ. *Pengajian Am STPM Kertas 1 & 2*. 2007. P. 40 –

โครงสร้างการปกครองรัฐบาลกลาง

โครงสร้างการปกครองรัฐบาลมาเลเซีย

พระราชาริบัติหรือพระมหากษัตริย์ มาจากสุลต่านจะสลับเปลี่ยนหมุนเวียนการขึ้นครองราชย์สมัยละ 5 ปี จากสุลต่านและสุลต่านรัฐอื่น ๆ และราชาจากรัฐต่าง ๆ ยกเว้นรัฐที่ไม่มีสุลต่านคือ มะละกา ปีนัง ซาบาห์ และซาราวัก ปัจจุบันสุลต่านรัฐตรงกานูทรงเป็นพระราชาริบัติมีอำนาจหน้าที่ทรงเป็นผู้ปกครองประเทศโดยมีรัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายสูงสุด แต่งตั้งหัวหน้าพรรคการเมือง แต่งตั้งนายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีตามข้อเสนอแนะของนายกรัฐมนตรี เป็นผู้ลงพระปรมาภิไธยในกฎหมายที่ฝ่ายนิติบัญญัติเสนอ และเป็นผู้แต่งตั้งองค์กรราชา ประธานตุลาการตามข้อเสนอแนะของนายกรัฐมนตรี

องค์กรราชา (Majlis Raya) มาจากบุคคล 4 กลุ่ม คือ

1. สุลต่าน (Sultan) จากรัฐกลันตัน เกดะห์ ตรังกานู ปะหัง ยะโฮร์ และสลังงอร์
2. ราชา (RaYa) จากรัฐปะลิส
3. ยัง ดีเปอร์ตูอัน เบอร์ซา (Yang Dipertuan Besar) จากรัฐเนกรี เซมบิลัน
4. ยัง ดีเปอร์ตูอัน เนอเกอริ (Yang Dipertuan Negari) จากรัฐมะละกา ปีนัง ซาบาห์ และซาราวัก

องค์กรราชามีอำนาจและหน้าที่คือ แต่งตั้งและปลดพระราชาริบัติ รองพระราชาริบัติได้ อภิปรายแสดงความคิดเห็นประเด็นสำคัญทางการเมืองและเกี่ยวกับราชวงศ์ เห็นชอบหรือไม่เห็นชอบกฎหมายก่อนที่พระราชาริบัติทรงลงพระปรมาภิไธย รักษาผลประโยชน์ของศาสนาอิสลาม รักษาผลประโยชน์ของคนมลายูและเชื้อชาติอื่น ๆ ด้วย

ประธานตรวจเงินแผ่นดิน (Ketua Audit Nagara) มีหน้าที่ตรวจสอบการใช้งบประมาณในหน่วยงานของรัฐ ตลอดถึงองค์กรอิสลาม แล้วรายงานต่อพระราชาริบัติแล้วส่งต่อไปยังรัฐสภา ส่วนของรัฐบาลจะรายงานต่อสุลต่าน แล้วต่อไปยังรัฐสภาของรัฐ

ฝ่ายนิติบัญญัติประกอบด้วย 2 สภา คือ สภาผู้แทนราษฎร ที่มาจากการเลือกตั้ง จำนวน 219 คน และสมาชิกวุฒิสภา มาจากการสรรหาและได้รับการแต่งตั้งจากพระราชาริบัติ จำนวน 72 คน ซึ่งเป็นตัวแทนจาก 13 รัฐ ๆ ละ 2 คน เขตปกครองพิเศษ 3 เขต ๆ ละ 2 คน และจากผู้ทรงคุณวุฒิที่ช่วยเหลือสังคมซึ่งมาจากตัวแทนของทุกสาขาอาชีพ

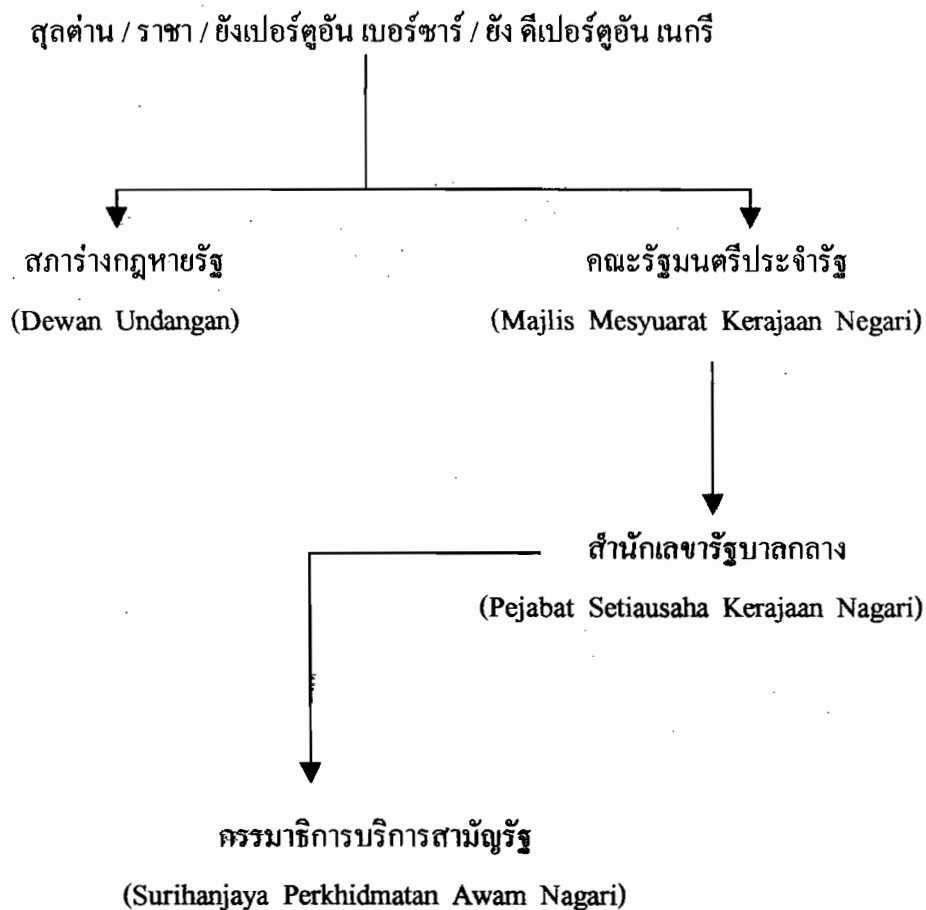
ฝ่ายบริหาร (Badan Eksekutiz) มาจากพรรคการเมืองที่มีเสียงข้างมาก สามารถจัดตั้งรัฐบาล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเป็นผู้เสนอนายกรัฐมนตรี ส่วนรองนายกรัฐมนตรีและคณะรัฐมนตรี นายกรัฐมนตรีแต่งตั้งมาจากสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกสภารัฐ หรือวุฒิสมาชิก

ฝ่ายตุลาการ (Badan Kehakiman) ทำหน้าที่เสนอฝ่ายบริหารในการบริหารบ้านเมืองในกรอบของรัฐธรรมนูญ และพิพากษาฝ่ายบริหารบ้านเมืองตามกฎหมาย ทำหน้าที่ตีความในรัฐธรรมนูญ ตลอดจนรักษาความยุติธรรมในสังคมภายใต้กฎหมาย

กรรมาธิการ (Surahanjaya) เป็นองค์กรตรวจสอบระบบการปกครอง และรักษาความยุติธรรมในวงการเมืองมี 4 ประเภทคือ กรรมาธิการการเลือกตั้ง กรรมาธิการบริหาร กรรมาธิการสิทธิมนุษยชน และกรรมาธิการเฉพาะ

2. การปกครองระดับรัฐ รัฐมีกฎหมายประจำรัฐ แต่ต้องไม่ขัดต่อกฎหมายของส่วนกลาง ถ้าขัดต่อกฎหมายของส่วนกลางให้ถือเป็นโมฆะ อำนาจการบริหารระดับรัฐมีทั้งแยกกันบริหารและร่วมกับรัฐบาลกลาง มาเลเซียมีรายละเอียดที่แตกต่างกันในแต่ละรัฐ

โครงสร้างการปกครองระดับรัฐ

3. การปกครองส่วนท้องถิ่น การบริหารจะมาจากสมาชิกพรรคการเมือง รัฐบาลจะเป็นผู้แต่งตั้งผู้อำนวยการสำนักงานต่าง ๆ ในรัฐ โดยมีวาระ 3 ปี การปกครองส่วนท้องถิ่นมี 3 แบบ คือ

แบบที่ 1 เทศบาลมหานคร นำโดยนายกเทศมนตรี (Datuk Bandar) ต้องมีประชากรมากกว่า 100,000 คน รายได้มากกว่า 20 ล้านริงกิตต่อปี มักจะเป็นศูนย์กลางการปกครองเมืองหลวงของรัฐที่ยกฐานะเป็นเทศบาลมหานคร เช่น กัวลาลัมเปอร์ อีโปร์ โกตากินาบาถู และกูชิง เป็นต้น

แบบที่ 2 เทศบาล ต้องมีประชากรมากกว่า 100,000 คน รายได้มากกว่า 5 ล้านริงกิตต่อปี มักจะเป็นเมืองที่อยู่ภายในรัฐ เช่น ยอร์ฮทาวน์ นีลิ่ง และเซอบาร์ังไปร เป็นต้น

แบบที่ 3 อำเภอ นำโดยนายอำเภอ มีประชากรน้อยกว่า 100,000 คน มีรายได้น้อยกว่า 5 ล้านริงกิตต่อปี ส่วนใหญ่จะอยู่นอกเมือง

นอกจากนั้นแล้วยังมีการปกครองในระดับหมู่บ้านที่ได้รับการแต่งตั้งจากสมาชิกพรรคการเมือง โดยรัฐบาลจะเป็นผู้เลือก บางหมู่บ้านไม่มีผู้ใหญ่บ้านเพราะคนในหมู่บ้านไม่สังกัดพรรคการเมือง บางหมู่บ้านมีผู้ใหญ่บ้าน 2 คน จาก 2 พรรคการเมืองทั้งที่เป็นฝ่ายรัฐบาลและฝ่ายค้าน โดยเฉพาะรัฐปะลิสไม่มีผู้ใหญ่บ้าน แต่มีคณะกรรมการรักษาความปลอดภัยของหมู่บ้าน

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับชาวมลายูเชื้อสายไท

มีนักวิชาการหลายคนได้ศึกษาในส่วนที่เกี่ยวข้องกับชาวมลายูเชื้อสายไทไว้บ้างแล้วในหลายประเด็น กล่าวคือ

ทวีศักดิ์ ล้อมลิ้ม ได้วิจัยเรื่อง การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับหัวเมืองประเทศราชมลายูในสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น (พ.ศ. 2325 – 2411) เมื่อปี พ.ศ. 2515 การศึกษารั้วนี้มีจุดมุ่งหมายประการสำคัญคือ เพื่อศึกษาปัญหาการปกครองหัวเมืองประเทศราชมลายูของไทย พร้อมทั้งพระบรมราโชบายของกษัตริย์ไทยในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น ในการศึกษาวิเคราะห์เอกสารประเภทจดหมายเหตุในสมัยรัชกาลที่ 1 ถึงรัชกาลที่ 3 ทั้งที่ยังไม่ได้ตีพิมพ์และตีพิมพ์แล้ว ทั้งเอกสารของไทยและเอกสารของต่างประเทศ สาระสำคัญว่าด้วยการจัดการปกครองหัวเมืองประเทศราชมลายูของไทย ได้แก่ ปัตตานี ไทรบุรี กลันตัน และตรังกานู ตั้งแต่รัชกาลที่ 1 ถึง รัชกาลที่ 4¹

ธำรง आयวัฒน์ ได้ศึกษาเรื่อง ไทยในมาเลเซีย กล่าวถึงการอพยพของคนไทยสู่ดินแดนคาบสมุทรมลายูเรียกว่า สะการามาเซ็น แปลว่าดินแดนแห่งทะเลเค็ม ซึ่งหมายถึงดินแดนที่เป็นประเทศมาเลเซียในปัจจุบัน การอพยพของคนไทยในดินแดนแถบนี้เกิดขึ้นนับพันปี มีความเป็นระยะ ๆ อย่างต่อเนื่องพร้อม ๆ กับชนชาติอื่นอีกหลายเชื้อชาติ ในระยะต่อมามีคนไทยตั้งถิ่น

¹ทวีศักดิ์ ล้อมลิ้ม. ความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับหัวเมืองประเทศราชมลายูในสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น (พ.ศ. 2325 – 2411) . 2517. 220 หน้า.

ฐานอยู่ในหลายรัฐของประเทศมาเลเซีย เช่น เกดะห์ ปะลิส เปร๊ะ กลันตัน ตรังกานุ ปีนัง และ สลังงอร์ ส่วนใหญ่จะอาศัยอยู่ในรัฐตอนเหนือของประเทศ นับถือพระพุทธศาสนา ใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวัน มีขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมอย่างคนไทย¹

กึ่งแก้ว นิคมขำ ได้วิจัยเรื่อง การเจรจาและข้อตกลงระหว่างไทยกับอังกฤษเกี่ยวกับหัวเมืองมลายูในสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ระหว่าง พ.ศ. 2443 ถึง 2452 เมื่อปี พ.ศ. 2519 ผู้วิจัยได้ใช้ออกสารชิ้นหนึ่งส่วนใหญ่มาจากกองบรรณาสาร กระทรวงการต่างประเทศและสถาบันไทยคดีศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ สารสำคัญของการเจรจาข้อตกลงระหว่างไทยและอังกฤษนั้น ไทยเองมีปัจจัยผลักดันอยู่เบื้องหลัง 4 ประการคือ ความต้องการยกเลิกปฏิญญาลับ (ซึ่งรัฐบาลไทยสัญญาว่าจะ ไม่ยกดินแดนตั้งแต่เมืองบางตะพานลงไปหรือให้สิทธิหรือผลประโยชน์พิเศษในดินแดนดังกล่าวแก่รัฐบาลหรือคนในบังคับมหาอำนาจชาติที่สาม โดยปราศจากการยินยอมเป็นลายลักษณ์อักษรจากรัฐบาลอังกฤษ) ความต้องการแก้ไขสิทธิภาพนอกอาณาเขต สภาพการณ์ที่ไม่น่าพึงพอใจในหัวเมืองมลายู และความต้องการสร้างทางรถไฟสายใต้ ตามสนธิสัญญาฉบับนี้ไทยต้องยอมยกเมืองกลันตัน ตรังกานุ ไทรบุรี และปะลิสให้แก่อังกฤษ หลักฐานจากการค้นคว้าบ่งชี้ว่าไทยยอมเสียดินแดนครั้งนี้เพื่อแลกกับการยกเลิกปฏิญญาลับเป็นจุดประสงค์ใหญ่ ส่วนสิทธิสภาพนอกอาณาเขตนั้นจุดประสงค์รอง นอกจากนั้นสนธิสัญญานี้ยังผลให้เกิดการยุติการขยายอิทธิพลของอังกฤษเข้ามาในดินแดนภาคใต้ รวมทั้งขจัดปัญหาความขัดแย้งทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศทางแหลมมลายูด้วย²

ปัญญา ขวนแหล และคนอื่น ๆ เขียนบทความเรื่อง เข็มคนไทยในกลันตัน ในวารสาร รุสมิแล กล่าวถึงปัญหาด้านความเป็นอยู่ของคนไทยในรัฐกลันตันในฐานะที่เป็นชนกลุ่มน้อยในประเทศสหพันธรัฐมาเลเซีย และกล่าวถึงจำนวนคนไทยในประเทศสหพันธรัฐมาเลเซียว่ามีประมาณ 60,000 คน คนเหล่านี้ยังคงรักษาประเพณีวัฒนธรรมไทยไว้ได้เป็นอย่างดี³

สกรรจ์ จันทรรัตน์ ได้วิจัยเรื่อง ปัญหาการปกครองมณฑลไทรบุรีในรัชสมัย พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (พ.ศ. 2440 – 2452) เมื่อ พ.ศ. 2522 เพื่อศึกษาถึงการคุกคามของมหาอำนาจตะวันตกในหัวเมืองมลายูของไทย สภาพการณ์ทางการเมือง เศรษฐกิจในมณฑลไทรบุรี และสาเหตุที่รัฐบาลไทยตัดสินใจยกดินแดนส่วนใหญ่ของมณฑลไทรบุรีให้กับรัฐบาลอังกฤษใน พ.ศ. 2452 ผลการศึกษาปรากฏว่าดินแดนหัวเมืองมลายูตะวันตกมีการปกครองภายในอิสระจาก

¹ ธีรศักดิ์ อายุวัฒน์. ไทยในมาเลเซีย. 2517. 567 หน้า.

² กึ่งแก้ว นิคมขำ. การเจรจาและข้อตกลงระหว่างไทยกับอังกฤษเกี่ยวกับหัวเมืองมลายูในสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ระหว่าง พ.ศ. 2443 ถึง 2452. 2519. 241 หน้า.

³ ปัญญา ขวนแหล และคนอื่น ๆ. เข็มคนไทยในกลันตัน. รุสมิแล. 3(5) : 4–11, 8 ; พศจิกายน – ธันวาคม 2517.

รัฐบาลที่กรุงเทพฯ การคุกคามของอังกฤษเป็นสาเหตุหนึ่งซึ่งรัฐบาลไทยเร่งปรับปรุงการปกครองให้ รัฐบาลกลางมีอำนาจมากขึ้น จึงได้ประกาศรวมเมืองไทรบุรี เมืองปะลิส เมืองสตูล เป็นมณฑล ไทรบุรีใน พ.ศ. 2440 เนื่องจากสถานการณ์ทางการเมืองภายในมณฑลไทรบุรีเปิดโอกาสให้รัฐบาลสตรีตเสเตลเมนต์เข้ามาแทรกแซงตลอด รัฐบาลกลางไม่สามารถควบคุมและแก้ไขสถานการณ์ ให้ดีขึ้นได้ ในที่สุดรัฐบาลไทยพิจารณาเห็นว่าสิทธิการครอบครองเมืองไทรบุรี เมืองปะลิสมีความ สำคัญน้อยกว่าการมีอธิปไตยที่สมบูรณ์ในดินแดนของไทยในคาบสมุทรมลายูอื่น ๆ และการที่มี เอกราชทางศาลคังนั้นมีการเจรจาแลกเปลี่ยนอธิปไตยเหนือเมืองไทรบุรี เมืองปะลิส และเมืองมลายู อื่น ๆ กับการยกเลิกอนุสัญญาฉบับ พ.ศ. 2440 และการยกเลิกสิทธิสภาพนอกอาณาเขตกับรัฐบาล อังกฤษใน พ.ศ. 2452 แต่เมืองสตูลเป็นเมืองหนึ่งในมณฑลไทรบุรี ยังอยู่ในอธิปไตยของรัฐบาล ไทยตลอดมาปัจจุบันคือจังหวัดสตูล¹

ฉันทส ทองช่วย ได้วิจัยเรื่อง ภาษาไทยที่ใช้ในปัจจุบันในรัฐกัณฑ์ ไทรบุรี และปะลิส เมื่อปี พ.ศ. 2525 งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาระบบเสียง คำ ความหมายของคำบางคำ และลักษณะการเรียง คำของประโยค ในภาษาท้องถิ่นที่ใช้ในปัจจุบันในรัฐกัณฑ์ ไทรบุรี และปะลิสประเทศมาเลเซีย เพื่อศึกษาเปรียบเทียบเรื่องราวต่าง ๆ เหล่านี้ในภาษาถิ่นที่วิจัยทั้ง 3 ถิ่นกับภาษากรุงเทพฯ และ ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาษาถิ่นที่วิจัยแต่ละถิ่นที่พูดในมาเลเซียกับภาษาไทยถิ่นใต้ที่พูดใน เมืองไทย จากการศึกษา พบว่า ภาษาถิ่น 3 ถิ่นนี้มีทั้งลักษณะที่คล้ายคลึงกันและแตกต่างกัน โดยเฉพาะภาษาไทยไทรบุรีกับปะลิสคล้ายคลึงกันมากในเรื่องต่าง ๆ เหล่านี้เกือบทุกด้านแตกต่างจาก ภาษาไทยกัณฑ์อย่างเห็นได้ชัด และทั้ง 3 ภาษานี้จะแตกต่างจากภาษากรุงเทพฯ แต่จะคล้ายคลึง กับภาษาไทยถิ่นใต้ ภาษาถิ่นที่วิจัยทั้ง 3 ถิ่นได้รับอิทธิพลจากภาษามลายูในเรื่องต่าง ๆ ทั้งใน ระบบเสียง โครงสร้างของคำ การใช้ศัพท์และการเรียงลำดับคำ²

พันธ์ทิพย์ พันธุ์คำ เขียนหนังสือสหพันธ์มาเลเซีย กล่าวถึงรายละเอียดทั่วไปของ ประเทศสหพันธรัฐมาเลเซีย และเขียนถึงคนไทยในประเทศสหพันธรัฐมาเลเซียว่าเป็นชนกลุ่มหนึ่งใน สังคมพหุชาติของประเทศไทยมากที่สุดของรัฐไทรบุรี การแต่งกายยังคง เหมือนคนไทยในชนบททั่วไปของประเทศไทย มีการศึกษาภาษาไทยแต่ยังไม่แพร่หลาย ลักษณะนิสัยใจคอไม่กระตือรือร้น ชอบอยู่เป็นหลักแหล่ง ไม่ค่อยยอมเคลื่อนย้ายที่ทำกิน แม้บางครั้งจะถูกกดดันจากคนมาเลเซียก็ตาม³

¹สกรรจ์ จันทรัตน์. ปัญหาการปกครองมณฑลไทรบุรีในรัชสมัย พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (พ.ศ. 2440 – 2452). 2522. 283 หน้า.

²ฉันทส ทองช่วย. ภาษาไทยที่ใช้ในปัจจุบันในรัฐกัณฑ์ ไทรบุรี และปะลิส. 2525. 553 หน้า.

³พันธ์ทิพย์ พันธุ์คำ. สหพันธ์มาเลเซีย. 2525. 81 หน้า.

Arun A / L Boontiang. คนไทยบ้านทุ่งควาย ตำบลทุ่งควาย อำเภอเป็นดั่ง รัฐไทรบุรี ประเทศสหพันธรัฐมาเลเซีย ศึกษาเรื่อง Kesedarn Dan Tindakan Politik Di Kalangan Masyarakat Minoroti Siam : Satu Kajian Kes Di Daerah Pendang, Kedah Darulaman กล่าวไว้ตอนหนึ่งว่า ในศตวรรษที่ 18 – 19 เกิดปัญหาทางเศรษฐกิจที่เมืองสงขลาและนครศรีธรรมราช ราษฎรส่วนหนึ่งจึงอพยพมาบุกเบิกที่ดินทำกินในรัฐไทรบุรี ซึ่งขณะนั้นมีที่ดินกว้างขวางอุดมสมบูรณ์และผู้ปกครองมีนโยบายอย่างแน่ชัดในการส่งเสริมการเพาะปลูกนอกจากนี้ยังได้กล่าวถึงคนไทยในมาเลเซียด้วยว่า จากการสำรวจของรัฐบาลมาเลเซียเมื่อ พ.ศ. 1980 พบว่ามีทั้งหมด 31,095 คน คิดเป็นร้อยละ 0.22 ของประชากรชาวมาเลเซียทั้งหมด 13.9 ล้านคน รัฐที่มีมากที่สุดคือ ไทรบุรี 16,062 คน คิดเป็นร้อยละ 51.6 ของจำนวนคนไทย พร้อมกันนี้ยังได้กล่าวถึงความตื่นตัวทางการเมืองของคนไทยในมาเลเซียด้วยทางการมาเลเซียให้การยอมรับว่าคนไทยเหล่านี้เป็นชาวมาเลเซียโดยถูกต้องตามกฎหมาย มีสิทธิลงคะแนนเสียงเลือกตั้งสมัครสมาชิกสภา ผู้แทนราษฎรเหมือนชาวมาเลเซียทั่วไป แต่เนื่องจากว่าการเมืองในมาเลเซียแต่ละกลุ่มชนจะมีพรรคการเมืองเป็นของตนเอง แต่กลุ่มคนไทยไม่มีพรรคการเมือง อาจเป็นเพราะมีฐานเสียงน้อยหรือมีความสามารถไม่ถึงจึงไม่มีอำนาจต่อรอง ไม่มีความแข็งแกร่งทางการเมืองจึงสมควรให้คนไทยมีพรรคการเมืองเป็นของตนเองเพื่อช่วยเหลือคนไทยและให้คนไทยมีการติดต่อและกลมเกลียวกันทั้งประเทศ สังเกตได้ว่าประเทศสหพันธรัฐมาเลเซียได้รับเอกราชจากอังกฤษมานานแล้วถึง 35 ปี แต่ไม่เคยมีคนไทยเป็นสมาชิกสภาจังหวัดหรือสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเลย¹

คำานวณ นवलสนอง ได้วิจัยเรื่อง การศึกษาพัฒนาการทางสังคมและวัฒนธรรมของชนชาติไทในรัฐตอนเหนือของมาเลเซีย เพื่อศึกษาพัฒนาการทางประวัติศาสตร์ของชนชาติไทในรัฐตอนเหนือของมาเลเซียและความต่อเนื่องของพัฒนาการทางสังคมและวัฒนธรรมของชาวมาเลเซียเชื้อสายไทในรัฐตอนเหนือของมาเลเซีย พบว่า ได้แบ่งพัฒนาการทางประวัติศาสตร์ชนชาติไทในรัฐตอนเหนือของมาเลเซียออกเป็น 5 ช่วง คือ ชนชาติไทในยุคเริ่มแรกในมาเลเซียจนถึงสมัยกรุงธนบุรี สมัยกรุงรัตนโกสินทร์ตอนต้นถึงรัชกาลที่ 5 ไทยเสียดินแดนในรัฐตอนเหนือของมาเลเซียให้แก่อังกฤษ ชนชาติไทในรัฐตอนเหนือของมาเลเซียภายใต้การปกครองของอังกฤษ และชาวมาเลเซียเชื้อสายไทกับการเป็นพลเมืองของมาเลเซีย และได้ศึกษาความต่อเนื่องของพัฒนาการทางสังคมและวัฒนธรรมของชนชาติไทในรัฐตอนเหนือของมาเลเซีย การทำนุบำรุงพระพุทธศาสนา การจัด

¹ Arun A / L Boontiang. Kesedarn Dan Tindakan Politik Di Kalangan Masyarakat Minoroti Siam : Satu Kajian Kes Di Daerah Pendang, Kedah Darulaman. 1990. P. 6 – 7.

ตั้งองค์กรชุมชนให้เข้มแข็ง การสืบทอดวัฒนธรรมไทย การใช้ชื่อและนามสกุลที่เป็นภาษาไทย และการผสมผสานระหว่างชาติพันธุ์¹

Mohammed Yusoff Ismail ศึกษาเรื่อง Buddhism and Ethnicity Social Organization of a Buddhist Temple in Kelantan กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างพุทธศาสนากับชาติพันธุ์สยาม ความสัมพันธ์ทางด้านประวัติศาสตร์ระหว่างกantonและสยาม การปกครองคณะสงฆ์ในกanton และ ได้เลือกศึกษาวิถีชีวิตของชาวมาเลเซียเชื้อสายไทที่บ้านกลาง อำเภอคูมปีตรัฐกanton²

Ryoko Nishii ศึกษาเรื่อง Emergence and Transformation of Social Ethnicity : Sam Sam on the Thai – Malaysian Border ซึ่งเป็นเรื่องของปรากฏการณ์และการเปลี่ยนแปลงระหว่างชาติพันธุ์ที่ไร้ขอบเขต กรณีของชนกลุ่มชนข้ามข้ามที่อาศัยอยู่ในบริเวณชายแดนไทย – มาเลเซีย บริเวณพื้นที่รัฐเกดะห์ ปะลิสของมาเลเซีย และจังหวัดสงขลาและสตูลของประเทศไทย การผสมผสานระหว่างชาติพันธุ์ที่เกิดขึ้นมีทั้ง ภาษา ศาสนา ขนบธรรมเนียมประเพณี และอื่น ๆ³

จากการศึกษาแนวคิดทฤษฎีและเอกสารที่เกี่ยวข้อง ทำให้ผู้วิจัยสามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้เป็นแนวทางในการกำหนดความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า กำหนดแหล่งข้อมูล ขอบเขตด้านเนื้อหา และนำไปใช้เป็นหลักฐานในการวิเคราะห์ข้อมูลอีกด้วย

¹ คำนวณ นवलสนอง. การศึกษาพัฒนาการทางสังคมและวัฒนธรรมของชนชาติไทในรัฐตอนเหนือของมาเลเซีย. 2546. 212 หน้า.

² Mohammed Yusoff Ismail. **Buddhism and Ethnicity Social Organization of a Buddhist Temple in Kelantan.** 1983. 165 P.

³ Ryoko Nishii. **Emergence and Transformation of Social Ethnicity : Sam Sam on the Thai – Malaysian Border.** 2000. P. 191 – 200.

บทที่ 3

พัฒนาการทางด้านประวัติศาสตร์ท้องถิ่นของชาวมาเลเซียเชื้อสายไทในรัฐเกะห์ ปะลิส และเประ

ชาวมาเลเซียเชื้อสายไทที่ตั้งถิ่นฐานอยู่ในรัฐเกะห์ ปะลิส และเประ ซึ่งเป็นพื้นที่ในรัฐตอนเหนือของมาเลเซีย ส่วนใหญ่มีอาณาเขตใกล้เคียงกับชายแดนของประเทศไทย ชนกลุ่มนี้มีพัฒนาการทางประวัติศาสตร์ที่น่าสนใจ สารสำคัญที่กล่าวถึงต่อไปนี้จะประกอบด้วย ปัจจัยที่ชาวมาเลเซียเชื้อสายไทเข้าไปตั้งถิ่นฐานในรัฐเกะห์ ปะลิส และเประ และลักษณะชุมชนชาวมาเลเซียเชื้อสายไทที่ตั้งถิ่นฐานในรัฐเกะห์ ปะลิส และเประ

ปัจจัยที่ชาวมาเลเซียเชื้อสายไทเข้าไปตั้งถิ่นฐานในรัฐเกะห์ ปะลิส และเประ

การอพยพของชาวมาเลเซียเชื้อสายไทเข้าไปตั้งถิ่นฐานอยู่ในรัฐต่าง ๆ ทั่วประเทศส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในรัฐตอนเหนือของประเทศ ซึ่งการอพยพของชาวมาเลเซียเชื้อสายไทสู่แหลมมลายูมีมาแล้วไม่น้อยกว่า 1,000 ปี จะอพยพลงมาเป็นระยะเวลาที่ยาวนานไม่ขาดสาย และปัจจัยที่ชาวมาเลเซียเชื้อสายไทเข้าไปตั้งถิ่นฐานในรัฐเกะห์ ปะลิส และเประ ในประเด็นที่สำคัญคือ

1. การบุกเบิกพื้นที่เพื่อการทำมาหากิน ดินแดนในรัฐเกะห์ ปะลิส และเประ เป็นบริเวณพื้นที่ที่มีความอุดมสมบูรณ์ ทางด้านทิศเหนือที่มีอาณาเขตติดต่อกับประเทศไทย จะมีเทือกเขาสันกาลาสีร์ทอดขวางตลอดแนวจากทิศตะวันตกไปตะวันออก จากฝั่งอันดามันไปถึงฝั่งทะเลจีนใต้ เทือกเขาสันกาลาสีร์ได้ทำให้เกิดแม่น้ำสำคัญหลายสาย เช่น แม่น้ำปะลิส แม่น้ำเกะห์ แม่น้ำมูดา และแม่น้ำเประ เป็นต้น ถัดลงไปทางทิศใต้ตั้งแต่ชายแดนทางทิศเหนือของมาเลเซียที่มีอาณาเขตติดต่อกับประเทศไทยก็จะเป็นที่ราบเชิงเขาและที่ราบอันกว้างใหญ่ มีแม่น้ำลำคลองที่มีน้ำไหลผ่านตลอดปี มีป่าไม้อุดมสมบูรณ์ เป็นป่าร้อนชื้นอันเป็นที่เกิดของพืชและสัตว์ที่มีความหลากหลายทางชีวภาพ มีผลผลิตจากป่าทั้งพืชและสัตว์ที่เป็นประโยชน์ต่อการยังชีพ สภาพดินมีความอุดมสมบูรณ์ ส่วนใหญ่เป็นดินร่วมปนทรายที่เหมาะสมกับการทำกิจกรรม ทางทิศตะวันตกของรัฐเหล่านี้จดทะเลอันดามันและช่องแคบมะละกาซึ่งสามารถประกอบอาชีพทางการประมงและค้าขายทางทะเลได้สะดวก

ที่ผ่านมการอพยพของชนชาติไทสู่ดินแดนแถบนี้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะในช่วงที่เกิดภัยธรรมชาติหรือเกิดปัญหาทางเศรษฐกิจ ดังตัวอย่างการศึกษาของ Arun A/L Boontiang นักวิชาการของมาเลเซียซึ่งเป็นชาวมาเลเซียเชื้อสายไท ชาวบ้านทุ่งควาย ตำบลป่าดั่งเกอร์เบา อำเภอเป็นดั่ง รัฐเกะห์ ได้ศึกษาบทบาททางการเมืองของชาวสยาม ซึ่งเป็นชนกลุ่มน้อยที่ตั้งถิ่นฐานอยู่ในรัฐเกะห์ได้กล่าวไว้ตอนหนึ่งว่า ในคริสต์ศตวรรษที่ 18 – 19 เกิดปัญหาทางเศรษฐกิจที่

เมืองสงขลา และเมืองนครศรีธรรมราช ราษฎรส่วนหนึ่งจึงอพยพมาอาศัยและบุกเบิกที่ทำกินในรัฐเกดะห์ ซึ่งขณะนั้นมีที่ดินกว้างขวางและอุดมสมบูรณ์ ผู้ปกครองขณะนั้นมีนโยบายส่งเสริมการเพาะปลูกด้วย¹ และจากการเก็บข้อมูลภาคสนามพบว่ามีหมู่บ้านของชาวมลายูเชื้อสายไทจำนวนมาก และหนาแน่นในบริเวณที่ราบเชิงเขาและที่ราบของกลุ่มน้ำในบริเวณที่มีพื้นที่อุดมสมบูรณ์ โดยเฉพาะในบริเวณ (ลุ่มแม่น้ำปะลิส แม่น้ำเกดะห์ และแม่น้ำมูคา เป็นต้น เช่นหมู่บ้านของชาวมลายูเชื้อสายไทในอำเภอหาดังเคอร์ป เป็นต้น เซะ กัวลามูคา และบาลิงของรัฐเกดะห์ เป็นต้น

2. การกวาดครัวเรือนและการขจัดคาทัพ สงครามซึ่งเกิดขึ้นในหัวเมืองมลายูและเมืองชายขอบของราชอาณาจักรไทยหรือราชอาณาจักรสยามทางด้านปักษ์ใต้เกิดขึ้นหลายครั้ง เมื่อฝ่ายใดชนะนอกจากจะริบเอาทรัพย์สินเงินทอง บางครั้งก็จะมีการกวาดครัวไปด้วยและในบางครั้งก็จะนำเชลยครอบครัวของฝ่ายชนะมาอยู่แทนเพื่อเป็นการขจัดคาทัพ เป็นการเพิ่มพลเมืองของฝ่ายตนเองและให้ฝ่ายตรงกันข้ามอ่อนแอเพราะมีพลเมืองน้อยลง และการกวาดครัวคนไทยไปไว้ที่หัวเมืองมลายูในส่วนของรัฐคอนเหนือของมาเลเซียในปัจจุบันก็มีหลายครั้งที่มีการบันทึกไว้เป็นหลักฐานชัดเจนก็คือ เมื่อครั้งอาเจะอารุยกทัพมาตีเมืองพัทลุงได้และได้กวาดครัวผู้คนไปเป็นจำนวนมาก ซึ่งในช่วงนี้รัฐอาเจะซึ่งเป็นรัฐที่อยู่ทางตอนเหนือของเกาะสุมาตรา เข้ามามีอิทธิพลอย่างมากในคาบสมุทรมลายู ประมาณช่วงปี พ.ศ. 2054 - 2184 เป็นเวลาประมาณ 130 ปี ช่วงนั้นอาเจะยึดเมืองประเดได้ในปี พ.ศ. 2118 ยึดเมืองเกดะห์ได้ในปี พ.ศ. 2164 และยึดเมืองปาหังได้ในปี พ.ศ. 2214² ซึ่งเมืองเหล่านี้อยู่ในเขตอิทธิพลของไทยหรืออาณาจักรอยุธยาในสมัยนั้นแทบทั้งสิ้น และอาเจะคงเข้าตีเมืองพัทลุงได้ในช่วงเวลานั้นเอง แต่ไม่ได้บันทึกไว้ในปีใดแน่นอน เมื่ออาเจะยึดเมืองพัทลุงได้ก็มีการกวาดครัวไปด้วย ดังที่หลวงศรีวรรณตร (พิณ จันทโรจวงศ์) ได้บันทึกไว้ในพงสาวดารเมืองพัทลุงตอนหนึ่งว่า...ต่อมาออกหลวงเขวาราชาเป็นเจ้าเมืองพัทลุง ครั้งนั้นอาเจะอารุมารบเสียเมืองแก้อหะฮะอารู ๆ กวาดครัวไป ทราบความถึงทรงโปรดเกล้าฯ ให้แสดงศรีราชปัญญาถือท้องตราออกมาเอาตัวเจ้าเมืองกรรมการ ออกหลวงเขวาราชาเจ้าเมืองเกรงกลัวพระราชอาญาจึงกินตายเสีย ได้แต่ขุนศรีปราชญ์ปลัดกับครอบครัวจำครวนเข้าไปกรงให้ลงพระราชอาญาจำครวนจ้งไว้...³ ซึ่งสันนิษฐานว่า อาเจะคงไม่นำชาวเมืองพัทลุงไปยังเมืองหลวงของรัฐอาเจะที่เกาะสุมาตรา

¹ Arun A/L Boontiang. *Kesedaram Dan Tindakan Politic Di Kalakan Masyarakat Minority Siam : Satn Kajian kes Di Daerah Pendang, Kadah Darulaman*. 1991. P 6 - 7.

² เอน. เจ. ไรอัน. เล่มเดิม. 54-55.

³ หลวงศรีวรรณตร (พิณ จันทโรจวงศ์). “พงสาวดารเมืองพัทลุง.” ในประชุมพงสาวดารฉบับกาญจนาภิเษก เล่ม 6. 2539. หน้า 226.

แต่อาจจะไปตั้งถิ่นฐานอยู่ที่เมืองเประหรือเกคะห์ ซึ่งขณะนั้นเมืองทั้งสองก็เป็นเมืองที่อยู่ในเขตอิทธิพลของอาเจะ นอกจากนั้นแล้วประมาณปี พ. ศ. 2096 - 2111 (จ.ศ. 915 - 930) พวกอุซงตะนะซึ่งเป็นโจรสลัดมาเลย์เข้ามาตีเมืองพัทลุงอีกครั้ง ตรงกับสมัยสมเด็จพระมหาจักรพรรดิแห่งกรุงศรีอยุธยา ซึ่งเป็นช่วงที่ไทยรบติดพันกับพม่าอยู่หลายปี ศึกครั้งนั้นอุซงตะนะตีได้เมืองพัทลุง และได้กวาดต้อนชาวพัทลุงไปเป็นจำนวนมาก ดังที่หลวงศรีวรรณ (พิณ จันทโรจวงศ์) ได้บันทึกไว้ในพงศาวดารเมืองพัทลุงตอนหนึ่งว่า

...ต่อมาออกคำได้เป็นเจ้าเมืองพัทลุง ครั้งนั้นมีศึกอุซงคัมน์ (บางแห่งเรียก “อุซงตะนะ” หรือสลัด) มาตี เสียเมืองแก่ข้าศึก ตามที่ตรวจสอบคฤศกราชในเพลลาของวัด สลัดครั้งนี้ในระหว่างจุลและศักราช 915 กับ 930 และที่เรียกว่าศึก อุซงคัมน์ ในลายพระหัตถ์ของสมเด็จพระนเรศวรมหาราช ทรงประทานข้าพเจ้า¹ ทรงอธิบายว่า อุซงมตคน คือ ภาษามลายู เป็น อุซงตพัด แปลว่า ปลายแหลมมลายู ก็เมืองยะโฮร์นั่นเอง ออกเมืองคำหนิรอดไปได้ ข้าศึกกวาดได้แต่ครอบครัวกรรมการแลสมณะชีพรามณ์ราษฎรข้าพระโยมสงฆ์ได้ไปแก่อุซงคัมน์เป็นอันมากและเผาภูมิจิหารบ้านเมืองราษฎรเสียสิ้น ฝ่ายประท่าทุงตะวันตก แขวงเมืองไทรบุรีท้าวไปว่าเมืองพัทลุง ฝ่ายประท่าทุงตะวันออกเสียเมืองแก่สลัดอุซงตะนะนักแล้ว เห็นเป็นโอกาสอันดีจึงยกมาเป็นกองโจร มาตีปล้นเก็บทรัพย์สิ่งของและจุดไฟเผาบ้านเรือนและวัดวาอารามตามตลาดมาจนถึงตำบลคูหาสวรรค์ ในที่ราบของพ่อขุนศรีสัตนา ปลัดเมืองอีกพวกหนึ่ง...²

รัฐคอนเทเนอของมาเลเซียในสมัยโบราณตั้งแต่สมัยกรุงสุโขทัยจนถึงสมัยรัชกาลพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวแห่งกรุงรัตนโกสินทร์ ปี พ.ศ. 2452 เป็นปีที่ไทยยอมยกดินแดนเกคะห์ ปะลิส กัถันตัน และตรังกานูให้แก่อังกฤษ ดินแดนเหล่านี้เคยเป็นเมืองประเทศราชอาณาจักรสยามมาโดยตลอด ถึงแม้บางช่วงจะมีชนชาติอื่นเข้ามาอิทธิพล แต่ก็เป็นระยะเวลาที่ไม่ยาวนาน ซึ่งการปกครองของราชอาณาจักรสยามในยุคนั้นจะส่งขุนนางไปประจำควบคุมอยู่ที่รัฐต่าง ๆ ดังนั้นขุนนางจะนำเอาผู้คนและกองกำลังรักษาการณ์ของท่านไปด้วย ซึ่งสมัยก่อนขุนนางผู้ใหญ่แต่ละท่านจะมีกองกำลังของตนเป็นจำนวนมาก และรัฐได้มีนโยบายให้มีการจัดค้ำทัพและกวาดต้อน ซึ่งเป็นยุทธวิธีของคนในสมัยโบราณที่จะอพยพครอบครัวคนไทยไปไว้ตามรัฐหรือเมืองต่าง ๆ เพื่อประโยชน์ในการปกครอง และในขณะที่เดียวกันเมื่อตีเมืองอื่นหรือปราบก๊กได้ชัยชนะก็ถือโอกาสกวาดต้อนเอาคนพื้นเมืองมาไว้ในพระนคร เพื่อเป็นการตัดกำลังของเมืองนั้น ๆ ไม่ให้มีกำลังแข็งเมืองขึ้นได้อีก เป็นการกวาดต้อนเอากำลังคนจากเมืองที่ตีได้ไปไว้ในพระมหานคร หรือ

¹หลวงศรีวรรณ (พิณ จันทโรจวงศ์). เล่มเดิม. หน้า 227.

²ข้าพเจ้าหมายถึง หลวงศรีวรรณ (พิณ จันทโรจวงศ์).

ตามเมืองต่าง ๆ ที่ไกลจากเดิมแล้วส่งคนของตนเองพร้อมครอบครัวอพยพไปแทนชาวเมืองที่กวาด
 ด้อนมา¹ แต่อย่างไรก็ตามเมื่อไทยยอมโอนดินแดนที่เป็นเมืองประเทศราชไทยในรัฐตอนเหนือของ
 มาเลเซียให้แก่อังกฤษก็ยังมีชนชาติไทในปัจจุบัน ได้รับสัญชาติเป็นชาวมาเลเซียเป็นจำนวนมากยัง
 คงตั้งถิ่นฐานอยู่ในประเทศมาเลเซีย โดยเฉพาะรัฐที่อยู่ทางตอนเหนือซึ่งได้แก่ เกะฮอร์ (ไทรบุรี)
 ประลิส เประ กลันตัน และศรีลังกา

เกี่ยวกับเรื่องวิธีการกวาดต้อนผู้คนนั้น กรมพระยาดำรงราชานุภาพได้ทรงอธิบายใน
 ประชุมความเก่าเรื่องต่อจากจดหมายเหตุลวงอุคมสมบัติไว้อย่างน่าสนใจตอนหนึ่งว่า

...ประเพณีกวาดต้อนผู้คนพลเมืองที่ดีได้เป็นเขตของฝ่ายชนะเป็น
 ประเพณีที่มาแต่คึกค้ำบรรพ์ จะเห็นได้จากศิลาจารึกของพระเจ้าอโศกมหาราช
 เมื่อคราวตีเมืองกลิงคราฐได้กว่า 2,000 ปีมาแล้ว พระเจ้าอโศกฯ กวาดครัวชาว
 กลิงคราฐไปเป็นเขตในครั้งเดียวกว่า 100,000 คน การกวาดครัวที่ถือว่าเป็น
 ประเพณีที่ฝ่ายชนะควรทำนั้นข้าพเจ้าเข้าใจว่าด้วยเหตุ 3 ประการคือ ประการที่ 1
 การที่กะเกณฑ์ผู้คนยกกองทัพลงไปรบพุ่งถึงจะมีชัยชนะ ผู้คนพลเมืองที่ต้องกะเกณฑ์
 ไปนั้นต้องมีจำนวนล้มตายหายจากมีมากก็น้อย การทำสงครามถึงชนะก็เหมือนกับ
 ขาดทุนในส่วนจำนวนผู้คนพลเมืองทุกคราว เมื่อชนะจึงต้องหาผู้คนมาเพิ่มเติม
 ทดแทนเพื่อมิให้กำลังเมืองลดน้อยถอยลง ประการที่ 2 ผู้ที่ไปทำสงครามแต่ปางก่อน
 ตั้งแต่ตัวแม่ทัพลงไป ไม่ได้รับเงินเดือนอย่างทหารทุกวันนี้เมื่อทำศึกชนะ ได้ครอบครัว
 ผู้คนขึ้นมา พวกแม่ทัพนายกองได้ส่วนแบ่งออกไปเป็นกำลัง ประการที่ 3 ลักษณะการ
 ทำสงครามกันในระหว่างประเทศ หรือระหว่างต่างชาติต่างภาษาถึงแต่ก่อนก็เหมือนกับ
 ปัจจุบันนี้ในลักษณะอันหนึ่งคือ ถ้าถึงต้องรบพุ่งจับเคี้ยว หรือถ้าเมืองนั้นเป็นกบด
 ประทุษร้ายต่อเมืองใหญ่ซึ่งเคยเป็นเจ้านายข้างฝ่ายชนะย่อมต้องถือว่าต้องระวังอย่าให้
 ต้องรบพุ่ง หรือเกิดประทุษร้ายได้ ดังเป็นมาแล้วต่อไป การที่กวาดครัวตามประเพณี
 โบราณ ถือว่าเป็นการทอนกำลังเมืองแพ้ไม่ให้ต่อสู้คิดร้ายได้ จึงถือกันว่าควรกระทำ
 ประเพณีกวาดครัวนี้ทำกันมาแต่คึกค้ำบรรพ์เห็นจะแทบทุกประเทศ²

3. ไทยและมาเลเซียมีพื้นที่ชายแดนติดต่อกันเป็นระยะทางยาวทั้งทางบกและทางน้ำ
 การที่ประเทศทั้งสองมีพื้นที่ติดต่อกันเป็นระยะทางที่ยาว ทำให้ประชาชนทั้งสองประเทศทั้งไทย
 และมาเลเซียมีการติดต่อไปมาหาสู่กัน โดยตลอดทั้งที่นับถือศาสนาอิสลามและศาสนาพุทธโดย
 เฉพาะในช่วงสมัยที่รัฐตอนเหนือของมาเลเซียเป็นเมืองประเทศราชของไทย และมีแนวเขตพื้นที่

¹ ธีรพงศ์ อายุวัฒน์. เล่มเดิม. หน้า 201 – 202.

² กรมพระยาดำรงราชานุภาพ. เล่มเดิม. หน้า 347 – 348.

ชายแดนที่ไม่ชัดเจน ผู้ที่ตั้งถิ่นฐานอยู่บริเวณชายแดนของทั้งสองประเทศส่วนใหญ่ก็เป็นชุมชนที่มีการตั้งถิ่นฐานอยู่ในบริเวณนี้ติดต่อกันมาหลายชั่วอายุคน ความสัมพันธ์ของกลุ่มคนที่อยู่บริเวณชายแดนจึงมีความสัมพันธ์กันอย่างยาวนานและต่อเนื่อง เช่น ประชาชนในเขตพื้นที่ของจังหวัดสตูลกับประชาชนในเขตพื้นที่ชายแดนของรัฐปะลิส และประชาชนในเขตพื้นที่ชายแดนของจังหวัดยะลา นราธิวาสกับประชาชนในเขตพื้นที่ชายแดนของรัฐกลันตัน และเขตพื้นที่ชายแดนของจังหวัดสงขลา กับประชาชนในเขตพื้นที่ชายแดนของรัฐเกะห์ (ไทรบุรี) เป็นต้น

สภาพของพรมแดนไทยและมาเลเซียกำหนดขึ้นโดยใช้สันปันน้ำของทิวเขาสันกาลาคีรีซึ่งทอดขวาง ด้านตะวันตกถึงฝั่งทะเลอันดามันและด้านฝั่งตะวันออกถึงฝั่งทะเลด้านอ่าวไทยรวมความยาวของเขตแดนไทย-มาเลเซียประมาณ 647 กิโลเมตร โดยมีจังหวัดและอำเภอที่มีเขตแดนติดต่อกับมาเลเซียดังนี้

1. จังหวัดสตูล

1.1 อำเภอเมืองสตูล มีเขตแดน 45 กิโลเมตร

1.2 อำเภอควนโดน มีเขตแดน 11 กิโลเมตร

รวม 56 กิโลเมตร

2. จังหวัดสงขลา

2.1 อำเภอสะเตาะ มีเขตแดน 89 กิโลเมตร

2.2 อำเภอสะบ้าย้อย มีเขตแดน 37 กิโลเมตร

2.3 อำเภอนาทวี มีเขตแดน 24 กิโลเมตร

รวม 150 กิโลเมตร

3. จังหวัดยะลา

3.1 อำเภอยะหา มีเขตแดน 68 กิโลเมตร

3.2 อำเภอธารโต มีเขตแดน 40 กิโลเมตร

3.3 อำเภอเบตง มีเขตแดน 162 กิโลเมตร

รวม 270 กิโลเมตร

4. จังหวัดนราธิวาส

4.1 อำเภอจะแนะ มีเขตแดน 20 กิโลเมตร

4.2 อำเภอแว้ง มีเขตแดน 52 กิโลเมตร

4.3 อำเภอสุคีริน มีเขตแดน 4 กิโลเมตร

รวม 76 กิโลเมตร

รวมเขตแดนที่สันปันน้ำ 552 กิโลเมตร

5. เขตแดนที่ใช้ร่องน้ำลึกของแม่น้ำโก-ลก จังหวัดนราธิวาส

5.1 อำเภอสุคีริน มีเขตแดน 3 กิโลเมตร

5.2 อำเภอเวียง	มีเขตแดน	48 กิโลเมตร
5.3 อำเภอสุโขทัย	มีเขตแดน	24 กิโลเมตร
5.4 อำเภอตากใบ	มีเขตแดน	20 กิโลเมตร
รวมเส้นเขตแดนที่เป็นแม่น้ำโก-ลก		95 กิโลเมตร
รวมเขตแดนทั้งสิ้น		647 กิโลเมตร ¹

เกียวโกะ คุโรดะ (Keiko Kuroda) ได้ศึกษาเรื่องชาวสยามในคณะภายใต้การสร้างชาติ (The Siamese in Kadah under nation - state Making) ได้กล่าวถึงผู้ที่พูดภาษาไทยในพื้นที่ที่มีโจรผู้ร้ายชุกชุมภายหลังการสร้างเขตแดน (The – speakers in “Bandit Area” after setting up the border) เอาไว้อย่างน่าสนใจว่า การสร้างเขตแดนตามสนธิสัญญาเมื่อปี ค.ศ. 1909 (พ.ศ. 2452)

4. หนีความผิดกฎหมายบ้านเมือง แต่เดิมนั้นดินแดนรัฐเกะห์ ปะลิส และประการเดินทางไประหว่างดินแดนแถบนี้กับดินแดนของประเทศไทย ในปัจจุบันค่อนข้างลำบากและทุรกันดาร แต่การติดต่อซึ่งกันและกันระหว่างชุมชนก็ยังมียู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการไปมาหาสู่ซึ่งกันและกัน ในช่วงก่อนที่ประเทศมาเลเซียจะได้รับเอกราชก็ไม่ต้องทำหนังสือผ่านแดน ก็ยังมีคนไทยอีกกลุ่มหนึ่งที่ได้อพยพเข้าไปตั้งถิ่นฐานอยู่ในบริเวณนี้ก็คือ บุคคลที่ได้กระทำความผิดกฎหมายบ้านเมือง นายอ่ำ สุวรรณมณี² ชาวบ้านป่าดงเขรา ตำบลอะห์ อำเภอกูบังปาตู รัฐเกะห์ ได้เล่าให้ฟังว่า ที่บ้านป่าดงเขราในอดีตมีคนกลุ่มหนึ่งที่ทำผิดกฎหมายบ้านเมืองจากประเทศไทย บางคนอาจทำความผิดด้วยการมีพฤติกรรมเป็นโจรผู้ร้าย เกิดการทะเลาะวิวาทถึงกับเสียชีวิตหรือหนีการถูกเกณฑ์เข้ารับราชการทหาร เป็นต้น คนไทยเหล่านี้ก็จะหนีมาอยู่ในหมู่บ้านของชาวมาเลเซียเชื้อสายไท และได้เปลี่ยนพฤติกรรมมาประพฤติตนประกอบอาชีพที่สุจริตเมื่ออยู่มาหลายปีก็ได้รับสัญชาติเป็นชาวมาเลเซีย

5. การประกาศภาวะฉุกเฉินเพื่อการต่อสู้กับการก่อการร้ายของพรรคคอมมิวนิสต์มาลายู ลัทธิคอมมิวนิสต์ได้เข้าสู่ประเทศมาเลเซียเมื่อปลายปี พ.ศ. 2443 ภายใต้การอุปถัมภ์ของพรรคก๊กมินตั๋ง เป็นองค์กรที่ถูกต้องตามกฎหมายในมาเลเซีย และในปี พ.ศ. 2448 สายลับคอมมิวนิสต์ได้เข้ามาในมาเลเซีย และได้เข้ามามีอิทธิพลในโรงเรียนต่าง ๆ รวมทั้งการจัดตั้งสหภาพแรงงานขึ้น แต่ต่อมาในปี พ.ศ. 2451 เจียงไคเช็คได้ยกเลิกการเป็นพันธมิตรระหว่างพรรคก๊กมินตั๋งกับพรรคคอมมิวนิสต์ในจีน พรรคคอมมิวนิสต์จึงไม่สามารถใช้สาขาพรรคก๊กมินตั๋งในมาเลเซียให้เป็น

¹ กองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ 43 (ค่ายรามคำแหง). ข้อมูลชายแดนไทย – มาเลเซีย. 2535. หน้า 10 - 11.

² อ่ำ สุวรรณมณี. เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, คำานวน นवलสนอง เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่วัดมัชฌิมาประสิทธิ์ ตำบลอะหะรา อำเภอกะงะห์ รัฐปะลิส เมื่อวันที่ 3 มิถุนายน พ.ศ. 2549

ประโยชน์ได้อีก ด้วยเหตุนี้พรรคคอมมิวนิสต์จีนจึงก่อตั้งองค์กรของตนเองขึ้นในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ องค์กรนี้ได้แก่พรรคคอมมิวนิสต์นานาชาติ ซึ่งมีหน้าที่ดูแลควบคุมกิจกรรมของพรรคคอมมิวนิสต์ ในภูมิภาคนี้ทั้งหมด โดยมีโอบิจินท์เป็นหัวหน้า เฉพาะในส่วนพรรคคอมมิวนิสต์มลายูได้รับความนิยอย่างสูงในหมู่ชาวจีน โดยมีนายลอยตักเป็นเลขาธิการพรรค ต่อมาในปี พ.ศ. 2490 ได้เกิดความขัดแย้งกันภายในพรรค นายจิน เป็ง จึงขึ้นมาเป็นเลขาธิการพรรคแทน ในช่วงปี พ.ศ. 2489 – 2503 พรรคคอมมิวนิสต์มลายูได้ก่อให้เกิดความวุ่นวายและหยุดงานหลายครั้งมีการสังหารเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลและผู้ที่ให้การสนับสนุน เมื่อถึงปี พ.ศ. 2503 ได้มีการประกาศภาวะฉุกเฉินขึ้นในประเศ และเมื่อเกิดการฆาตกรรมขึ้นในที่อื่น ๆ อีก จึงได้ประกาศภาวะฉุกเฉินขึ้นทั่วสหพันธ์มลายู¹

การประกาศภาวะฉุกเฉินทำให้รัฐบาลมีอำนาจมากขึ้น แต่รัฐบาลก็พยายามรักษาสถานการณ์เอาไว้ และรัฐบาลได้แต่งตั้ง นายพลโทเซอร์ แฮโรลด์ บริกส์ (Sir Harold Briggs) ให้เป็นผู้อำนวยการปราบปรามคอมมิวนิสต์ เมื่อ พ.ศ. 2492 ท่านเป็นผู้วางโครงการ บริกส์ (The Briggs Plan) โครงการได้เริ่มต้นด้วยการจัดตั้ง “หมู่บ้านแห่งใหม่” เป็นการนำเอาผู้จับจองที่ดินที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ซึ่งอยู่ไกลออกจากเขตเมืองกับพวกที่รัฐบาลไม่สามารถให้ความคุ้มครองได้อย่างต่อเนื่อง ซึ่งเป็นครั้งแรกที่ประชาชนห้าล้านคนต้องเข้ามาอาศัยอยู่ในชุมชนแห่งใหม่ ในหมู่บ้านนี้มีรั้วลวดหนามอยู่รอบ และได้รับการคุ้มครองจากสถานีตำรวจจุดมุ่งหมายของการปฏิบัติมีสองนัยคือ ให้การคุ้มครองแก่ผู้ที่ถูกบังคับจากผู้อพยพคอมมิวนิสต์ และป้องกันไม่ให้ชาวบ้านในบริเวณนี้ส่งเสบียงให้แก่ฝ่ายคอมมิวนิสต์

จากการบันทึกของธำรงค์ศักดิ์ อายุวัฒน์² และการออกเก็บข้อมูลภาคสนาม พบว่ามีหมู่บ้านของชาวมลายูเชื้อสายไทหลายหมู่บ้าน ที่ต้องย้ายไปอยู่หมู่บ้านแห่งใหม่กล่าวคือ

1. หมู่บ้านปลายระไม ตำบลปาดังเกอว์เบา อำเภอดัง รัฐเกะห์ ต้องย้ายไปอยู่บ้านท้ายตลาด ตำบลรัมไบ อำเภอดัง รัฐเกะห์ ในช่วงนี้มีประมาณ 150 คน เมื่อเหตุการณ์สงบจึงได้ย้ายกลับมาอยู่ที่เดิม
2. หมู่บ้านท่ามหา ตำบลรัมไบ อำเภอดัง รัฐเกะห์ ต้องย้ายไปอยู่บ้านท้ายตลาด ตำบลรัมไบ อำเภอดัง รัฐเกะห์ ซึ่งต่อมาไม่ได้ย้ายกลับมาอยู่ที่เดิม
3. หมู่บ้านทุ่งควาย ตำบลปาดังเกอว์เบา อำเภอดัง รัฐเกะห์ ต้องย้ายไปอยู่ที่บ้านบุกิต ถนนเกอปลา เบตัส อำเภอกอตาตาร์ รัฐเกะห์ เมื่อเหตุการณ์สงบจึงได้กลับมาอยู่ที่เดิม
4. หมู่บ้านทุ่งพรุ ย้ายไปอยู่ร่วมกับหมู่บ้านปลายระไมที่บ้านท้ายตลาด ตำบลรัมไบ อำเภอดัง รัฐเกะห์ เมื่อเหตุการณ์สงบมีอยู่บ้างที่ย้ายกลับมาอยู่ที่เดิม

¹ เจ. เอน. ไรอัน. เล่มเดิม. หน้า 240 – 244.

² ธำรงค์ศักดิ์ อายุวัฒน์. เล่มเดิม. หน้า 294.

5. หมู่บ้านลำป่า ตำบลร่มไม้ อำเภอเป็นดั่ง ราษฎรเคหะ ถูกย้ายไปอยู่บ้านนาข่า ตำบลเตอกายคีรี อำเภอป่าดงเคอร์ป ราษฎรเคหะ เมื่อเหตุการณ์สงบจึงได้ย้ายกลับมาอยู่ที่เดิม

6. หมู่บ้านลำเต็น ตำบลเตอกายคีรี อำเภอป่าดงเคอร์ป ราษฎรเคหะ ย้ายไปอยู่ที่บ้านนาข่า ตำบลเตอกายคีรี ราษฎรเคหะ เมื่อเหตุการณ์สงบแล้วหมู่บ้านแห่งนี้ก็รกร้างต่อมาอีกหลายปี จึงจะมีบางส่วนได้ย้ายกลับไปอยู่ที่เดิม

7. หมู่บ้านปลักคล้า บ้านปลักคล้า ตำบลเตอกายคีรี อำเภอป่าดงเคอร์ป ราษฎรเคหะ ย้ายไปอยู่ที่บ้านนาข่า ตำบลเตอกายคีรี ราษฎรเคหะ เมื่อเหตุการณ์สงบแล้ว หมู่บ้านแห่งนี้ก็รกร้างต่อมาอีกหลายปีเช่นกัน และต่อมามีบางส่วนได้ย้ายกลับไปอยู่ที่เดิม

8. หมู่บ้านจันทร์หอม ตำบลชอก อำเภอเซะ ราษฎรเคหะ ย้ายไปอยู่ที่บ้านนาข่า ตำบลเตอกายคีรี อำเภอป่าดงเคอร์ป ราษฎรเคหะ เมื่อเหตุการณ์สงบแล้วหมู่บ้านแห่งนี้ก็รกร้างต่อมาอีกหลายปีเช่นกัน และต่อมามีบางส่วนที่ได้ย้ายกลับไปอยู่ที่เดิม

9. หมู่บ้านป่าดงแปลง ตำบลป่าดงแปลง อำเภอเป็นดั่ง ราษฎรเคหะ ย้ายไปอยู่ที่ตำบลป่าดงปูลิงห์ อำเภอเป็นดั่ง ราษฎรเคหะ เมื่อเหตุการณ์สงบจึงได้ย้ายกลับมาอยู่ที่เดิม

10. หมู่บ้านกงหรา ตำบลเขอนเอร์ อำเภอเซะ ราษฎรเคหะ ถูกย้ายไปอยู่บ้านยี่เหนียง ตำบลเขอนเอร์ อำเภอเซะ หมู่บ้านเดิมถูกทำลายหมด แต่เมื่อเหตุการณ์สงบจึงได้ย้ายกลับมาอยู่ที่เดิม

11. หมู่บ้านป่าดงก๊วย ตำบลกะโลยกานัน อำเภอบาลิง ราษฎรเคหะ ย้ายไปอยู่ที่บ้านนุกิตเสลาเมา (หมู่บ้านคลองช้าง) อำเภอบาลิง ราษฎรเคหะ ในครั้งนั้นหมู่บ้านถูกทำลายและได้รับความเสียหายอย่างหนัก เมื่อเหตุการณ์สงบหมู่บ้านแห่งนี้ก็รกร้างมาอีกหลายปี ต่อมาชาวบ้านบางส่วนได้ย้ายกลับไปอยู่ที่เดิม

12. หมู่บ้านป่าดงไสน ตำบลป่าดงไสน อำเภอป่าดงเคอร์ป ราษฎรเคหะ ย้ายไปอยู่ที่บ้านนาข่า ตำบลเตอกายคีรี ราษฎรเคหะ เมื่อเหตุการณ์สงบก็ยังไม่ได้ย้ายกลับ ต่อมาชาวบ้านบางส่วนที่ได้ย้ายกลับมาอยู่ที่เดิม

13. บ้านโกระเิน หรือบ้านจะคาบ และบ้านน้ำไทร ตำบลปลุก้อเซม้ง อำเภอเป็งกาลันฮูลู รัฐเประ ย้ายไปอยู่ที่บ้านตาเซะ ตำบลปลุก้อเซม้ง อำเภอเป็งกาลันฮูลู รัฐเประ เมื่อเหตุการณ์สงบบ้านโกระเินหรือจะคาบก็ไม่ได้ย้ายกลับมาอยู่ที่เดิม ปัจจุบันได้กลายเป็นสวนยางและสวนผลไม้ ส่วนบ้านน้ำไทรมีบางส่วนได้ย้ายกลับไปอยู่ที่เดิม

จากการประกาศภาวะฉุกเฉิน เพื่อต่อสู้กับผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ ได้เริ่มประกาศใช้เมื่อปี พ.ศ. 2492 และได้ยกเลิกเมื่อถึงปี พ.ศ. 2503 ซึ่งการเกิดขึ้นของหมู่บ้านแห่งใหม่ เมื่อเหตุการณ์สงบลง มีชาวมาเลเซียเชื้อสายไทจำนวนมากที่บ้านและเรียกสวนไร่นาถูกทำลายหมด ไม่สามารถที่กลับไปอยู่ที่เดิมได้ มีอยู่จำนวนมากที่ตั้งถิ่นฐานอยู่ในหมู่บ้านแห่งใหม่อย่างถาวร เช่น บ้านนาข่า บ้านท้ายตลาด บ้านประดู่ และบ้านตาเซะ เป็นต้น

การแบ่งช่วงพัฒนาการด้านประวัติศาสตร์ท้องถิ่นของชาวมาเลเซียเชื้อสายไทในรัฐเกะห์ ปะลิส และเประ

ชาวมาเลเซียเชื้อสายไทที่สืบเชื้อสายมาจากบรรพบุรุษไทในอดีต ในรัฐเกะห์ ปะลิส และเประนั้น รัฐเกะห์เป็นรัฐที่มีชาวมาเลเซียเชื้อสายไทตั้งถิ่นฐานอยู่มากที่สุดใน 7 อำเภอ คือ อำเภอโกตารสตาร์ กูบังปาตู เป็นดั่ง เซะ ปาดังเคอร์ป บาลิง และกัวลาลูคา ซึ่งมีอยู่ประมาณ 24,000 คน มีวัดอยู่ 42 วัด ส่วนใหญ่มีอาชีพการทำสวนยาง ทำนา สวนผลไม้ ปลูกผัก รับจ้าง และค้าขาย และรัฐปะลิสซึ่งเป็นรัฐที่เล็กที่สุดของประเทศมาเลเซีย มีชาวมาเลเซียเชื้อสายไทอาศัยอยู่ประมาณ 6,000 คน มีวัดอยู่ 5 วัด ส่วนรัฐเประนั้นถือเป็นรัฐที่มีดินแดนแห่งความร่ำรวย มีแร่ดีบุกเป็นจำนวนมาก คนทั่วไปจึงเรียกรัฐแห่งนี้ว่าเป็นแหล่งเงินแห่งมาเลเซีย ในรัฐนี้มีชาวมาเลเซียเชื้อสายไทอาศัยอยู่มากใน 4 อำเภอ คือ อำเภอกูบังปาตู อีโปร์ ไทปัง และลีดิอะวัน มีชาวมาเลเซียเชื้อสายไทอาศัยอยู่ประมาณ 4,000 คน¹ แต่อย่างไรก็ตามหมู่บ้านของคนในแต่ละท้องถิ่นจะมีช่วงเวลาของการตั้งถิ่นฐานลักษณะทางภูมิศาสตร์ เหตุการณ์สำคัญที่เกิดขึ้นในแต่ละท้องถิ่นแตกต่างกันออกไป เมื่อนำเหตุการณ์สำคัญที่เกิดจากอดีตถึงปัจจุบันมาเป็นแนวทางในการพิจารณา สามารถแบ่งพัฒนาการด้านประวัติศาสตร์ท้องถิ่นของชาวมาเลเซียเชื้อสายไทในรัฐเกะห์ ปะลิส และเประ ได้เป็น 3 ช่วงคือ

1. ชุมชนดั้งเดิม เริ่มตั้งแต่อดีตจนถึง พ.ศ. 2451 เป็นการตั้งถิ่นฐานของชาวมาเลเซียเชื้อสายไทในชุมชนดั้งเดิม ซึ่งเป็นช่วงที่ชุมชนเหล่านี้ส่วนใหญ่ยังอยู่ภายใต้การปกครองของราชอาณาจักรสยาม และในปัจจุบันยังตั้งบ้านเรือนและรวมตัวกันอยู่เป็นหมู่บ้าน / ชุมชน ดังตัวอย่างจากแหล่งข้อมูลที่ผู้วิจัยใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

ตัวอย่างที่ 1 หมู่บ้านปาดังเซรา ตั้งอยู่ที่อำเภออะห์ อำเภอกูบังปาตู รัฐเกะห์ ลักษณะทั่วไปของหมู่บ้านปาดังเซราเป็นพื้นที่ราบลุ่ม พื้นที่ส่วนใหญ่ร้อยละ 80 เป็นทุ่งนา รอบ ๆ หมู่บ้านเป็นทุ่งนาติดกับหมู่บ้านอื่น ซึ่งเป็นทุ่งนาขนาดใหญ่ที่อยู่ติดต่อกันกับหมู่บ้านอื่น พื้นที่ภายในบ้านบางครัวเรือนปลูกผลไม้เพื่อการบริโภคภายในครัวเรือน ด้านทิศตะวันออกของหมู่บ้านมีคลองชลประทานกว้างประมาณ 30 เมตร ไหลจากทิศใต้ไปทางทิศเหนือ มีน้ำใช้ในการเกษตรตลอดปี ลักษณะของดินเป็นดินเหนียวปนทราย บ้านพักอาศัยของประชาชนจะปลูกสร้างเป็นกลุ่มก้อน ลักษณะเป็นตึกแถวพาณิชย์สองชั้นและบ้านก่ออิฐถือปูนไม่ยกพื้น ปลูกสร้างตามแนวถนนทั้งสองข้างทางในพื้นที่ของตนเอง²

¹ คำนวน นวลสนอง. เสมอเดิม. หน้า 160 – 161.

² นายประจวบ แก้วสุนทร เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, คำนวน นวลสนอง เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่วัดบุญญาราม ตำบลอะห์ อำเภอกูบังปาตู รัฐเกะห์ เมื่อวันที่ 25 มิถุนายน พ.ศ. 2550.

ประวัติความเป็นมาของหมู่บ้านป่าดงเขรา มีการเล่าต่อกันมาว่าประมาณปี พ.ศ. 2445 ได้มีกลุ่มคนไทยจากจังหวัดสงขลาซึ่งเป็นกลุ่มที่ทำผิดกฎหมายแล้วหนีการจับกุมของทางการ เจ้าหน้าที่ตำรวจไทย ได้เข้าบุกเบิกป่าเพื่อจับจองเป็นที่ทำกิน และตั้งแต่ประมาณปี พ.ศ. 2486 จนถึงปี พ.ศ. 2500 ก็ได้มีกลุ่มคนไทยจากจังหวัดสงขลาอีกหลายครัวเรือนเดินทางเข้ามาสมทบกับกลุ่มเดิมที่เดินทางมาก่อนแล้ว โดยการนำพาจากคนมาเลเซียเชื้อสายจีนที่เป็นผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ในสมัยนั้น ซึ่งมีความชำนาญเส้นทางและพื้นที่เป็นอย่างดี เนื่องจากคนไทยมีความถนัดในการทำนา จึงเลือกบริเวณที่ราบลุ่มซึ่งเหมาะแก่การทำนาเป็นที่อยู่อาศัยและที่ทำกิน และได้ตั้งชื่อหมู่บ้านแห่งนี้ว่าป่าดงเขรา ต่อมาเมื่อปี พ.ศ. 2508 รัฐบาลมาเลเซียมีแผนการปราบปรามผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ โดยการทำให้เส้นทางเข้ามายังหมู่บ้าน เมื่อเส้นทางเข้าสู่หมู่บ้าน กลุ่มคนไทยทั้งหมดได้อพยพเข้าไปอยู่ในป่า เพื่อหนีการจับกุมของรัฐบาลไทยและรัฐบาลมาเลเซีย ต่อมาได้มีการบุกเบิกพื้นที่บางส่วนให้เป็นผืนนา และตั้งขึ้นเป็นกลุ่มบ้านที่ไม่ไกลออกไปนัก เช่น บ้านปลักเหนาะ เกาะแดง ควนน้อย และน้ำคำ เป็นต้น ในส่วนของพื้นที่บ้านป่าดงเขรา ซึ่งเป็นพื้นที่ของคนไทยแต่เดิมจึงตกเป็นของคนมาเลเซียเชื้อสายจีนและเชื้อสายมลายู เนื่องจากคนมาเลเซียเชื้อสายจีนไม่มีความชำนาญในการทำนาจึงเปลี่ยนเป็นการปลูกผักแทนการทำนา โดยจ้างแรงงานจากคนมาเลเซียเชื้อสายมลายู ต่อมาภายหลังมีปัญหาขาดแคลนแรงงาน คนมาเลเซียเชื้อสายจีนจึงจ้างแรงงานจากหมู่บ้านใกล้เคียงเข้ามาทำงาน แล้วขายที่ดินให้ในราคาถูกเพื่อหวังจ้างแรงงานเมื่อแรงงานเพียงพอจึงได้ขยายการค้าขายสู่ตลาดในตัวเมืองและหมู่บ้านใกล้เคียง และได้ขยายเป็นแหล่งการค้าเครื่องอุปโภคและบริโภคจนถึงปัจจุบันนี้ บ้านป่าดงเขราเป็นจุดศูนย์กลางของหมู่บ้านในพื้นที่และพื้นที่ใกล้เคียงในด้านการซื้อขาย และเป็นแหล่งชุมชนที่อาศัยรวมกันอยู่ของคนหลายเชื้อชาติแต่สามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างสันติ ทั้งชาวมาเลเซียเชื้อสายจีน มลายู ไทย และอื่น ๆ และที่สำคัญเป็นแหล่งชุมชนที่นับถือศาสนาพุทธของชาวมาเลเซียเชื้อสายไทยและเชื้อสายจีนที่มากที่สุด

ในอำเภอภูบึงป่าสุ รัฐเกะหะ¹

ที่บ้านป่าดงเขรามีจำนวนครัวเรือนทั้งหมด 705 ครัวเรือน มีทั้งชาวมาเลเซียเชื้อสายไทย มลายู และจีน นับถือศาสนาพุทธ ร้อยละ 57 นับถือศาสนาอิสลามนิกายสุหนี่ ร้อยละ 43 มีวัดอยู่ 1 วัด ได้แก่วัดบุญญาราม มีศูนย์การสอนภาษา ศาสนา และวัฒนธรรมไทย รวมทั้งการสอนธรรมศึกษา และการประกอบอาชีพส่วนใหญ่จะทำสวนยางพารา ปลูกผัก และค้าขาย และกลุ่มคนมาเลเซียเชื้อสายไทยจะมีกิจกรรมทางด้านประเพณีและวัฒนธรรม โดยใช้วัดบุญญารามเป็นสถานที่ประกอบพิธีกรรมทางศาสนา และดำรงไว้ซึ่งประเพณีต่าง ๆ เช่น วันเข้าพรรษา วันออกพรรษา วันชักพระ วันทำบุญส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ ทำบุญเวียนสารทเดือน 10 เป็นต้น

¹ พระมหาสุรพงษ์ มหาธมฺมโร ผู้ให้สัมภาษณ์, คำานวณ นวลสนอง ผู้สัมภาษณ์ที่วัดบุญญาราม ตำบลอะห์ อำเภอภูบึงป่าสุ รัฐเกะหะ เมื่อวันที่ 25 มิถุนายน พ.ศ. 2549.

ตัวอย่างที่ 2 หมู่บ้านทุ่งควาย ตั้งอยู่ที่ตำบลปาดังเกอ์เบา อำเภอเป็นดั่ง รัฐเกอะห์ เป็นหมู่บ้านที่เก่าแก่ของชาวมาเลเซียเชื้อสายไท ซึ่งตั้งถิ่นฐานอยู่ที่นี้ไม่ต่ำกว่า 500 ปี ลักษณะทั่วไปของหมู่บ้านเป็นที่ราบ สภาพดินร่วนปนทราย พื้นที่ส่วนใหญ่ของหมู่บ้านเป็นทุ่งนาแต่ก็มีอยู่บ้างที่เป็นทุ่งนา ในบริเวณบ้านมักจะปลูกไม้ผล เช่น มะพร้าว เงาะ และทุเรียน เป็นต้น ไร่ในบริเวณบ้าน ประวัติความเป็นมาของหมู่บ้านไม่ปรากฏชัดแจ่มแน่นอน แต่ต่างก็ยืนยันว่าบ้านทุ่งควายเป็นหมู่บ้านที่เก่าแก่ ตั้งเป็นหมู่บ้านมาแล้วตั้งแต่สมัยอยุธยาตอนกลาง มีวัดอยู่ 1 วัด ได้แก่ วัดโพธิเจติยาราม มีเจดีย์หลวงปูทวดเหยียบน้ำทะเลจืดอยู่ 1 องค์ เป็นรูปทรงระฆังคว่ำ เป็นสถาปัตยกรรมแบบศรีลังกา ความเก่าแก่ว่าจะสร้างมาตั้งแต่สมัยอยุธยา แต่บัดนี้ได้มีการบูรณะขึ้นใหม่ โดยเจ้าอาวาสองค์ปัจจุบันพระมหาจิตต์ ญาณรังสี เจ้าอาวาส และชาวบ้านทุ่งควาย ในบ้านทุ่งควายในปัจจุบัน จะมีชาวมาเลเซียเชื้อสายไทตั้งบ้านเรือนอยู่ประมาณ 175 ครัวเรือน ชาวบ้านส่วนใหญ่ประกอบอาชีพทำนา สวนยาง และรับจ้างทั่วไป เนื่องจากบ้านทุ่งควายเป็นชุมชนที่เก่าแก่ ประชาชนในหมู่บ้านนอกจากจะเป็นชาวมาเลเซียเชื้อสายไทแล้วก็จะมีชาวมาเลเซียเชื้อสายจีนเข้ามาตั้งบ้านเรือนปะปนอยู่เป็นจำนวนมาก และมีอยู่จำนวนมากที่มีการแต่งงานระหว่างชาวมาเลเซียเชื้อสายไทกับชาวมาเลเซียเชื้อสายจีน การประกอบพิธีกรรมตามประเพณีของหมู่บ้านจึงมักจะมีที่ที่เป็นแบบไทและแบบจีน¹

ที่วัดทุ่งควายมีตำนานที่เกี่ยวข้องกับหลวงพ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืดเมื่อครั้งการเคลื่อนย้ายศพจากที่ริมน้ำสุโหงกอรีนาริง ตำบลกัวลาเกอ์นาริงค์ อำเภอเอริก รัฐเประ ผ่านสถานที่ต่าง ๆ รวมทั้งบ้านทุ่งควาย เพื่อนำศพของท่านไปทำพิธีฌาปนกิจที่วัดข้างไห้ซึ่งปัจจุบันชื่อว่า วัดราชฎ์บูรณะ ตำบลควนโนรี อำเภอโคกโพธิ์ จังหวัดปัตตานี ซึ่งมีเรื่องเล่าต่อกันมาว่าศพหลวงพ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืดได้เคลื่อนย้ายมาจากบ้านปาดังแปลงหรือวัดเทพสุวรรณาราม ได้เดินทางต่อไปทางทิศเหนือจนบรรลุถึงบ้านทุ่งควาย จึงได้พักศพหลวงปูทวดไว้ที่เนินดินแห่งหนึ่ง ต่อมาได้มีการสร้างวัดเรียกว่า “วัดทุ่งควาย” หรือ “วัดโพธิเจติยาราม” สถานที่พักศพหลวงปูทวดในปัจจุบัน เดิมเล่ากันว่าเป็นเพียงจอมปลวกใช้หินปีกเรียงหรือประดับไว้เป็นเครื่องหมาย ต่อมาได้สร้างเจดีย์ก่ออิฐและหินครอบของเดิมไว้ แต่ไม่ทราบชัดเจนว่าสร้างเมื่อใด ช่างจีนเรียกว่า “พ่อท่านเจดีย์” เกี่ยวกับการสร้างเจดีย์มีเรื่องเล่ากันมาว่าในกลางคืนมีผู้ชายคนหนึ่งเป็นผู้มีกำลังมาก ชาวบ้านเรียกว่า “เฒ่าตาคอไต้รัง” หรือ “ตาเคะตาลัง” เป็นผู้ไปแบกหินมาจากควนจุก ซึ่งตั้งอยู่ห่างจากวัดทุ่งควายประมาณ 200 เมตร การสร้างนั้นจะไม่ให้ใครพบเห็น แต่สร้างไม่เสร็จก็รุ่งสว่างเสียก่อน เฒ่าตาคอไต้รัง จึงได้ทิ้งหินไว้ได้ค้นไทรหน้าวัด 2 ก้อน ซึ่งมี

¹ ประดิษฐ์ มั่นธรรม ผู้ให้สัมภาษณ์, คำานวน นवलสนอง เป็นผู้สัมภาษณ์
ที่วัดโพธิเจติยาราม ตำบลปาดังเกอ์เบา อำเภอเป็นดั่ง รัฐเกอะห์ เมื่อวันที่ 27 มิถุนายน
พ.ศ. 2550.

หลักฐานมาจนถึงปัจจุบัน รูปทรงเจดีย์องค์เดิมนี้เป็นรูปสี่เหลี่ยมองค์ระฆังคว่ำ ฐานทั้ง 4 ทิศ มีหลักหินศิลาแลงปักไว้เป็นเขต หินบางหลักหักเป็นหน้าคน ด้านหน้าเจดีย์ทางทิศตะวันออก มีศาลาประดิษฐานรูปปั้นนางสิวก้าวชาวบ้านแหลมจาก ตำบลปากร่อ อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา ไปสร้างไว้เมื่อ พ.ศ. 2505 ส่วนข้างเจดีย์ด้านทิศเหนือมีเนินดินเป็นสถานที่ ศักดิ์สิทธิ์ชาวบ้านเรียกว่า “ทวดโนราอินทอง”¹ แต่ในปัจจุบันเจดีย์ดังกล่าวได้รับการบูรณะขึ้นใหม่แล้ว

ตัวอย่างที่ 3 หมู่บ้านปลากระมัง ตำบลปากคังเกอร์เบอ อำเภอเป็นดิง รัฐเกะดะห์ ลักษณะทั่วไปของบ้านปลากระมัง ส่วนใหญ่เป็นที่ราบเชิงเขา ภายในหมู่บ้านเป็นสวนยางและสวนผลไม้ รอบหมู่บ้านเป็นทุ่งนา เนินเขาสูงด้านทิศเหนือและทิศตะวันออกของหมู่บ้าน เป็นคันทันน้ำที่ไหลรวมกันมาเป็นคลองปลากระมัง มีน้ำตกเป็นแหล่งท่องเที่ยวของคนทั่วไป ลักษณะดินเป็นดินร่วนปนทราย ลักษณะสิ่งปลูกสร้างบ้านเรือนนิยมปลูกเป็นบ้านไม้ชั้นเดียวยกพื้นหรือบ้านก่ออิฐฉาบปูน ปลูกตามสองข้างทางของหมู่บ้านและรวมตัวกันเป็นกลุ่ม

ประวัติความเป็นมาของหมู่บ้านปลากระมัง มีการเล่าต่อกันมาว่าในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ตอนต้นหรือประมาณ 200 ปีมาแล้ว มีการปล่อยทาส 2 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 มีนายมัน เป็นหัวหน้ากลุ่ม มีภรรยาชื่อนางแก้ว มีบุตร 1 คน ชื่อนายหมวดชาย ซึ่งเกิดในช่วงที่เป็นทาสอยู่ เรียกว่าทาสในเรือนเบี้ย และนายมันได้พากลุ่มของตนไปจับจองที่ทำกิน และตั้งชื่อกลุ่มของตนเป็นกลุ่มบ้านสะเคา และกลุ่มที่ 2 ซึ่งไม่ทราบชื่อกลุ่มและสมาชิกกลุ่ม ซึ่งห่างกันกับกลุ่มบ้านสะเคาประมาณ 3 กิโลเมตร แต่ละกลุ่มมีสมาชิกกลุ่มละประมาณ 5-6 ครอบครัว ต่อมา นายหมวดชาย บุตรนายมัน กลุ่มบ้านสะเคาได้แต่งงานกับนางจันทร์ ซึ่งเป็นบุตรสาวของหัวหน้ากลุ่มบ้านพรวนเขา จึงเป็นตัวเชื่อมระหว่าง 2 หมู่บ้าน และได้ยกให้นายหมวดชายเป็นผู้นำของหมู่บ้าน หลังจากนั้นนายหมวดชายได้รวมหมู่บ้านทั้งสองหมู่บ้านเป็นหมู่บ้านเดียวกัน และได้ตั้งชื่อหมู่บ้านใหม่ว่า “หมู่บ้านปลากระมัง” ในยุคนั้นการคมนาคมมีความยากลำบากต้องใช้ลำคลองหรือแม่น้ำเป็นเส้นทางคมนาคม และในหมู่บ้านมีต้นระโมอยู่ 1 ต้น ซึ่งขึ้นอยู่ที่ปลายลำคลอง ดังนั้นจึงตั้งชื่อว่า หมู่บ้านปลากระมัง สมัยนายหมวดชายได้รับการนับถือจากบุคคลทั้งในหมู่บ้านและต่างหมู่บ้านออกไป รวมทั้งเป็นบุคคลที่ร่ำรวยที่สุดในหมู่บ้าน นายหมวดชายได้เดินทางมายังฝั่งไทยและมีเพื่อนฝูงมากมาย ในจำนวนนั้นมีเพื่อนสนิทชื่อนายเสื่อ จากอำเภอนาทวี จังหวัดสงขลา และนายกุ่ม จากบ้านคอน จังหวัดปัตตานี ทั้งสองได้รับการชักชวนจากนายหมวดชายให้มาทำกินที่บ้านปลากระมัง ภายหลังจากนายกุ่มได้แต่งงานกับหลานสาวของนายหมวดชายชื่อนางเล็ก ต่อมาเชื้อสายของนายหมวดชาย ได้ใช้นามสกุลสุวรรณรัตน์ และเชื้อสายของนายกุ่ม ได้ใช้นามสกุลขุนแก้ว

¹ รัชวุฒิ พิชะกุล. ย้อนเส้นทางและมรดกสถานหลวงพ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืด วัดช้างให้ อำเภอโคกโพธิ์ จังหวัดปัตตานี. 2547. หน้า 20-21.

ซึ่งในสมัยก่อนการเดินทางจากไทยไปบ้านปลายระไม ต้องอาศัยการเดินทางด้วยเรือ และต่อด้วยการเดินเท้าโดยนั่งเรือจากลอสตาร์ขึ้นฝั่งที่บ้านนาหระ ค้ำบลรัมไป อำเภอดัง รัฐเกะห์ ด้วยการใช้แม่น้ำเกะห์เป็นเส้นทางคมนาคม จากนั้นจะเดินเท้าเข้าสู่บ้านปลายระไม จนถึงปัจจุบันการติดต่อระหว่างเครือญาติไทยและมาเลเซียยังเป็นไปด้วยดีและมีการต้อนรับอย่างอบอุ่น¹

ปัจจุบันบ้านปลายระไมมีจำนวนครัวเรือนทั้งหมด 333 ครอบครัวยุ เป็นชาวมาเลเซียเชื้อสายไทย 212 ครอบครัวยุ และเป็นชาวมาเลเซียเชื้อสายมลายู 63 ครอบครัวยุ จำนวนประชากรทั้งหมด 1,212 คน กลุ่มชาวมาเลเซียเชื้อสายไทยที่บ้านปลายระไมนับถือศาสนาพุทธสืบทอดกันมาเป็นเวลาช้านานจากบรรพบุรุษจนถึงปัจจุบัน มีวิถีชีวิตความเป็นอยู่อย่างเรียบง่าย มีความรักใคร่กลมเกลียว ให้ความเอื้อเฟื้อต่อกันและกันทั้งคนในหมู่บ้านและแขกที่มาเยือน ยังคงรักษาไว้ซึ่งขนบธรรมเนียมประเพณีไทยไว้อย่างมั่นคง เช่น การทำบุญตักบาตรในวันเข้าพรรษาและออกพรรษา งานวันสงกรานต์ งานวันลอยกระทง เป็นต้น นอกจากนี้แล้วยังยึดถือประเพณีดั้งเดิมอย่างเหนียวแน่น เช่น การเล่นโนราลคร การไหว้บรรพบุรุษ และการไหว้เจ้าที่เป็นต้นประชาชนส่วนใหญ่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในระบบการศึกษาของมาเลเซียปัจจุบันมีผู้เรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ (ม.6) จำนวน 75 คน จบการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่า 17 คน ปัจจุบันมีกำนันชื่อ นายไชนอน อะบีเด็น เบ็ญอช่า และมีผู้ใหญ่บ้านชื่อนายอ่วม รัตนประทุม มีวัดอยู่ 1 วัด ชื่อวัดวิสุทธิประดิษฐาราม ชาวบ้านโดยทั่วไปเรียกว่า วัดปลายระไม มีเจ้าอาวาสชื่อ พระครูวิสุทธิประจักษ์สาสก ปัจจุบันดำรงตำแหน่งเป็นรองเจ้าคณะรัฐเกะห์ - ปะลิส ในวัดมีโบราณสถานที่สำคัญได้แก่ พระอุโบสถทรงไทยภาคใต้ดั้งเดิม ที่มีรูปแบบของสถาปัตยกรรมพระอุโบสถที่เปิดโล่ง 3 ด้าน นอกจากด้านหลังที่กั้นทึบ ในพระอุโบสถมีพระพุทธรูปที่เก่าแก่อยู่จำนวนหลายองค์ มีรูปแบบเรือนไทยภาคใต้อายุไม่ต่ำกว่า 100 ปี สร้างมาตั้งแต่สมัยพระครูวิสุทธิศีลญาณ อดีตเจ้าอาวาสวัดปลายระไมหรือวัดวิสุทธิประดิษฐารามและเป็นอดีตเจ้าคณะรัฐเกะห์ (ไทรบุรี) ชาวบ้านเรียกว่า ท่านครูเฒ่า ชาวบ้านประกอบอาชีพการทำสวนยาง ทำนา ทำสวนผลไม้รับจ้าง และมีอยู่บ้างที่รับราชการ²

ตัวอย่างที่ 4 บ้านลำป้า ตั้งอยู่ที่กำปงวัดลำป้า ค้ำบลรัมไป อำเภอดัง รัฐเกะห์ ลักษณะทั่วไปของบ้านลำป้า โดยรอบพื้นที่เป็นที่ราบสูงสลับกับเนินเขา มีสวนยางพาราและป่าไม้

¹ ธารันต์ ขุนแก้ว เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, คำานวณ นวลสนอง เป็นผู้สัมภาษณ์ที่บ้านปลายระไม ค้ำบลปาดังเกอร์เบา อำเภอดัง รัฐเกะห์ เมื่อวันที่ 9 กรกฎาคม พ.ศ. 2549.

² อ่วม รัตนประทุม เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, คำานวณ นวลสนอง เป็นผู้สัมภาษณ์ที่บ้านปลายระไม ค้ำบลปาดังเกอร์เบา อำเภอดัง รัฐเกะห์ เมื่อวันที่ 9 กรกฎาคม พ.ศ. 2549.

เบญจพรรณโดยรอบหมู่บ้าน มีแม่น้ำไหลผ่านทิศเหนือของหมู่บ้าน ความยาวของแม่น้ำลำป่าช่วงผ่านหมู่บ้านประมาณ 1.2 กิโลเมตร

ประวัติความเป็นมาของบ้านลำป่าไม่มีใครทราบแน่นอนว่าตั้งขึ้นมาเมื่อใด แต่ชาวบ้านได้เล่าให้ฟังว่า ตั้งเป็นหมู่บ้านมาแล้วไม่ต่ำกว่า 150 ปี จากการให้ปากคำของคุณยายแดง (ไม่มีนามสกุล) ชาวบ้านลำป่า ซึ่งขณะนี้ท่านอายุได้ 93 ปี ท่านเล่าให้ฟังว่าท่านเกิดที่บ้านลำป่า เมื่อตอนเด็ก ๆ จำความได้บ้านและวัดลำป่าก็มีอยู่ก่อนแล้ว และคุณพ่อคุณแม่ของท่านก็เป็นคนลำป่า¹ ในบริเวณตอนกลางของวัดจะมีต้นพิบูลขนาดใหญ่อยู่ต้นหนึ่ง เป็นสถานที่ร่มรื่นใช้เป็นที่พักผ่อนหย่อนใจของชาวบ้านหรือไปนั่งเล่นในวันที่ไปทำบุญที่วัด บ้านลำป่าจะมีความเกี่ยวข้องกับอย่างมากในส่วนที่มีความเกี่ยวเนื่องกับการเคลื่อนย้ายศพหลวงพ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืดจากรัฐประพาสรัฐเกะห์และไปมาปนกิจที่วัดช้างให้ อำเภอโคกโพธิ์ จังหวัดปัตตานี ดังที่ชัชวดี พิชะกุล² ได้บันทึกไว้สรุปความได้ว่า จากวัดทุ่งควายศพลวงพ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืดได้เดินทางเคลื่อนย้ายต่อไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือประมาณ 9 กิโลเมตร ขบวนศพได้หยุดพักที่บ้านลำป่าหรือวัดลำป่า จากนั้นชาวบ้านจึงได้สร้างสถูปและใช้ไม้แก่นปึกไว้ ชาวบ้านเรียกว่า “เขื่อนหลวงพ่อทวด” ตั้งอยู่กลางวัด ต่อมาเมื่อครั้งพระครูวินัยธรเพ็ง ฐมฺมโชโต³ เป็นเจ้าอาวาส ท่านต้องการจะพัฒนาวัด จึงได้เคลื่อนย้ายสถูปไปตั้งบริเวณอื่น โดยท่านได้ไปนิมนต์พระอุปัชฌาย์ช่วย (พระครูวิสุทธิศีลญาณ) อดีตเจ้าอาวาสวัดปลายระไมหรือวัดวิสุทธิประดิษฐาราม ได้มาเป็นประธานขุดหรือเขื่อนหลวงพ่อทวด ครั้งนั้นได้พบหลักฐานหม้อทองแดง 1 ใบ ภายในมีแผ่นจารกไว้ว่า “สถานที่ตั้งศพลวงพ่อทวด” หลังจากนั้นได้นำหลักฐานไปฝังไว้เชิงควนใกล้กับอุโบสถ แต่ในปัจจุบันไม่มีใครจำสถานที่ดังกล่าวได้ส่วนบริเวณเขื่อนเดิมได้ปลูกต้นพิบูลไว้เป็นหลักฐานจนปัจจุบัน

บ้านลำป่าในปัจจุบันตั้งอยู่บนพื้นที่ประมาณ 100 ไร่ มีชาวมลายูเชื้อสายไทยอาศัยอยู่ประมาณ 130 ครอบครัว มีจำนวนประชากรประมาณ 630 คน นับถือศาสนาพุทธ มีวัดอยู่ 1 วัด ได้แก่วัดลำป่า ปัจจุบันมีพระครูโสภณกิจจาทร (ริน จนฺธาโพ) เป็นเจ้าอาวาสที่วัดแห่งนี้มีการสอนภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยด้วย ยึดถือขนบธรรมเนียมประเพณีที่สืบทอดกันมาอย่างเคร่งครัด เช่น ประเพณีการแต่งงาน วันขึ้นปีใหม่วันสงกรานต์ เป็นต้น และวันสำคัญทางพุทธศาสนา เช่น วันเข้าพรรษา วันออกพรรษา และวันมาฆบูชา เป็นต้น ชาวบ้านลำป่าส่วนใหญ่ทำสวนยางพารา

¹แดง (ไม่มีนามสกุล) เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, คำานวณ นวลสนอง เป็นผู้สัมภาษณ์ ที่วัดลำป่า ตำบลร่มใบ อำเภอเป็นดั่ง รัฐเกะห์ เมื่อวันที่ 5 สิงหาคม พ.ศ. 2549.

²ชัชวดี พิชะกุล. เล่มเดิม. หน้า 22.

³พระครูวินัยธรเพ็ง ฐมฺมโชโต เกิดเมื่อวันที่ 24 กันยายน พ.ศ. 2447 มรณภาพเมื่อวันที่ 5 กันยายน พ.ศ. 2521

ทำนา และรับจ้างทั่วไป นอกจากนั้นแล้วชาวบ้านยังสามารถจับสัตว์น้ำได้จากแหล่งน้ำที่มีอยู่ในธรรมชาติ และจากการล่าสัตว์ในป่าซึ่งมีพื้นที่ป่าอยู่รอบหมู่บ้าน เช่น หมูป่า กระเจง ค่าง และมูฮัง เป็นต้น โดยทั่วไปแล้วชาวบ้านถ้าป่ามีชีวิตความเป็นอยู่แบบเรียบง่าย รักความสงบ มีความรักความสามัคคีในหมู่คณะ มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ซึ่งกันและกัน รวมถึงกลุ่มเชื้อชาติอื่น สร้างมิตรที่ดีต่อกัน ยึดหลักธรรมในพระพุทธศาสนาเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต และให้ความร่วมมือต่อส่วนรวมเป็นอย่างดีปัจจุบันมีนายเกียน เกียรติเจริญ เป็นผู้ใหญ่บ้าน¹

ตัวอย่างที่ 5 บ้านลำเค็ญ กำปงลำเค็ญ ตำบลเตอกายคีรี อำเภอบาดังเคอร์ป รัฐเกดะห์ ลักษณะทั่วไปของบ้านลำเค็ญ ส่วนใหญ่เป็นพื้นที่ราบสูงสลับกับยอดเนินเขาเล็ก ๆ และทุ่งนาสลับกับเนินเขา มีสวนยางพารา สวนผลไม้ และป่าไม้เบญจพรรณ

ประวัติความเป็นมาของบ้านลำเค็ญ ชาวบ้านได้เล่าให้ฟังว่าเป็นหมู่บ้านที่เก่าแก่มาทางด้านทิศเหนือของวัดลำเค็ญในปัจจุบันมีลักษณะเป็นเนินดินสูงที่กว้างมาก เดิมนี้เป็นบริเวณวัดประกอบด้วยโบสถ์ ศาลาการเปรียญ และกุฏิ แต่ถูกเผาด้วยสงครามคอมมิวนิสต์ในปี พ.ศ. 2496 เกี่ยวกับเรื่องราวของวัดที่เกี่ยวข้องกับบ้านลำเค็ญ มีนักวิชาการชาวญี่ปุ่นชื่อ Keiko Kuruda แห่งมหาวิทยาลัย Kagoshima ได้กล่าวไว้ว่า จากการรวบรวมเอกสารของสุลต่านอับดุล ฮามิด ของเกดะห์ ในปี พ.ศ. 2433 โดยเอกสารต้นฉบับเขียนด้วยลายมือเป็นภาษาของมาเลเซียที่เป็นภาษายาวี ได้บันทึกไว้ว่าในรัฐเกดะห์จะพบวัดไทยอยู่ 13 วัด กระจุกตัวหนาแน่นอยู่รอบ ๆ ภูเขาประมามีวัดลำเค็ญเป็นวัดใหญ่ที่สุด มีพระสงฆ์จำพรรษาอยู่ทั้งสิ้น 22 รูป จากคำบอกเล่าและเอกสารหลักฐานระบุว่า เป็นวัดที่เก่าแก่ที่สุดในบริเวณหมู่บ้านในท้องที่ป่าดงแปลง ปาดังเกอร์เบา และเตอกายคีรี ซึ่งตั้งขึ้นก่อนหน้านี้นี้ประมาณ 100 ปี แต่หลักฐานที่เป็นเอกสารได้สูญหายไปหมดจากการถูกเผาเมื่อสงครามคอมมิวนิสต์ในปี พ.ศ. 2496² หากนำข้อมูลจากการบันทึกของสุลต่านอับดุล ฮามิด มาพิจารณาก็แสดงว่าหมู่บ้านลำเค็ญเป็นหมู่บ้านของชนชาติไทมาแล้วประมาณ 300 ปี และ 13 วัดที่สร้างขึ้นใกล้เคียงกับวัดลำเค็ญได้แก่ วัดปลักค้ำ วัดบาตัง วัดคลองซ้าง วัดสระหลวง วัดวิสุทธิประดิษฐาราม (วัดปลายระเิม) วัดโพธิเจติยารา (วัดทุ่งควาย) วัดลำป้า วัดเทพสุวรรณาราม (วัดป่าดงแปลง) วัดธรรมศิริวาราม (วัดกงหรา) วัดจันทร์หอม วัดลำเค็ญ วัดท่ามาหรา และวัดป่าดงปูลิงห์ (วัดถ้ำคีรีวงษ์)

บ้านลำเค็ญในปัจจุบันมีชาวมาเลเซียเชื้อสายไทอาศัยอยู่ประมาณ 170 ครอบครัว มีประชากรประมาณ 750 คน นับถือศาสนาพุทธ เครื่องครัดตามขนบธรรมเนียมที่มีอยู่เดิม เช่น

¹ เกียน เกียรติเจริญ ผู้ให้สัมภาษณ์, คำานวน นवलสนอง เป็นผู้สัมภาษณ์ที่วัดลำป้า ตำบลตราไ้ อำเภอดัง รัฐเกดะห์ เมื่อวันที่ 5 สิงหาคม พ.ศ. 2549.

² Keiko Kuruda. *The Siamese in Kedah under nation – state Making*. 2002.

ประเพณีการแต่งงาน วันขึ้นปีใหม่ วันสงกรานต์ เป็นต้น และวันสำคัญทางศาสนา เช่น วันเข้าพรรษา วันออกพรรษา และวันวิสาขบูชา เป็นต้น ชาวบ้านลำเค็ญประมาณร้อยละ 90 มีอาชีพทำสวนยางพาราและทำนา ที่เหลือประมาณร้อยละ 10 จะมีอาชีพรับจ้างตามโรงงานและเป็นลูกจ้างในห้างสรรพสินค้าในตัวเมืองอลาสตาร์ อำเภอโกตาฮารู รัฐเกดะห์ ลักษณะเด่นของชาวบ้านลำเค็ญในการยังชีพก็คือแต่ละบ้านจะนิยมปลูกพืชผักสวนครัวไว้กินเองจำพวกขิง ข่า ตะไคร้ มะกรูด มะนาว กะเพรา และพริก เป็นต้น นอกจากนั้นแล้วในบริเวณหมู่บ้านก็มีแหล่งน้ำตามธรรมชาติที่สามารถหาสัตว์น้ำมาเลี้ยงชีพได้ และสามารถล่าสัตว์ป่าในพื้นที่โดยรอบมาประกอบอาหารได้ โดยเฉพาะหมู่บ้านจะมีอยู่จำนวนมาก¹

ตัวอย่างที่ 6 บ้านบาลิงนอก ตั้งอยู่ที่ตำบลบาลิง ตำบลเปอตัน บาลิง อำเภอบาลิง รัฐเกดะห์ ลักษณะทั่วไปเป็นที่ราบเชิงเขา มีแม่น้ำบาลิงไหลผ่าน ในปัจจุบันบ้านบาลิงนอกมีลักษณะเป็นชุมชนเมืองมากขึ้น อันเนื่องมาจากมีอาณาเขตติดต่อกับตัวอำเภอซึ่งมีตลาดบาลิงเป็นย่านการค้า แต่ทางด้านตอนเหนือซึ่งเป็นที่ราบเชิงเขานั้นจะมีการปลูกยางพาราและทำสวนผลไม้จำพวกทุเรียน เงาะ และอื่น ๆ

ประวัติความเป็นมาของบ้านบาลิงนอก มีการบอกเล่าต่อ ๆ กันมาว่า บ้านบาลิงเดิมอยู่ที่ปูไหล ซึ่งอยู่ทางด้านทิศตะวันตกของบ้านบาลิงนอกในปัจจุบันมีพื้นที่ประมาณ 2 กิโลเมตรและมีการสร้างวัดขึ้นที่นั่นด้วย บ้านปูไหลแห่งนี้มีพี่น้องมุสลิมอยู่ทางตอนเหนือขึ้นไปเล็กน้อย พี่น้องมุสลิมซึ่งอยู่ใกล้กันเกิดเจ็บป่วยอยู่เนื่อง ๆ จึงขอร้องคนไทยให้ย้ายวัดและครอบครัวไปตั้งอยู่ในพื้นที่ทางตอนเหนือ ซึ่งปัจจุบันนี้อยู่บริเวณโรงพยาบาลเก่าบาลิง ต่อมาได้เกิดสงครามครั้งใหญ่แต่ไม่สามารถระงับที่แน่นอนได้ ชาวบ้านบาลิงจึงได้ช่วยกันเก็บโบราณวัตถุ เช่น พระพุทธรูปทอง เงิน หรือที่สำคัญ ๆ ไปซ่อนไว้ที่ถ้ำภูเขาบาลิง และคนไทยในบ้านบาลิงก็ได้แตกหนีกระจัดกระจายไปตามสถานที่ต่าง ๆ ในสมัยต่อมาเมื่อสงครามสงบมีบางส่วนกลับมาอยู่ที่หมู่บ้านบาลิงอีกครั้ง และได้ช่วยกันสร้างวัดแห่งใหม่ที่ควนโคกควด ปัจจุบันเป็นบ้านพักของนายอำเภอบาลิง ต่อมาได้หารือกันว่าวัดไกลจากทำนน้ำ การคมนาคมทางเรือไม่สะดวก จึงได้ช่วยกันสร้างวัดในที่แห่งใหม่ที่ใกล้ทำนน้ำก็คือคลองบาลิงในปัจจุบันและต่อมาจึงได้เปลี่ยนชื่อเป็นวัดพระธาตุปาลีไฉย²

บ้านบาลิงนอกในปัจจุบันมีสภาพเป็นชุมชนเมืองมากขึ้น มีชาวมาเลเซียเชื้อสายไทยอาศัยอยู่ประมาณ 50 ครอบครัว มีประชากรประมาณ 220 คน ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพการทำสวน

¹ พระบุญชู สิริภทโท ผู้ให้สัมภาษณ์, คำานวณ นवलสนอง เป็นผู้สัมภาษณ์ที่วัดลำเค็ญ ตำบลเตอกายคีรี อำเภอปาดังเตอรัง รัฐเกดะห์ เมื่อวันที่ 22 ตุลาคม พ.ศ. 2550.

² พระมหาประเสริฐ จิตตวโร. บันทึกประวัติวัดพระธาตุบาลิง. 2542. หน้า 4.

ยางพารา ฝรั่ง และมืออยู่ข้างที่มีอาชีพค้าขาย ชาวมาเลเซียเชื้อสายไทที่นับถือศาสนาพุทธ ใช้ภาษาไทยถิ่นในชีวิตประจำวัน มีขนบธรรมเนียมประเพณีโดยใช้แนวทางของพระพุทธศาสนา¹

ตัวอย่าง 7 หมู่บ้านกาไหลตั้งอยู่ที่ตำบลเขอร์เนอริ อำเภอละโว๊ะ รัฐเกะห์ ลักษณะทั่วไป บ้านกาไหลมีลักษณะภูมิประเทศเป็นที่ราบเชิงเขาในอาณาบริเวณพื้นที่ขนาดใหญ่ มีคลองกาไหล ซึ่งเป็นลำคลองขนาดใหญ่ที่ไหลผ่าน และมีลำคลองขนาดเล็กซึ่งเป็นลำคลองสายย่อย ไหลมาบรรจบทำให้พื้นที่บริเวณนี้เหมาะแก่การทำนา ทำไร่ ทำสวน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการทำสวนยาง เนื่องจากเป็นที่ราบเชิงเขาไม่มีน้ำขัง พื้นดินเป็นดินดี มีความอุดมสมบูรณ์

ประวัติความเป็นมาของหมู่บ้าน ซึ่งมีพระราชธรรมจารย์ (ฤทธิ พรหมสาร) อดีตเจ้าอาวาสวัดกาไหลและอดีตเจ้าคณะรัฐเกะห์ (มีชีวิตระหว่าง พ.ศ. 2451 – 2538 อายุ 87 ปี) ได้เขียนบันทึกสรุปได้ว่า บ้านกาไหลนี้คนที่มาเบิกป่า คือพ่อท่านอาจารย์ยอด วัดป่าดงแปลง ตำบลป่าดงแปลง อำเภอละโว๊ะ รัฐเกะห์ ท่านอาจารย์ยอดได้มาดูสถานที่ก่อน ตรวจสอบเห็นภูมิที่ดีแล้วท่านก็กลับไปนำชาวบ้านและบอกว่า ที่คลองกาไหลนั้นพื้นที่ดีหากินได้ง่ายมีทั้งคลองใหญ่และคลองเล็ก ต่อมาเมื่อชาวบ้านทยอยกันมาอยู่มากเข้า เมื่อประมาณปี พ.ศ. 2331 ก็ได้ตั้งสำนักสงฆ์ขึ้น ส่วนชาวบ้านที่มาอยู่ได้ทำไร่ปลูกข้าว เมื่อเสร็จฤดูปลูกข้าวก็ปลูกอ้อย นำอ้อยมาหนีบและนำมาเคี้ยวเป็นน้ำตาล ครั้งแรกมาตั้งสำนักสงฆ์อยู่ที่โคกเหนือปากคลองกาไหล ประมาณปี พ.ศ. 2334 ซึ่งเป็นบริเวณที่ชุมชนตั้งบ้านเรือนอยู่ในขณะนี้ เคี้ยวนี้เรียกว่า บริเวณลุ่มแม่น้ำกิงกู๋ ซึ่งอยู่ในเขตบ้านกาไหล ต่อมาท่านอาจารย์ยอดตรวจหาที่สร้างวัดท่านมาเห็นที่สร้างวัดอยู่ในปัจจุบันนี้ เป็นที่มีชัยภูมิคืออยู่ริมคลองเล็กและติดกับคลองใหญ่ ท่านย้ายสำนักสงฆ์มาที่ปากคลองกาไหล ท่านมาตั้งสำนักสงฆ์ใหม่ซึ่งเป็นพื้นที่วัดกาไหลในปัจจุบันนี้ ท่านมาจำพรรษาอยู่ที่นี้จนกระทั่งท่านชราภาพ ต่อมาท่านอาพาธลง ชาวบ้านและญาติพี่น้องได้มานิมนต์ท่านให้กลับไปวัดป่าดงแปลง ที่วัดกาไหลได้มีสมภารต่อมาอีกทั้งหมด 6 รูป คือ 1. พ่อท่านอาจารย์ยอด อายุ 89 ปี พรรษา 68 2. พ่อท่านจิว อยู่ 9 พรรษา 3. พ่อท่านราช อยู่ 8 พรรษา 4. พ่อท่านเงิน อายุ 85 ปี อยู่ 64 พรรษา 5. พ่อท่านตีแก้ว อยู่ 19 พรรษา และ 6. พระราชธรรมจารย์ อายุ 18 ปี อยู่ 68 พรรษา²

หมู่บ้านกาไหลในปัจจุบันมีชาวมาเลเซียเชื้อสายไทอาศัยอยู่ประมาณ 250 ครอบครัว ชาวบ้านส่วนใหญ่มีอาชีพการทำสวนยาง ทำนา ทำสวนผลไม้ ฝรั่งทั่วไป มีอยู่ข้างที่รับราชการ ใช้ภาษาไทยถิ่นในชีวิตประจำวัน มีความเป็นอยู่อย่างเรียบง่าย แต่มีความขยันขันแข็ง มีการรักษา

¹ พระอธิการสวาท ปาสาทิโก ผู้ให้สัมภาษณ์, คำถาม นวลสนอง เป็นผู้สัมภาษณ์ที่ วัดพระธาตุป่าลิไลย์ ตำบลเปอตัน บาลิง อำเภอบาลิง รัฐเกะห์ เมื่อวันที่ 23 ตุลาคม พ.ศ. 2550

² วัดไทยเขตวัน. พระธรรมจารย์. กรุงเทพฯ ฯ : โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย 2540, หน้า 11 – 17.

ขนบธรรมเนียมและประเพณีไทยไว้เป็นอย่างดี ทั้งหมดยังนับถือศาสนาพุทธ วัดยังเป็นศูนย์กลางของการจัดกิจกรรมทางประเพณีและการประกอบพิธีกรรมทางศาสนา¹

จากการศึกษาหมู่บ้านของชาวมลายูเชื้อสายไทในรัฐเกดะห์ ปะลิส และปะระจากเอกสาร การสัมภาษณ์ และการออกสำรวจสถานที่ด้วยตนเอง สามารถสรุปได้ถึงชุมชนดั้งเดิมตั้งแต่อดีตจนถึง พ.ศ. 2451 ดังนี้

ตาราง 1 แสดงชุมชนดั้งเดิมการตั้งถิ่นฐานของชาวมลายูเชื้อสายไทตั้งแต่อดีตจนถึง พ.ศ. 2451

ที่	ชุมชน / บ้าน	ตำบล / เขต	อำเภอ	รัฐ	วัด / สำนักสงฆ์
1.	ปลายระไม	ป่าดงเกอร์เมา	เป็นดง	เกดะห์	วิสุทธิประดิษฐาราม
2.	ทุ่งควาย	ป่าดงเกอร์เมา	เป็นดง	เกดะห์	โพธิเจติยาราม
3.	ลำป้า	รำไบ	เป็นดง	เกดะห์	ลำป้า
4.	ป่าดงแปลง	อะเยร์ปูเต๊ะ	เป็นดง	เกดะห์	เทพสุวรรณาราม
5.	ป่าดงปูลิงห์	อะเยร์ปูเต๊ะ	เป็นดง	เกดะห์	เทพบัณฑิต
6.	กงหรา	เยอเนอริ	เซะ	เกดะห์	ธรรมศิริวาราม
7.	จันทร์หอม	ชอก	เซะ	เกดะห์	จันทร์หอม
8.	กาไหล	เยอเนอริ	เซะ	เกดะห์	กาไหล
9.	ลำเค็น	เตอกายคีรี	ป่าดงเตอรัป	เกดะห์	ลำเค็น
10.	ปลักกล้า	เตอกายคีรี	ป่าดงเตอรัป	เกดะห์	ปลักกล้า
11.	บาลิงนอก	เปอกันบาลิง	บาลิง	เกดะห์	พระธาตุป่าลิไลย์
12.	คลองซ้าง	เตอโลยคีรี	กัวลามูดา	เกดะห์	สามัคคีรัตนาราม
13.	สระหลวง	ลีคำคีรี	กัวลามูดา	เกดะห์	สระหลวง
14.	ท่านาหรา	รัมไม	เป็นดง	เกดะห์	ท่านาหรา

¹สมศักดิ์ เอมรทอง ผู้ให้สัมภาษณ์, คำานวน นवलสนอง ผู้สัมภาษณ์ที่วัดกาไหล ตำบลจีเหนียง อำเภอเซะ รัฐเกดะห์ เมื่อวันที่ 7 มิถุนายน 2550.

2. ชุมชนที่เกิดขึ้นเมื่อครั้งอยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษตั้งแต่ พ.ศ. 2542 – 2499 เป็นช่วงที่อังกฤษเข้าไปปกครองรัฐเกะห์ และปะลิส ส่วนรัฐประะอังกฤษได้เข้าไปปกครองอยู่ก่อนแล้ว ตั้งแต่ปี พ. ศ. 2369 ชุมชนของชาวมาเลเซียเชื้อสายไทที่เกิดขึ้นในช่วงนี้ส่วนใหญ่มาจากปัจจัย 2 ประการคือ การบุกเบิกที่ทำกินแห่งใหม่และการประกาศภาวะฉุกเฉินอันเนื่องมาจากการปราบปรามผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์มาลายา ที่มีการตั้งบ้านเรือนและรวมตัวอยู่กันเป็นหมู่บ้าน คึงตัวอย่างจากแหล่งข้อมูลที่ผู้วิจัยใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง เช่น

ตัวอย่าง 1 บ้านประคู้ตั้งอยู่ที่กำแพงคันทอง ปิริง ตำบลประคู้ อำเภอดำรงเดอรป รัฐเกะห์ ลักษณะทั่วไปเป็นพื้นที่ราบสูงปกคลุมด้วยป่าไม้เบญจพรรณ สวนยางพาราและสวนผลไม้ มีคลองประคู้ไหลผ่านตอนท้ายของหมู่บ้านจากทางทิศตะวันออกไปทางทิศตะวันตก ซึ่งประชาชนในหมู่บ้านได้อาศัยน้ำจากแห่งนี้ในการอุปโภคและบริโภค รวมทั้งด้านการเกษตร และบ้านเรือนของชาวบ้านส่วนใหญ่สร้างด้วยไม้ชั้นเดียว ยกพื้นหรือบ้านก่ออิฐถือปูน ปลูกตามสองข้างถนนของหมู่บ้านในลักษณะรวมกันเป็นกลุ่ม

ประวัติความเป็นมาของหมู่บ้านจากปากคำบอกเล่าได้กล่าวว่า ในห้วงปี พ.ศ. 2491 เกิดศรประกาศวาระฉุกเฉินของรัฐบาล อันเนื่องมาจากการแผ่ขยายลัทธิคอมมิวนิสต์ในมาเลเซีย เพื่อให้เจ้าหน้าที่สามารถควบคุมพื้นที่และสถานการณ์ได้โดยสะดวก จึงได้มีการย้ายครอบครัวที่อาศัยอยู่ตามแนวชายแดนตอนเหนือของรัฐเกะห์ โดยรัฐบาลได้จัดสถานที่ให้มาอยู่รวมกันที่บ้านประคู้เป็นการชั่วคราว โดยมีชาวบ้านจากบ้านคลองหะ บ้านแม่น้ำ บ้านหาดใหญ่ บ้านลำไป และบ้านป่าดงเขื่อน ซึ่งบ้านเหล่านี้ปัจจุบันอยู่ในเขตอำเภอดำรงเดอรป รัฐเกะห์ ในปัจจุบันเข้าไปอยู่ แต่ มีชาวมาเลเซียเชื้อสายไทบางส่วนไม่ยอมเข้าไปอยู่ในพื้นที่ที่ทางการประเทศมาเลเซียจัดให้มาอยู่ร่วมกัน จึงได้ย้ายครอบครัวไปอยู่ที่บ้านสำนักเงาะ บ้านสวนชาม บ้านน้ำเขียว อำเภอบะนังย้อย จังหวัดสงขลา ต่อมาเมื่อเหตุการณ์สงบลงปกติ จึงให้ประชาชนย้ายกลับที่เดิมได้ แต่บางครอบครัวหรือส่วนใหญ่ได้ตั้งบ้านเรือนอยู่ที่บ้านประคู้เป็นการถาวร

ในปัจจุบันบ้านประคู้มีจำนวนครัวเรือนทั้งหมด 180 ครอบครั้ว จำนวนประชากรทั้งหมด 870 คน ทั้งหมดนับถือศาสนาพุทธ มีวิถีชีวิตความเป็นอยู่เรียบง่าย มีความรักใคร่กลมเกลียว ให้ความเอื้อเฟื้อต่อกันและกัน ทุกคนในหมู่บ้านและผู้มาเยือน ยังคงรักษาขนบธรรมเนียมประเพณีแบบไทยไว้อย่างมั่นคง เช่น การทำบุญตักบาตร เข้าวัดฟังธรรม และประเพณีต่าง ๆ ที่คล้ายคลึงกับภาคใต้ของไทย มีวัดอยู่ 1 แห่ง คือ วัดพิภูลธาราราม ในวัดมีการสอนภาษาไทยและธรรมศึกษา

¹ กิมหลาย เอ็นเคินที ผู้ให้สัมภาษณ์, คำานวน นวลสนอง เป็นผู้สัมภาษณ์ที่บ้านประคู้ อำเภอดำรงเดอรป รัฐเกะห์ เมื่อวันที่ 18 พฤศจิกายน พ.ศ. 2549.

ชาวบ้านมีอาชีพทำสวนยาง ทำนา ทำสวนผลไม้และรับจ้าง¹

ตัวอย่าง 2 บ้านศรีราหม้อ ตั้งอยู่ที่ตำบลศรีราหม้อ ตำบลปูลุไหล อำเภอบาลิง รัฐเกดะห์ ลักษณะทั่วไปของบ้านศรีราหม้อเป็นที่ราบเชิงเขา มีแหล่งน้ำตามธรรมชาติไหลผ่านหลายสาย ประชาชนในหมู่บ้านจะใช้น้ำเหล่านี้ในการทำเกษตร สำหรับน้ำเพื่อบริโภคในหมู่บ้านมีน้ำประปาเข้าถึงทุกครัวเรือน เนื่องจากมีประปาประจำหมู่บ้าน ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาล นอกจากนี้ ในบางครอบครัวมีบ่อน้ำบาดาลอยู่ด้วย ซึ่งทำให้ชาวบ้านมีน้ำสำหรับการบริโภคเพียงพอตลอดปี มีแหล่งอาหารเพียงพอต่อการบริโภค ทั้งที่เกิดจากการเพาะปลูกของประชาชนเอง สัตว์ป่าที่หาได้ รวมถึงการซื้ออาหารตามร้านค้าที่มีอยู่ในหมู่บ้าน และผู้นำของหมู่บ้านจะได้รับการคัดเลือกจากประชาชนในหมู่บ้าน ให้ดำรงตำแหน่งเป็นผู้ใหญ่บ้าน และโดยตำแหน่งผู้ใหญ่บ้านจะได้เป็นสมาชิก หรือแกนนำพรรคการเมืองฝ่ายรัฐบาลประจำหมู่บ้านอีกตำแหน่งหนึ่ง

ประวัติความเป็นมาของหมู่บ้านศรีราหม้อ จากการให้ปากคำของชาวบ้านได้เล่าให้ฟังว่า บ้านศรีราหม้อก่อตั้งขึ้นตั้งแต่สมัยสงครามเอเชียบูรพา หรือสมัยสงครามญี่ปุ่นประมาณปี พ.ศ. 2482 ในขณะนั้นมีประชากรอยู่ประมาณ 10 ครอบครัวยังไม่มียี่ห้อยหมู่บ้านและถนนตัดผ่าน สาเหตุที่เรียกชื่อว่าหมู่บ้านศรีราหม้อนั้น เนื่องจากในสมัยนั้นบริเวณหมู่บ้านเป็นป่าดงดิบ บริเวณที่ตั้งหมู่บ้านเป็นโป่งสัตว์ ภาษามลายูพื้นเมืองเรียกว่า “ศรีราหม้อ” หรือถ้าแปลเป็นภาษาไทยก็จะเรียกว่า “บ้านโป่งหม้อ” หรือ “โป่งหม้อ” อยู่ห่างจากอำเภอบาลิง รัฐเกดะห์ 15 กิโลเมตร²

หมู่บ้านศรีราหม้อในปัจจุบัน มีจำนวนครัวเรือนประมาณ 110 ครัวเรือน มีประชากรที่เป็นชาวมาเลเซียเชื้อสายไทยประมาณ 450 คน ร้อยละ 99 เป็นชาวมาเลเซียเชื้อสายไทย และเป็นชาวมาเลเซียเชื้อสายจีนประมาณร้อยละ 1 บ้านศรีราหม้อยังคงดำเนินวิถีชีวิตแบบไทยมีการรักษาขนบธรรมเนียมประเพณีไว้อย่างเหนียวแน่นสืบต่อกันมาอย่างต่อเนื่องโดยตลอด ราษฎรบ้านศรีราหม้อนับถือศาสนาพุทธ มีความเลื่อมใสในพระพุทธศาสนาและเชื่อว่าตนเองมีบรรพบุรุษมาจากประเทศไทย มีการติดต่อไปมาหาสู่กับคนไทยด้านอำเภอเบตง จังหวัดยะลาของไทยมาโดยตลอด ซึ่งบางคนมีญาติพี่น้องอยู่ในประเทศไทยด้วย มีการจัดกิจกรรมและทำบุญตามประเพณีต่าง ๆ เป็นประจำทุกปี ชาวศรีราหม้อมีความรักสงบ อยู่อย่างเรียบง่ายไม่ถือตัว มีความจริงใจโอบอ้อมอารีช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เป็นสังคมแบบเครือญาติทุกคนให้ความเคารพซึ่งกันและกันอย่างที่อ่อนน้อมไม่มีการลักขโมยหรือการทะเลาะกันในหมู่บ้าน ไม่มีบุคคลหรือกลุ่มคนที่ตั้งตัวเป็นผู้มีอิทธิพลในหมู่บ้าน ประชาชนในหมู่บ้านไม่ค่อยให้ความสนใจในเรื่องการเมือง ส่วนใหญ่จะมุ่ง

¹วรรลี แก้วประดิษฐ์ ผู้ให้สัมภาษณ์, คำนวน นวลสนอง เป็นผู้สัมภาษณ์ที่วัดพิบูลธาราม ตำบลประคู้ อำเภอป่าดงเดือย รัฐเกดะห์ เมื่อวันที่ 18 พฤศจิกายน พ.ศ. 2549.

²เพียร พิระกุล ผู้ให้สัมภาษณ์, คำนวน นวลสนอง เป็นผู้สัมภาษณ์ที่บ้านศรีราหม้อ ตำบลปูลุไหล อำเภอบาลิง รัฐเกดะห์ เมื่อวันที่ 18 มกราคม พ.ศ. 2550.

การทำมาหากิน เลี้ยงชีพด้วยการทำสวนยางพาราและสวนผลไม้ของตนเองและครอบครัว ในการสื่อสารใช้ภาษาไทยถิ่นภายในหมู่บ้าน สำหรับการติดต่อราชการ หรือสนทนากับคนต่างภาษา หรือคนต่างถิ่นจะใช้ภาษามลายูในการติดต่อสื่อสารเป็นหลัก มีวัดอยู่ 1 แห่ง คือวัดวิบูลย์วราราม และที่วัดแห่งนี้มีการเรียนการสอนภาษาไทยด้วย ในแต่ละวันจะมีนักเรียนมาเรียนอยู่ในตอนเย็น หรือวันหยุดเรียนของรัฐบาลประมาณ 40 คน¹

การจัดเก็บภาษีของรัฐบาลมาเลเซียเหมือนกับหมู่บ้านอื่น ๆ ได้กำหนดการภาษีปีละ 1 ครั้ง ซึ่งเรียกเก็บจากอุปกรณ์ เครื่องใช้ และ อื่น ๆ เช่น

- เครื่องใช้ไฟฟ้า	ประมาณ 200 – 1,200 บาท / ชิ้น / ปี
- รถยนต์เก่าและใหม่	ประมาณ 900 – 3,000 บาท / ชิ้น / ปี
- รถจักรยานยนต์	ประมาณ 270 – 500 บาท / ชิ้น / ปี
- สัตว์เลี้ยง สุนัข, นกเขา	ประมาณ 50 บาท / ชิ้น / ปี
- ที่ดิน	ประมาณ 300 – 500 บาท / ชิ้น / ปี ²

ตัวอย่าง 3 บ้านตาเซะ ตั้งอยู่ที่ตำบลตาเซะ ตำบลบลูก่อเซม้ง อำเภอเป็งกาลัยสตูล รัฐเประ ลักษณะทั่วไปบ้านตาเซะ ที่ตั้งของหมู่บ้านเป็นที่ราบเชิงเขาเป็นชุมชนขนาดใหญ่ มีความเจริญกว่าหมู่บ้านของชาวมาเลเซียเชื้อสายไทอื่นหลายหมู่บ้าน มีพื้นที่สำหรับการเพาะปลูกและเลี้ยงสัตว์จำนวนมาก จึงทำให้มีอาหารการกินที่อุดมสมบูรณ์ ปริมาณอาหารและคุณภาพเพียงพอ กับความต้องการของราษฎรในหมู่บ้าน

ประวัติความเป็นมาของหมู่บ้าน มีการให้ข้อมูลว่า บ้านตาเซะ เกิดขึ้นเมื่อประมาณปี พ.ศ. 2496 โดยในช่วงแรก ราษฎรบ้านตาเซะอพยพมาจากบ้านโกระโน และอพยพมาจากบ้านน้ำไทร อันเนื่องมาจากการประกาศภาวะฉุกเฉินของรัฐบาลมาเลเซียในยุคนั้น และนำชาวบ้านมารวมตัวกันเป็นกลุ่มเป็นการชั่วคราว ซึ่งในช่วงนั้นมีโจรจันทรมิวนิสต์ได้เข้ามามีอิทธิพลอย่างมากต่อบ้านโกระโนและบ้านน้ำไทร ต่อมาเมื่อเหตุการณ์บ้านเมืองสงบราษฎรก็ไม่ได้อพยพกลับไปตามสถานที่อยู่เดิม เพราะบ้านเรือนถูกทำลายไปมาก และสถานที่ที่มาอยู่ชั่วคราวก็มีความสะดวกสบายกว่า จึงได้ตั้งถิ่นฐานอยู่ที่บ้านตาเซะจนถึงปัจจุบัน³

¹ พระสมชาย เขมโก ผู้ให้สัมภาษณ์, คำานวน นวลสนอง เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่วัดวิบูลย์วราราม ตำบลปูลูไหล อำเภอบาติง รัฐเกดะห์ เมื่อวันที่ 18 พฤศจิกายน พ.ศ. 2550.

² เพียร พิระกุล ผู้ให้สัมภาษณ์, คำานวน นวลสนอง เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่บ้านศรีราฮ์ ตำบลปูลูไหล อำเภอบาติง รัฐเกดะห์ เมื่อวันที่ 18 มกราคม พ.ศ. 2550.

³ บันเทิง โพธิ์แก้ว ผู้ให้สัมภาษณ์, คำานวน นวลสนอง เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่วัดคอนทราวาส ตำบลบลูก่อเซม้ง อำเภอเป็งกาลัยสตูล รัฐเประ เมื่อวันที่ 18 พฤษภาคม พ.ศ. 2550.

บ้านตาเซะในปัจจุบันตั้งบ้านเรือนอยู่เป็นกลุ่มก้อน ที่อยู่อาศัยอาคารบ้านเรือนสร้างอยู่อย่างถาวร มีระเบียบ มีการรวมกลุ่มกันทำกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตในหมู่บ้านให้ดีขึ้น มีการช่วยเหลือพึ่งพาซึ่งกันและกัน บ้านตาเซะมีประชากรประมาณ 380 ครอบครัว มีจำนวนประชากรประมาณ 1,600 คน ใช้ภาษาไทยถิ่นในชีวิตประจำวัน และราษฎรในบ้านตาเซะยังมีการติดต่อเดินทางไปมาหาสู่กับคนไทยค้ำอำเภอเบตงของไทยมาโดยตลอด และยังคงรักษาความเป็นไทย มีการรักษาขนบธรรมเนียมประเพณีแบบไทยไว้อย่างเหนียวแน่น มีวัดอยู่ 1 วัดคือ วัดอินทราวาส มีการสอนภาษาไทยให้แก่เยาวชนด้วย โดยมีพระครูเวชการโกศล (พระพยอม โสทรโน) เป็นเจ้าอาวาส ราษฎรส่วนใหญ่ยึดอาชีพการทำสวนยาง ทำสวนผลไม้ และบางครอบครัวขายของชำ¹

ตัวอย่างที่ 4 บ้านไม้สน ตำบลอาเยอร์บูเต๊ะ อำเภอบันตัง รัฐเกะห์ ลักษณะทั่วไปที่ตั้งของหมู่บ้านเป็นที่ราบเชิงเขาขนาดใหญ่ มีถนนเข้าหมู่บ้านสะดวก ในส่วนของสถานที่ตั้งวัดและบ้านเรือนจะตั้งอยู่ในที่เนินสูง และลาดต่ำลงไปรอบ ๆ หมู่บ้านในส่วนที่ตั้งของบ้านเรือนในส่วนที่เป็นพื้นที่ต่ำหรือที่ลุ่มก็จะมีการทำนาและรอบ ๆ บ้าน ที่สูงขึ้นไปก็จะมีปลูกยางพาราและทำสวนผลไม้ เช่น มังคุด ลางสาด เป็นต้น ซึ่งพื้นที่ส่วนใหญ่ของบ้านไม้สนมีความเหมาะสมอย่างมากในการประกอบอาชีพทางด้านเกษตรกรรม

ประวัติความเป็นมาของหมู่บ้านไม้สน ชาวบ้านไม้สนรุ่นแรก ๆ อพยพมาจากพื้นที่บริเวณกำแพงบิคงล้าบะนุหยัง ตำบลสุโหงบัตตานี อำเภอกัวลามูดา รัฐเกะห์ และได้อพยพมาอยู่ที่บ้านไม้สนในปัจจุบัน เนื่องจากในปี พ.ศ. 2452 ไทยได้เสียดินแดนให้แก่อังกฤษ เมื่อราชอาณาจักรไทยหมดอำนาจลง การปกครองภายในรัฐเกะห์อังกฤษได้ให้อำนาจแก่สุลต่านมากขึ้น และในขณะนั้นสุลต่านมีความประสงค์ที่จะได้พื้นที่บริเวณกำแพงบิคงล้าบะนุหยังมาไว้ทั้งหมด จึงพยายามผลักดันให้คนไทยกลับมามีถิ่นฐานในเมืองไทยทั้งหมด ชาวบ้านกลุ่มดังกล่าวจึงได้อพยพขึ้นมาทางทิศเหนือ ซึ่งบางกลุ่มก็ได้อพยพเข้ามาอยู่ในประเทศไทยบริเวณอำเภอสะบ้าย้อย จังหวัดสงขลา แต่อีกกลุ่มหนึ่งเมื่อเดินทางมาถึงบ้านไม้สนในปัจจุบัน ได้พบพื้นที่ที่มีความอุดมสมบูรณ์เป็นที่ราบเชิงเขามีลำคลองไหลผ่าน และสามารถตั้งบ้านเรือนเป็นที่อยู่อาศัยได้ ซึ่งแต่แรกเริ่มของการเดินทางมาพบบริเวณแห่งนี้มีต้นสนขนาดใหญ่อยู่ 1 ต้น และมีต้นมะพร้าวอยู่ 2 ต้น จึงมีการหักล้างถางพงและเบิกป่าเพื่อสร้างหมู่บ้านแรกเริ่มมีประมาณ 10 ครอบครัว และอีกกลุ่มหนึ่งได้อพยพมาจากบ้านคลองแงะ อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา อพยพเข้ามาสมทบอีกหลายครอบครัว ต่อมาบ้านไม้สนจึงมีประชากรเพิ่มมากขึ้น

¹ สวัสดิ์ สุวรรณอำพร ผู้ให้สัมภาษณ์, คำนวน นวลสนอง เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่วัดอินทราวาส ตำบลปลุกือเซมิง อำเภอบึงก้านตุล รัฐเประ เมื่อวันที่ 4 พฤษภาคม พ.ศ. 2550.

ครั้นถึงปี พ.ศ. 2490 พระราชธรรมจารย์ เจ้าอาวาสวัดกาไหล เมื่อครั้งเป็นท่านพระครูปฏิญาณธรรมคต หรือที่ชาวบ้านทั่วไปเรียกว่า พ่อท่านกาไหลหรือพ่อท่านฤทธิ เมื่อท่านเห็นว่าบ้านไม้สนมีจำนวนประชากรเพิ่มมากขึ้น จึงได้สร้างสำนักสงฆ์ป่าช้าศาลาอนุประดิษฐ์ขึ้นในหมู่บ้าน เพื่อให้พระสงฆ์ได้เข้ามาจำพรรษา ชาวบ้านได้ทำบุญและประกอบพิธีกรรมทางศาสนา เมื่อถึงปี พ.ศ. 2491 จึงเกิดสงครามผู้ก่อการร้ายโจรจีนคอมมิวนิสต์มลายูขึ้น ในปี พ.ศ. 2496 ทางรัฐบาลมาเลเซียในขณะนั้นจึงได้อพยพชาวบ้านไม้สนทั้งไมคไปอยู่ที่บ้านทุ่งวัว เขตอำเภอแก้วลามาตุคา รัฐเกดะห์ ทั้งหมด ซึ่งอยู่ห่างจากบ้านไม้สนประมาณ 20 กิโลเมตร ย้ายไปอยู่ที่บ้านทุ่งวัว ประมาณ 3 ปี เมื่อถึงปี พ.ศ. 2499 เหตุการณ์สงบ จึงได้อพยพกลับมาที่บ้านไม้สนในปัจจุบัน เหตุการณ์ในครั้งนี้ได้สร้างความเดือดร้อนให้ชาวบ้านไม้สนอย่างแสนสาหัส อาคารบ้านเรือนเรือกสวนไร่นา และสำนักสงฆ์ถูกทำลายเสียหายเกือบทั้งหมด เมื่อกลับมาอยู่ที่บ้านไม้สนอีกครั้ง อาคารบ้านเรือนก็สร้างขึ้นใหม่ สร้างวัดขึ้นในสถานที่แห่งใหม่แต่ไม่ไกลจากที่เดิมมากนัก เปลี่ยนชื่อจากสำนักสงฆ์ป่าช้าศาลาอนุประดิษฐ์ เป็นวัดเทพบัณฑิต หรือวัดไม้สนในปัจจุบัน¹

บ้านไม้สนในปัจจุบันมีชาวมลายูเชื้อสายไทอาศัยอยู่ประมาณ 150 หลังคาเรือน มีความเป็นอยู่เรียบง่าย รักความสงบ รักถิ่นกำเนิด มีวัดเป็นศูนย์รวมใจ และชาวบ้านไม้สนได้ยึดถือขนบธรรมเนียมประเพณีไทยในการดำเนินชีวิตอย่างเคร่งครัด มีความรักความสามัคคีของคนในหมู่บ้านอย่างเหนียวแน่น²

จากการศึกษาถึงการตั้งถิ่นฐานของชาวมลายูเชื้อสายไทในรัฐเกดะห์ ประลิส และเประจากเอกสาร การสัมภาษณ์ และการออกสำรวจหมู่บ้านด้วยตนเอง สามารถสรุปได้ถึงชุมชนที่เกิดขึ้นเมื่อครั้งอยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษ ตั้งแต่ พ.ศ. 2542 – 2499 ดังนี้

ตาราง 2 แสดงชุมชนที่เกิดขึ้นเมื่อครั้งอยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษ ตั้งแต่ พ.ศ. 2452 – 2499

¹ นายคล้อย ลิจิต ผู้ให้สัมภาษณ์, คำานวน นวลสนอง เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่วัดเทพบัณฑิต ตำบลอาเยอร์ปุเตะห์ อำเภอเป็นดั่ง รัฐเกดะห์ เมื่อวันที่ 18 สิงหาคม พ.ศ. 2550.

² พระราชธรรมธาดา ผู้ให้สัมภาษณ์, คำานวน นวลสนอง เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่วัดเทพบัณฑิต ตำบลอาเยอร์ปุเตะห์ อำเภอเป็นดั่ง รัฐเกดะห์ เมื่อวันที่ 18 สิงหาคม พ.ศ. 2550.

ที่	ชุมชน / บ้าน	ตำบล / เขต	อำเภอ	รัฐ	วัด / สำนักสงฆ์
1.	ขมูน (เบอร์ห์ลาด)	รัมไม	เปินดัง	เกะห์	วนรัตนาราม
2.	นาซ่า	เตอกายคีรี	ปาดังเตอรัป	เกะห์	เทพขมูนม
3.	ประคู้	ประคู้	ปาดังเตอรัป	เกะห์	พิกุลธาราม
4.	ศรีรามือ	ปูไหล	บาลิง	เกะห์	วิบูลย์วาราม
5.	กัวลากังซา	อีโปร์	เซะ	เประ	เมฆประสิทธิ
6.	คาเซะ	บลูกือ เซมัง	เป็งกาลัยสุดู	เประ	อินทราวาส
7.	ไทปิง	อัสสัมกัมบัง	ไทปิง	เประ	โพธิยาราม

3. ชุมชนที่เกิดหลังมาเลเซียได้เอกราช ตั้งแต่ พ.ศ. 2500 – ปัจจุบัน เมื่ออังกฤษได้มอบเอกราชให้แก่มาเลเซีย เมื่อวันที่ 30 สิงหาคม พ.ศ. 2500 จากนั้นชนชาติไทที่อยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษในดินแดนของมลายูก็ได้รับสัญชาติเป็นมาเลเซีย และจะเรียกสถานภาพของตนเองว่าเป็นชาวมาเลเซียเชื้อสายไท ซึ่งชาวมาเลเซียเชื้อสายไทมาแต่เดิม และชุมชนของชาวมาเลเซียเชื้อสายไทที่เกิดขึ้นในช่วงนี้มาจาก 2 ปัจจัยสำคัญ คือ การบุกเบิกพื้นที่เพื่อทำกิน และรัฐบาลมาเลเซียจัดตั้งวงนิคมสร้างตนเอง ที่มีการตั้งบ้านเรือนและรวมตัวกันเป็นหมู่บ้าน / ชุมชน ดังตัวอย่างจากแหล่งข้อมูลที่ผู้วิจัยใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง เช่น

ตัวอย่าง 1 หมู่บ้านสิรินิคม ตั้งอยู่ที่กำปังกัวนาไป ตำบลสุตบาหลี อำเภอภูงังปาสุ รัฐเกะห์ ลักษณะทั่วไปของบ้านสิรินิคม ตั้งอยู่ในที่ราบเชิงเขา พื้นที่ส่วนใหญ่มีภูเขาสูงทางด้านทิศเหนือและตะวันตกมีสวนยางพารา และป่าไม้เบญจพรรณสลับกับมีต้นไม้ขึ้นอยู่อย่างหนาแน่น และเป็นพื้นที่เนินเขาสลับที่ราบเชิงเขา มีถ้ำธารเล็ก ๆ ตามแนวร่องเขาด้านทิศตะวันตกของหมู่บ้าน ไหลจากทิศเหนือไปทิศใต้ จะมีปริมาณน้ำมากในฤดูฝน สภาพพื้นดินเป็นดินร่วนปนทรายเหมาะแก่การเพาะปลูก พื้นที่ของหมู่บ้านร้อยละ 95 ทำสวนยางพารา ส่วนที่เหลือร้อยละ 5 เป็นสวนผลไม้และที่อยู่อาศัย ลักษณะของบ้านเรือนเป็นอาคารถาวร เป็นบ้านก่ออิฐถือปูน ชั้นเดียว ไม่ยกพื้น และมีบ้านสองชั้นครึ่งปูนครึ่งไม้อยู่ด้วย

ประวัติความเป็นมาของหมู่บ้าน ซึ่งบ้านสิรินิคมก่อตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2508 รัฐบาลมาเลเซีย ได้จัดตั้งนิคมสร้างตนเอง แบ่งที่ดินให้แก่ผู้ไม่มีที่ทำกิน โดยแบ่งให้ผู้เข้าอาศัยทำกิน 60 ครอบครั้ว ๆ ละประมาณ 16 ไร่ ได้แบ่งเป็นพื้นที่อยู่อาศัย 4 ไร่ ทำกิน 7 ไร่ และสวนไม้ผล 5 ไร่ จัดให้คนมาเลเซียเชื้อสายไทเข้าอยู่ 25 ครอบครั้ว คนมาเลเซียภูมิมุตรเข้าอยู่ 35 ครอบครั้ว แบ่งพื้นที่ออกเป็น 2 เขตการปกครอง และได้จัดตั้งผู้นำของแต่ละกลุ่ม โดยกลุ่มคนมาเลเซียเชื้อสายไทแต่งตั้งนายเพชร สามารถกิจเป็นผู้นำ คนมาเลเซียเชื้อสายมลายู (ภูมิมุตร) เป็นผู้นำและในการจัดตั้งหมู่บ้านสิรินิคมขึ้นรัฐบาลมีวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันและปราบปรามโจรก่อการร้าย

คอมมิวนิสต์ในพื้นที่ดังกล่าว รายได้ของครอบครัวในช่วงที่เพิ่งได้เข้าไปอาศัยอยู่ในหมู่บ้าน
รัฐบาลได้ปลูกสวนยางพาราให้ทุกครอบครัวแล้วให้ดูแลรักษา โดยรัฐบาลให้ค่าดูแลรักษา
จนสามารถกรีดยางได้ เมื่อได้นำยางมารัฐบาลจะเป็นผู้รับซื้อ แล้วหักร้อยละ 20 จากรายได้เข้ารัฐ
เพื่อเป็นการผ่อนชำระที่ดิน และทุนที่รัฐบาลสนับสนุน มีกำหนด 10 ปี เมื่อครบกำหนดรัฐบาล
จะโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินให้แก่ผู้เข้าอาศัยทำกินทั้ง 60 ครอบครัว ในกรรมสิทธิ์ที่ดินจะระบุเพื่ออยู่
อาศัยทำกิน และสามารถเป็นมรดกตกทอดได้ แต่ห้ามขาย¹

หมู่บ้านสิรินคมในปัจจุบันมีชาวมลายูเชื้อสายไทย 35 ครอบครัว มีการดำรงชีวิตอย่าง
เรียบง่าย มีความเป็นอยู่แบบเครือญาติ มีการไปมาหาสู่กันกับคนมลายูเชื้อสายไทยในพื้นที่ต่าง
อย่างสม่ำเสมอ และมีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ซึ่งกันและกัน บริเวณบ้านพักอาศัยมีการปลูกพืชผัก
สวนครัว มีการรักษาขนบธรรมเนียมประเพณี และวัฒนธรรมไว้เป็นอย่างดี มีการปลูกฝังบุตรหลาน
ให้ปฏิบัติกิจทางศาสนาและประเพณีไทยมาโดยตลอด การแต่งกายตามสมัยนิยมตามแบบคนไทย
ทั่วไป²

ตัวอย่าง 2 หมู่บ้านกำแพงดัส ตำบลปูลุไหล อำเภอบาสิง รัฐเกะหะ ลักษณะทั่วไปราษฎร
ตั้งบ้านเรือนอยู่รวมกันเป็นกลุ่มก้อนแบบหลวม ๆ ตามที่ดินของตนเอง อาคารบ้านเรือนสร้างอยู่
อย่างถาวร ราษฎรมีการรวมกลุ่มกันพัฒนาหมู่บ้าน เพื่อพัฒนาชีวิตความเป็นอยู่ในหมู่บ้านให้ดีขึ้น
มีการพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน ซึ่งบ้านกำแพงดัสเป็นชุมชนที่ไม่ใหญ่นัก เป็นหมู่บ้านที่ทรัพยากร
อุดมสมบูรณ์ มีพื้นที่เพาะปลูกและเลี้ยงสัตว์จำนวนมาก จึงทำให้มีความอุดมสมบูรณ์ มีปริมาณ
อาหารเพียงพอต่อการบริโภคและความต้องการในหมู่บ้าน อาหารประเภทของป่าสามารถหาได้ง่าย
ในพื้นที่ เช่น หมูป่า มูฮัง ลำง คั่วนิ่ม และตะกวด เป็นต้น นิยมบริโภคอาหารที่ปรุงสุกแล้ว
ส่วนรสชาติได้ค่อนิยมรสจัดเหมือนคนภาคใต้ทั่วไป

ประวัติความเป็นมาของบ้านกำแพงดัส แต่เดิมตั้งถิ่นฐานอยู่ที่บ้านเปอร ซึ่งบริเวณรอบ ๆ
หมู่บ้านเป็นป่าดงดิบ ประกอบกับหมู่บ้านอยู่ห่างไกลความเจริญ และห่างไกลจากเส้นทางคมนาคม
ประมาณปี พ.ศ. 2508 ราษฎรบางครอบครัวได้รวมกลุ่มกันอพยพมาตั้งถิ่นฐานที่บ้านกำแพงดัสใน
ปัจจุบัน ครั้นต่อมารัฐบาลมลายูได้ทำการสำรวจข้อมูลประชากร พบว่า คนในหมู่บ้านพูด
ภาษาไทยแต่เป็นสำเนียงทางภาคใต้ ทำให้เจ้าหน้าที่ที่มาสำรวจ เขียนชื่อหมู่บ้านตามสำเนียงที่พูด

¹ รุ่ง ละอองแก้ว ผู้ให้สัมภาษณ์, คำนวน นวลสนอง ผู้สัมภาษณ์, ที่วัดสิรินคมวราราม
เมื่อวันที่ 2 มิถุนายน พ.ศ. 2550.

² เสียร จิรานนท์ ผู้ให้สัมภาษณ์, คำนวน นวลสนอง ผู้สัมภาษณ์, ที่วัดสิรินคมวราราม
เมื่อวันที่ 2 มิถุนายน พ.ศ. 2550.

จากบ้านไทยกลายเป็นบ้านถ้ายเรื่อยมา ต่อมาได้เปลี่ยนชื่อจากบ้านถ้ายเป็นบ้านคัส หรือกำแพงคัส ตามภาษามาลาเซียในปัจจุบัน¹

ตัวอย่าง 3 หมู่บ้านกำแพงปง ตำบลบลูก่อเซม้ง อำเภอภูบึงป่าสุ รัฐเประ ลักษณะทั่วไปของหมู่บ้านกำแพงปง เป็นที่ราบระหว่างภูเขา มีลำคลองขนาดใหญ่ไหลผ่านและมีน้ำตลอดทั้งปี หมู่บ้านอยู่ติดกับเทือกเขาและเขตป่าสงวนที่มีความอุดมสมบูรณ์ มีทั้งป่าไม้เบญจพรรณที่มีความหนาแน่น มีลักษณะเป็นแบบป่าร้อนชื้น ยังมีสัตว์อาศัยอยู่ชุกชุม เช่น หมูป่า ชะมด ลิง ค่าง บ่าง ชะนี กวาง และนางอาย เป็นต้น ทางเข้าหมู่บ้านเป็นถนนขนาดเล็ก ความกว้างประมาณ 3 – 4 เมตร สามารถใช้รถจักรยานยนต์หรือรถยนต์เข้าสู่หมู่บ้านได้ แต่สภาพของถนนไม่สู้จะดีนัก หมู่บ้านอยู่ห่างจากถนนสายหลักของรัฐที่อยู่ในเขตอำเภอเบ็งกอลันฮูลูของรัฐเประประมาณ 25 กิโลเมตร

ประวัติความเป็นมาของหมู่บ้าน แต่เดิมหมู่บ้านกำแพงปง เมื่อครั้งยังไม่ได้เป็นหมู่บ้าน ก็จะเป็นแหล่งหลบภัยของชาวบ้านที่ได้รับผลกระทบจากสงครามครั้งใหญ่ ๆ เช่น ความเดือดร้อนเมื่อเกิดสงครามโลกครั้งที่ 2 เมื่อปี พ.ศ. 2483 – 2486 และเกิดเหตุการณ์ไม่สงบเมื่อคราวเกิดการก่อการร้ายของโจรจีนคอมมิวนิสต์มลายา เมื่อปี พ.ศ. 2491 – 2503 เป็นต้น แต่จะไปอยู่ชั่วคราวเป็นกลุ่มเล็ก ๆ เมื่อเหตุการณ์สงบก็จะกลับไปอยู่ตามภูมิลำเนาเดิม หมู่บ้านกำแพงปงได้เกิดขึ้นเป็นหมู่บ้าน เมื่อปี พ.ศ. 2509 โดยรัฐบาลมาเลเซียได้จัดตั้งนิคมสร้างตนเองขึ้น เปิดโอกาสให้ประชาชนที่ไม่มีที่ดินทำกินได้เข้าไปอาศัยอยู่ได้ โดยจัดที่ดินทำกินและที่อยู่อาศัยให้ครอบครัวละ 16 ไร่ ซึ่งในหมู่บ้านกำแพงปงแห่งนี้มีผู้เข้าไปอยู่อาศัยมีอยู่ 2 กลุ่ม คือ ชาวมาเลเซียเชื้อสายไทย ซึ่งส่วนใหญ่จะมาจากบ้านตาเซะ ตำบลบลูก่อเซม้ง อำเภอเบ็งกอลันฮูลู รัฐเประ และกลุ่มไอร์งัสตรี ที่เราเรียกกันทั่วไปว่า กลุ่มซาไก ซึ่งกลุ่มซาไกกลุ่มนี้จะมีความสัมพันธ์อย่างแนบแน่นแบบเครือญาติกับกลุ่มซาไกในเขตอำเภอธารโต จังหวัดยะลาของไทย²

หมู่บ้านกำแพงปงในปัจจุบันจะมีชาวมาเลเซียเชื้อสายไทยอาศัยอยู่ 34 หลังคาเรือน มีประชากรจำนวน 152 คน โดยมีนายชวน สุขสุวรรณ เป็นผู้ใหญ่บ้าน มีสำนักสงฆ์ชื่อ สำนักสงฆ์บ้านปิง มีเจ้าอาวาสชื่อ พระสุข สิริวรรณ เจ้าอาวาส ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพการทำสวนยาง สวนผลไม้ ทำไร่ และหาของป่า แต่หมู่บ้านกำแพงปงยังไม่มีโรงเรียนและสถานพยาบาล ผู้ปกครองจะพาบุตรหลานไปเรียนหนังสือที่บ้านตาเซะ โดยฝากให้อยู่กับญาติพี่น้องและหากมีการ

¹ทอง รัตนวิเชียร ผู้ให้สัมภาษณ์, คำานวน นวลสนอง ผู้สัมภาษณ์, ที่วัดไทยรัตนมงคล ตำบลปูลุไหล อำเภอบาติง รัฐเกดะห์ เมื่อวันที่ 3 มิถุนายน พ.ศ. 2550.

²พระสุข สิริวรรณ ผู้ให้สัมภาษณ์, คำานวน นวลสนอง ผู้สัมภาษณ์, ที่สำนักสงฆ์บ้านปิง ตำบลบลูก่อเซม้ง อำเภอเบ็งกอลันฮูลู รัฐเประ เมื่อวันที่ 28 สิงหาคม พ.ศ. 2550.

ป่วยไข้ก็จะไปรักษาที่โรงพยาบาลหรือคลินิกในตัวอำเภอเป็งกาลัย รัฐเประ แต่ทางรัฐบาลก็พยายามช่วยเหลือหมู่บ้านอย่างต่อเนื่อง เช่น การจัดที่ดินทำกิน การนำไฟฟ้าเข้าหมู่บ้าน และการให้เงินอุดหนุนทางการเกษตร เป็นต้น¹

จากการศึกษาถึงการตั้งถิ่นฐานของชาวมาเลเซียเชื้อสายไทในรัฐเกะห์ ปะลิสและเประ จากเอกสาร การสัมภาษณ์ และการออกสำรวจหมู่บ้านด้วยตนเอง สามารถสรุปถึงชุมชนที่เกิดขึ้นหลังจากมาเลเซียได้รับเอกราช ตั้งแต่ พ.ศ. 2500 – ปัจจุบัน ดังนี้

ตาราง 3 แสดงชุมชนที่เกิดขึ้นหลังมาเลเซียได้รับเอกราช ตั้งแต่ พ.ศ. 2500 - ปัจจุบัน

ที่	ชุมชน / บ้าน	ตำบล / เขต	อำเภอ	รัฐ	วัด / สำนักสงฆ์
1.	สิรินคม	สุตบาร์ท	กูบังปาตู	เกะห์	สิรินคมวราราม
2.	ควนแประ (หัวควน)	กายาเต๊ะ	เปินดิง	เกะห์	รัชตคีรี
3.	คูโตย	ชอก	เงะ	เกะห์	คูโตย
4.	คินแดง	คะนะห์เมระ	ปาดังเตอรัป	เกะห์	คินแดง
5.	ทุ่งตง	จูปีง	กะยะห์	ปะลิส	ทุ่งตง
6.	ปง	บลูก้อ เซม้ง	เป็งกาลัย	เประ	

¹ชวน สุขสุวรรณ ผู้ให้สัมภาษณ์, คำานวน นวลสนอง ผู้สัมภาษณ์, ที่สำนักสงฆ์ บ้านปิง ตำบลบลูก้อเซม้ง อำเภอเป็งกาลัย รัฐเประ เมื่อวันที่ 28 สิงหาคม พ.ศ. 2550.

บทที่ 4

การปฏิสัมพันธ์ของคนในชุมชน ระหว่างชุมชน และกับชุมชนในประเทศไทยของชาว มาเลเซียเชื้อสายไทในรัฐเกะห์ ปะลิส และเประ

การปฏิสัมพันธ์เป็นแบบอย่างการอยู่ร่วมกันของสมาชิกในสังคม ซึ่งเกิดจากระบบการจัดระเบียบของคนที่มาอยู่ร่วมกันและได้มีการจัดระเบียบแล้ว เพื่อให้เกิดการปฏิบัติตามระเบียบในฐานะเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม ด้วยการอาศัยค่านิยม คุณค่าคุณธรรม และบรรทัดฐานทางสังคมเป็นแนวปฏิบัติ โดยมีสถาบันทางสังคมเป็นแบบแผนของพฤติกรรมและองค์ประกอบทางสังคม จากการศึกษาถึงการปฏิสัมพันธ์ของคนในชุมชน ระหว่างชุมชนและกับชุมชนในประเทศไทยของชาวมาเลเซียเชื้อสายไทในรัฐเกะห์ ปะลิส และเประ มีอยู่หลายประเด็นที่น่าสนใจ

ความสัมพันธ์ภายในชุมชน

ความสัมพันธ์ภายในชุมชน เป็นความสัมพันธ์ที่มีอยู่ภายในชุมชนของตนเอง มีลักษณะที่สำคัญกล่าวคือ

1. มีความสัมพันธ์เป็นแบบครอบครัวขยาย เป็นครอบครัวที่มีสมาชิกหลายคนทั้งที่เกี่ยวข้องกันโดยสายโลหิตและโดยการสมรส ส่วนใหญ่จะประกอบด้วยครอบครัวหน่วยกลางเป็นครอบครัวขยายในแนวฮิน ซึ่งประกอบด้วยหน่วยกลางได้แก่ พ่อแม่ และมีผู้อื่นที่เกี่ยวข้องโดยสายโลหิตอาศัยอยู่ในครอบครัวเดียวกัน แต่หากครอบครัวใดมีลูกหลายคน และมีที่ทำกินไม่มาก เมื่อแต่งงานแล้วก็แยกครอบครัวออกไปเป็นลักษณะของครอบครัวเดี่ยวที่มีสมาชิกของครอบครัวเพียงพ่อแม่และลูกและหากการหาเลี้ยงชีพมีความเพียงพอ หรือมีที่ทำกินอุดมสมบูรณ์ก็จะพัฒนาเป็นจุดเริ่มต้นครอบครัวขยายอีกครั้ง แรงยึดเหนี่ยวที่สำคัญของครอบครัวก็คือ การช่วยกันทำงานที่ต้องช่วยเหลือพึ่งพาซึ่งกันและกัน

2. การสืบเชื้อสายของวงศ์ตระกูลเป็นแบบสายเดี่ยว บุคคลจะถูกกำหนดให้สืบเชื้อสายทางบิดา ในลักษณะดังกล่าวนี้จะใช้ในด้านกฎหมายมากกว่าด้านชีววิทยาปรากฏให้เห็นอย่างเด่นชัดจากการที่สมาชิกของชุมชนนิยมใช้นามสกุลแบบไทย และในระบบราชการของมาเลเซียก็จะบอกถึงการสืบเชื้อสายมาจากบิดาเช่นเดียวกัน

3. ความสัมพันธ์กับเพื่อนบ้าน ในหมู่บ้านของชาวมาเลเซียเชื้อสายไทยจะตั้งบ้านเรือนอยู่ใกล้ชิดกันเป็นกลุ่มและหมักจะเป็นกลุ่มเครือญาติ จะมีการหาเลี้ยงชีพที่เหมือนๆ กัน หรือคล้ายคลึงกัน จะมีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เป็นต้น และหากมีกิจกรรมที่สำคัญเกิดขึ้นอย่างกระทันหันก็จะมี การช่วยเหลือซึ่งกันและกันดังกรณีงานศพ เป็นต้น แม้งานประเพณีอย่างอื่น เช่น งานบวช งานแต่งงาน และงานทำบุญบ้าน เป็นต้น

4. ความสัมพันธ์กับวัดซึ่งเป็นสถาบันของชุมชน เป็นแหล่งรวมด้านจิตใจที่สำคัญของสมาชิกภายในชุมชน เป็นสถานที่สำหรับประกอบพิธีกรรมทางศาสนา ซึ่งเป็นบ่อเกิดของศีลธรรมและจริยธรรมอันดีงาม ทำให้สังคมของชุมชน / หมู่บ้าน นั้นเกิดความสามัคคีและมีแบบแผนในการดำเนินชีวิตที่เป็นไปในแนวเดียวกัน

5. จัดกิจกรรมสวัสดิการร่วมกันในชุมชน เป็นกิจกรรมที่ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เช่น กิจกรรมงานฌาปนกิจศพ การสร้างเครื่องใช้สอยร่วมกันในชุมชน เป็นต้น

ความสัมพันธ์ระหว่างชุมชน

ความสัมพันธ์ระหว่างชุมชน เป็นรูปแบบของความสัมพันธ์ที่สมาชิกในชุมชนมีการติดต่อไปมาหาสู่ หรือกระทำกิจกรรมอันใดอันหนึ่งร่วมกันกับบุคคลอื่นภายนอกชุมชน กิจกรรมที่ทำร่วมกันและมีลักษณะเด่นอย่างมาก เช่น การจัดตั้งสมาคมมาเลเซีย - ไทย การทอดกฐิน และกิจกรรมในวันฉลองเอกราชของมาเลเซีย ซึ่งตรงกับวันที่ 30 สิงหาคมของทุกปี เป็นต้น

กิจกรรมการทอดกฐิน เป็นกิจกรรมที่น่าสนใจมาก เนื่องจากวัดของชาวมลายูเชื้อสายไทมีอยู่หลายวัด เพราะฉะนั้นในช่วงของการทอดกฐินแต่ละหมู่บ้านก็จะกำหนดการทอดกฐินไม่ให้ตรงกัน เพื่อเปิดโอกาสให้แต่ละหมู่บ้าน ได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

นอกจากงานประเพณีทางศาสนาแล้ว การก่อตั้งสมาคมมาเลเซีย - ไทย ก็มีความเข้มแข็งมากขึ้นมีการตั้งจุดประสงค์ของสมาคมไว้อย่างน่าสนใจซึ่งได้กล่าวไว้ว่า สมาคมมีจุดประสงค์เพื่อสร้างความสามัคคี ความร่วมมือ และความก้าวหน้าให้กับสังคมไทยในมาเลเซีย สนับสนุนให้คนไทยมีการศึกษาที่ดี เพื่อที่จะช่วยพัฒนาสังคมไทยต่อไป ให้มีความรักชาติบ้านเมืองตรงตามนโยบายของรัฐบาล และส่งเสริมศิลปะ ประเพณี ศาสนา และกีฬา ที่ผ่านมาสมาคมมีผลงานอย่างต่อเนื่องและเป็นที่ยู้งักของบุคคลทั่วไป¹

ความสัมพันธ์กับชุมชนในประเทศไทย

จากการศึกษาพัฒนาการทางด้านประวัติศาสตร์ท้องถิ่นของชาวมลายูเชื้อสายไท ในรัฐเกดะห์ ปะลิส และเประ จะเห็นได้ว่าแต่ละชุมชนก็จะมีความสัมพันธ์กับชุมชนในประเทศไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งชุมชนที่อยู่ติดกับชายแดนของประเทศไทย ซึ่งมีลักษณะของความสัมพันธ์ ดังนี้

1. ความสัมพันธ์อันเนื่องมาจากพรมแดนไทยและมาเลเซียติดต่อกันซึ่งทอดขวางด้านตะวันตกถึงฝั่งทะเลอันดามันและด้านฝั่งตะวันออกถึงอ่าวไทย ความยาวประมาณ 647 กิโลเมตร

¹แนบ ราชกูร์เจริญ ผู้ให้สัมภาษณ์, คำนวน นวลสนอง เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่วัดวิสุทธิประดิษฐาราม ตำบลปากดงเกอร์เบา อำเภอเป็นดง รัฐเกดะห์ เมื่อวันที่ 18 พฤษภาคม พ.ศ. 2550.

ซึ่งทางตอนใต้ของจังหวัดสตูล สงขลา ยะลา และนราธิวาส ในพื้นที่ตอนใต้ที่มีหมู่บ้านของชาวมลายูเชื้อสายไทยอยู่ที่ชายแดนก็จะมีการติดต่อกับหมู่บ้านของคนไทยที่ตั้งอยู่ชายแดนอย่างสม่ำเสมอ

2. ความสัมพันธ์ฉันท์เครือญาติที่มีมาแต่เดิมมีชาวมลายูเชื้อสายไทยอยู่จำนวนมากที่ในปัจจุบันมีญาติพี่น้องอยู่ในประเทศไทย มีการไปมาหาสู่และเยี่ยมเยียนกันอยู่เป็นประจำ

3. ความสัมพันธ์ของคณะสงฆ์มาเลเซีย - ไทย ถึงแม้ว่ารัฐเกดะห์ ปะลิส และเประ จะไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของประเทศไทย แต่คณะสงฆ์ก็ยังคงมีความสัมพันธ์กันมาโดยตลอด โดยตั้งคณะกรรมการร่วมของคณะสงฆ์มาเลเซีย - ไทย ซึ่งมีชื่อว่า คณะกรรมการคณะสงฆ์ไทย - มาเลเซีย ด้วยการใช้อักษรย่อว่า ก.ศ.ม.ท.

4. ความสัมพันธ์ระหว่างมูลนิธิ องค์กรหรือสมาคมของทั้งสองประเทศ เช่น สมาคมมาเลเซีย - ไทย กับมูลนิธิพระวิเชียรโมลี (แลถัม เชมปญโญ) เป็นต้น

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

บทย่อ

การศึกษาประวัติศาสตร์ท้องถิ่นของชาวมลายูเชื้อสายไทในรัฐเคะห์ ปะลิส และเประ ผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์ของการวิจัย ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า และวิธีการดำเนินการวิจัยไว้ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาพัฒนาการด้านประวัติศาสตร์ของชุมชนชาวมลายูเชื้อสายไทในรัฐเคะห์ ปะลิส และเประ
2. เพื่อศึกษาการปฏิสัมพันธ์ของคนภายในชุมชน ระหว่างชุมชน และกับชุมชนในประเทศไทยของชาวมลายูเชื้อสายไทในรัฐเคะห์ ปะลิส และเประ

ขอบเขตของการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการศึกษาค้นคว้าไว้ดังนี้

1. ขอบเขตด้านพื้นที่ การวิจัยครั้งนี้ศึกษาหมู่บ้าน / ชุมชนของชาวมลายูเชื้อสายไทในรัฐเคะห์ ปะลิส และเประ โดยเก็บรวบรวมข้อมูลให้ครอบคลุมพื้นที่ 20 ชุมชน ดังนี้

1.1	หมู่บ้านบารกาบาตา	ต. ตะโล๊ะวันยะ	อ. โกตาสตาร์	รัฐเคะห์
1.2	หมู่บ้านปาดังเซรา	ต. อะห์	อ. กูบังปาสุ	รัฐเคะห์
1.3	หมู่บ้านปลาชระไม	ต. ปาดังเกอร์เบา	อ. เบินดัง	รัฐเคะห์
1.4	หมู่บ้านทุ่งควาย	ต. ปาดังเกอร์เบา	อ. เบินดัง	รัฐเคะห์
1.5	หมู่บ้านลำป้า	ต. รัมไบ	อ. เบินดัง	รัฐเคะห์
1.6	หมู่บ้านไม้สน	ต. แอปุด	อ. เบินดัง	รัฐเคะห์
1.7	หมู่บ้านกอหฺรา	ต. เจเนอริ	อ. เซะ	รัฐเคะห์
1.8	หมู่บ้านกาไหล	ต. เจเนอริ	อ. เซะ	รัฐเคะห์
1.9	หมู่บ้านนาข่า	ต. นาข่า	อ. ปาดังเตอรัป	รัฐเคะห์
1.10	หมู่บ้านประคู้	ต. เตอกายคีรี	อ. ปาดังเตอรัป	รัฐเคะห์
1.11	หมู่บ้านกำปงคัส	ต. ฟูไหล	อ. บาลิง	รัฐเคะห์
1.12	หมู่บ้านบาลิงนอก	ต. บาลิง	อ. บาลิง	รัฐเคะห์
1.13	หมู่บ้านคลองซ้าง	ต. ลิดำคีรี	อ. กัวลามูดา	รัฐเคะห์

1.14	หมู่บ้านยาหวิ	ค. อะเหรา	อ. กะงะห์	รัฐปะลิส
1.15	หมู่บ้านกูบังติกา	ค. จูปีง	อ. กะงะห์	รัฐปะลิส
1.16	หมู่บ้านควนมุสัง	ค. จูปีง	อ. กะงะห์	รัฐปะลิส
1.17	หมู่บ้านตาเซะ	ค. บลุกอเซม้ง	อ. เบ็งกาลัยฮูลู	รัฐเกะหะห์
1.18	หมู่บ้านกำปงปง	ค. บลุกอเซม้ง	อ. เบ็งกาลัยฮูลู	รัฐเกะหะห์
1.19	หมู่บ้านฮัสสัมกุมบิง	ค. ฮัสสัมกุมบิง	อ. ไทบิง	รัฐเประ
1.20	หมู่บ้านกัวลาแกงซา	ค. กัวลาแกงซา	อ. อีโปร	รัฐเประ

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา การวิจัยประวัติศาสตร์ท้องถิ่นของชาวมลายูเชื้อสายไทในรัฐเกะหะห์ ปะลิส และเประ ในประเด็นต่อไปนี้

2.1 พัฒนาการด้านประวัติศาสตร์ท้องถิ่น ประกอบด้วย ปัจจัยที่ชาวมลายูเชื้อสายไทเข้าไปตั้งถิ่นฐานในรัฐเกะหะห์ ปะลิส และเประ และลักษณะชุมชนของชาวมลายูเชื้อสายไทในรัฐเกะหะห์ ปะลิส และเประ

2.2 การปฏิสัมพันธ์ของชาวมลายูเชื้อสายไทในรัฐเกะหะห์ ปะลิส และเประ เกี่ยวกับความสำคัญของคนในชุมชน ระหว่างชุมชนและกับชุมชนในประเทศไทย

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาประวัติศาสตร์ท้องถิ่นของชาวมลายูเชื้อสายไทในรัฐเกะหะห์ ปะลิส และเประ ผู้วิจัยได้เริ่มต้นด้วยการศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับชาวมลายูเชื้อสายไทในรัฐเกะหะห์ ปะลิส และเประ เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับประวัติความเป็นมา สภาพความเป็นอยู่ การประกอบอาชีพ การศึกษา ศาสนา ขนบธรรมเนียมประเพณี การสัมภาษณ์บุคคล ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย เอกสารที่ให้ความรู้ความคิดในการกำหนดหัวข้อการวิจัย และเอกสารที่ใช้เป็นหลักในการวิจัยโดยตรง รวมถึงการติดต่อกับบุคคลากรฝ่ายต่าง ๆ เพื่อสอบถามข้อมูลพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย และเพื่อขอความอนุเคราะห์ให้ช่วยอำนวยความสะดวกในการปฏิบัติงานรวบรวมข้อมูล

จากนั้นได้กำหนดวิธีดำเนินการศึกษาออกเป็น 4 ประเด็นคือ แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล วิธีการในการเก็บรวบรวมข้อมูล และการจัดการกับข้อมูล โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 แหล่งข้อมูล การวิจัยครั้งนี้ทำการศึกษาประวัติศาสตร์ท้องถิ่นของชาวมลายูเชื้อสายไทในรัฐเกะหะห์ ปะลิส และเประ จากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย รวมทั้งการออกสำรวจพื้นที่ตามขอบข่ายที่กำหนด เพื่อกำหนดพื้นที่แหล่งข้อมูล โดยอาศัยเกณฑ์ในการพิจารณา ดังนี้

1.1.1 คัดเลือกชุมชนที่มีลักษณะร่วมทางสังคมและวัฒนธรรมสามารถใช้เป็นแหล่งข้อมูลแทนชุมชนอื่นได้

1.1.2 เป็นชุมชนที่ชาวมาเลเซียเชื้อสายไทยอาศัยอยู่เป็นจำนวนมากมีลักษณะของความเป็นหมู่บ้าน / ชุมชน และตั้งหลักแหล่งอยู่ในหมู่บ้าน / ชุมชนอย่างต่อเนื่อง

1.1.3 คัดเลือกแหล่งข้อมูล เพื่อการศึกษาค้นคว้า 20 หมู่บ้าน

เมื่อพิจารณาตามเกณฑ์ดังกล่าวข้างต้น ประกอบกับการสัมภาษณ์บุคคลที่อาศัยอยู่ในท้องถิ่นนั้น ผู้วิจัยได้คัดเลือกแหล่งข้อมูลดังนี้

ตาราง 1 แสดงข้อมูลหมู่บ้าน / ชุมชน ตำบล อำเภอ และรัฐที่ใช้เป็นแหล่งข้อมูลและเป็นจุดรวบรวมข้อมูล

ที่	หมู่บ้าน / ชุมชน	ตำบล / ชุมชน	อำเภอ	รัฐ
1	บารักบาตา	ตะโล๊ะวันยะ	โกตาฮาดาร์	เกดะห์
2	ป่าดงเซรา	อะห์	กูบังปาตู	เกดะห์
3	ปลายระไม	ป่าดงเกอร์เบา	เปินดัง	เกดะห์
4	ทุ่งควาย	ป่าดงเกอร์เบา	เปินดัง	เกดะห์
5	ลำป่า	รัมไบ	เปินดัง	เกดะห์
6	ไม้สน	แอบุต	เปินดัง	เกดะห์
7	กอหรา	เจเนอริ	เซะ	เกดะห์
8	กาไหล	เจเนอริ	เซะ	เกดะห์
9	นาข่า	นาข่า	ป่าดงเดอรัป	เกดะห์
10	ประคู้	เตอกายคีรี	ป่าดงเดอรัป	เกดะห์
11	กำแพงคัส	ปูไหล	บาลิง	เกดะห์
12	บาลิงนอก	บาลิง	บาลิง	เกดะห์
13	คลองซ้าง	ลีดำคีรี	กัวลามูดา	เกดะห์
14	ซาหวิ	อะหะรา	กะงะห์	ปะลิส
15	กูบังคิกา	จูบิง	กะงะห์	ปะลิส
16	ควนมุสัง	จูบิง	กะงะห์	ปะลิส
17	ตาเซะ	บลูกอเซม็ง	เบ็งกอลันฮูลู	เกดะห์
18	กำแพง	บลูกอเซม็ง	เบ็งกอลันฮูลู	เกดะห์
19	อัสตัมกวมบิง	อัสตัมกวมบิง	ไทบิง	เประ
20	กัวลากังซา	กัวลากังซา	อีโปร	เประ

แม้ว่าการวิจัยครั้งนี้มีการกำหนดพื้นที่ที่ใช้เป็นแหล่งข้อมูลเพียง 20 หมู่บ้าน / ชุมชนดังที่ได้กล่าวไว้แล้ว แต่ผู้วิจัยได้พยายามรวบรวมและเสนอข้อมูลจากหมู่บ้าน/ชุมชนอื่นที่มีชาวมลฑลเซียเชื้อสายไทอาศัยอยู่เป็นข้อมูลประกอบด้วย เพื่อให้การวิจัยครั้งนี้ได้บรรลุวัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้า

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยได้กำหนดกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้บอกข้อมูลหรือเป็นผู้ให้สัมภาษณ์ โดยอาศัยเกณฑ์ดังต่อไปนี้

1.2.1 เป็นคนที่อาศัยอยู่ในท้องถิ่นนั้นมาตั้งแต่กำเนิดและมีบรรพบุรุษที่อาศัยอยู่ในท้องถิ่นนั้น

1.2.2 เป็นชาวมลฑลเซียเชื้อสายไทที่มีขนบธรรมเนียมประเพณีใช้ภาษาไทยเป็นภาษาพูดในชีวิตประจำวัน และเชื่อว่าสืบเชื้อสายมาจากบรรพบุรุษเดียวกัน

1.2.3 มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ความเป็นมาของชุมชน รวมทั้งสภาพทางสังคมและวัฒนธรรมเป็นอย่างดี

1.2.4 รายชื่อผู้บอกข้อมูลผู้วิจัยจะระบุไว้ที่เชิงอรรถและในส่วนของบรรณานุกรม

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยจะใช้ประเด็นที่กำหนดไว้ในขอบเขตเนื้อหาเป็นเครื่องมือสำคัญในการรวบรวมข้อมูล รวมทั้งใช้เป็นแนวทางในการรวบรวมเอกสารที่เกี่ยวข้อง

3. วิธีการรวบรวมข้อมูลโดยดำเนินการดังต่อไปนี้ นำข้อมูลที่รวบรวมได้จากเอกสารการสัมภาษณ์ และการสังเกต แล้วนำมาสรุปสาระสำคัญ นำข้อมูลที่สรุปไว้เป็นสาระสำคัญมาตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ และเสนอผลการศึกษาค้นคว้าด้วยวิธีพรรณนาวิเคราะห์

สรุปผล

ผลจากการวิจัยเรื่องประวัติศาสตร์ท้องถิ่นของชาวมลฑลเซียเชื้อสายไทในรัฐเกะห์ ปะลิส และเประ สรุปได้ดังนี้

ชาวมลฑลเซียเชื้อสายไทที่ตั้งถิ่นฐานอยู่ในรัฐเกะห์ ปะลิส และเประ ซึ่งเป็นพื้นที่ในรัฐตอนเหนือของมาเลเซีย ส่วนใหญ่มีอาณาเขตใกล้เคียงกับชายแดนของประเทศไทย ชนกลุ่มนี้มีพัฒนาการทางประวัติศาสตร์ที่น่าสนใจ สาระสำคัญที่กล่าวถึงต่อไปนี้จะประกอบด้วย ปัจจัยที่ชาวมลฑลเซียเชื้อสายไทเข้าไปตั้งถิ่นฐานในรัฐเกะห์ ปะลิส และเประ และลักษณะชุมชนชาวมลฑลเซียเชื้อสายไทที่ตั้งถิ่นฐานในรัฐเกะห์ ปะลิส และเประ คือ การบุกเบิกพื้นที่เพื่อการทำมาหากิน การกวาดครัวเรือนและการจัดคาทัพ ไทยและมาเลเซียมีพื้นที่ชายแดนติดต่อกันเป็นระยะทางยาว

ทั้งทางบกและทางน้ำ หนีความผิดกฎหมายบ้านเมือง และการประกาศภาวะฉุกเฉินเพื่อการต่อสู้กับการก่อการร้ายของพรรคคอมมิวนิสต์มลายู

การแบ่งช่วงพัฒนาการด้านประวัติศาสตร์ท้องถิ่นของชาวมลายูเชื้อสายไทในรัฐ เกดะห์ ปะลิส และเประ ชาวมลายูเชื้อสายไทที่สืบเชื้อสายมาจากบรรพบุรุษไทในอดีตในรัฐเกดะห์ ปะลิส และเประนั้น รัฐเกดะห์เป็นรัฐที่มีชาวมลายูเชื้อสายไทตั้งถิ่นฐานอยู่มากที่สุดใน 7 อำเภอ คือ อำเภอโกตารสตาร์ กูบังปาตู เป็นคัง เซะ ปาดังเตอรัป บาลิง และกัวลามูดา ซึ่งมีอยู่ประมาณ 24,000 คน มีวัดอยู่ 42 วัด ส่วนใหญ่มีอาชีพการทำสวนยาง ทำนา สวนผลไม้ ปลูกผัก รับจ้าง และค้าขาย และรัฐปะลิสซึ่งเป็นรัฐที่เล็กที่สุดของประเทศมาเลเซีย มีชาวมลายูเชื้อสายไทอาศัยอยู่ประมาณ 6,000 คน มีวัดอยู่ 5 วัด ส่วนรัฐเประนั้นถือเป็นรัฐที่มีดินแดนแห่งความร่ำรวย มีแร่ดีบุกเป็นจำนวนมาก คนทั่วไปจึงเรียกรัฐแห่งนี้เป็นแหล่งเงินแห่งมาเลเซีย ในรัฐนี้ มีชาวมลายูเชื้อสายไทอาศัยอยู่มากใน 4 อำเภอ คือ อำเภอกูบังปาตู อีโปร้ ไทปิง และลีคิอะวัน มีชาวมลายูเชื้อสายไทอาศัยอยู่ประมาณ 4,000 คน แต่อย่างไรก็ตามหมู่บ้านของคนในแต่ละท้องถิ่นจะมีช่วงเวลาของการตั้งถิ่นฐานลักษณะทางภูมิศาสตร์ เหตุการณ์สำคัญที่เกิดขึ้นในแต่ละท้องถิ่นแตกต่างกันออกไป เมื่อนำเหตุการณ์สำคัญที่เกิดจากอดีตถึงปัจจุบันมาเป็นแนวทางในการพิจารณา สามารถแบ่งพัฒนาการด้านประวัติศาสตร์ท้องถิ่นของชาวมลายูเชื้อสายไทในรัฐเกดะห์ ปะลิส และเประ ได้เป็น 3 ช่วงคือ

1. ชุมชนดั้งเดิม เริ่มตั้งแต่อดีตจนถึง พ.ศ. 2451 เป็นการตั้งถิ่นฐานของชาวมลายูเชื้อสายไทในชุมชนดั้งเดิม ซึ่งเป็นช่วงที่ชุมชนเหล่านี้ส่วนใหญ่ยังอยู่ภายใต้การปกครองของราชอาณาจักรสยามและในปัจจุบันยังตั้งบ้านเรือนและรวมตัวกันอยู่เป็นหมู่บ้าน / ชุมชน ดังตัวอย่างจากแหล่งข้อมูลที่ผู้วิจัยใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง เช่น หมู่บ้านปาดังเซรา ตั้งอยู่ที่อำเภออะห์ อำเภอ กูบังปาตู รัฐเกดะห์ หมู่บ้านทุ่งควาย ตั้งอยู่ที่ตำบลปาดังเกอร์เบา อำเภอเป็นคัง รัฐเกดะห์ บ้านลำปา ตั้งอยู่ที่กำปงวัดลำปา ตำบลราไบ อำเภอเป็นคัง รัฐเกดะห์ บ้านลำเต็น กำปงลำเต็น ตำบลเตอกายคีรี อำเภอปาดังเตอรัป รัฐเกดะห์ และบ้านบาลิงนอก ตั้งอยู่ที่กำปงบาลิง ตำบล ปร็อกัน บาลิง อำเภอบาลิง รัฐเกดะห์

จากการศึกษาหมู่บ้านของชาวมลายูเชื้อสายไทในรัฐเกดะห์ ปะลิส และเประ จากเอกสาร การสัมภาษณ์ และการออกสำรวจสถานที่ด้วยตนเอง สามารถสรุปได้ถึงชุมชนดั้งเดิมตั้งแต่อดีตจนถึง พ.ศ. 2451 ดังนี้

ตาราง 1 แสดงชุมชนดั้งเดิมการตั้งถิ่นฐานของชาวมลายูเชื้อสายไทตั้งแต่อดีตจนถึง พ.ศ. 2451

ที่	ชุมชน / บ้าน	ตำบล / เขต	อำเภอ	รัฐ	วัด / สำนักสงฆ์
1.	ปลากระไม	ปาดังเกอร์เบา	เป็นดั่ง	เกะหะ	วิสุทธิประดิษฐาราม
2.	ทุ่งควาย	ปาดังเกอร์เบา	เป็นดั่ง	เกะหะ	โพธิเจติยาราม
3.	ลำปำ	รำไบ	เป็นดั่ง	เกะหะ	ลำปำ
4.	ปาดังแปลง	อะเยร์ปูเต๊ะ	เป็นดั่ง	เกะหะ	เทพสุวรรณาราม
5.	ปาดังปูลิงห์	อะเยร์ปูเต๊ะ	เป็นดั่ง	เกะหะ	เทพบัณฑิต
6.	กงหวา	เยอนออรี	เซะ	เกะหะ	ธรรมศิริวาราม
7.	จันทร์หอม	ชอก	เซะ	เกะหะ	จันทร์หอม
8.	ลำเต็น	เดอกายคีรี	ปาดังเตอรัป	เกะหะ	ลำเต็น
9.	ปลักกล้า	เดอกายคีรี	ปาดังเตอรัป	เกะหะ	ปลักกล้า
10.	บาลิงนอก	เปอกันบาลิง	บาลิง	เกะหะ	พระธาตุป่าลิไลย์
11.	คลองช้าง	เดอ โลยคีรี	กัวลามูคา	เกะหะ	สามัคคีรัตนาราม
12.	สระหลวง	สีคำคีรี	กัวลามูคา	เกะหะ	สระหลวง
13.	ท่านาหรา	รัมไม	เป็นดั่ง	เกะหะ	ท่านาหรา

2. ชุมชนที่เกิดขึ้นเมื่อครั้งอยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษตั้งแต่ พ.ศ. 2542 – 2499 เป็นช่วงที่อังกฤษเข้าไปปกครองรัฐเกะหะ และปะลิส ส่วนรัฐประะอังกฤษได้เข้าไปปกครองอยู่ก่อนแล้ว ตั้งแต่ปี พ. ศ. 2369 ชุมชนของชาวมลายูเชื้อสายไทที่เกิดขึ้นในช่วงนี้ส่วนใหญ่มาจากปัจจัย 2 ประการคือ การบุกเบิกที่ทำกินแห่งใหม่และการประกาศภาวะฉุกเฉินอันเนื่องมาจากการปราบปรามผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์มาลายา ที่มีการตั้งบ้านเรือนและรวมตัวอยู่กันเป็นหมู่บ้านตั้งตัวอย่างจากแหล่งข้อมูลที่ผู้วิจัยใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง เช่น บ้านประคูดั่งอยู่ที่กำปงตันหยัง ปิริง ตำบลประคูดั่ง อำเภอปาดังเตอรัป รัฐเกะหะ บ้านศรีราม่อ ตั้งอยู่ที่กำปงศรีราม่อ ตำบลปูลิงห์ อำเภอบาลิง รัฐเกะหะ และบ้านตาเซะ ตั้งอยู่ที่กำปงตาเซะ ตำบลลพดูลือเซมัง อำเภอเบ็งกอลันฮูลู รัฐประะ

จากการศึกษาถึงการตั้งถิ่นฐานของชาวมลายูเชื้อสายไทในรัฐเกะหะ ปะลิส และประะจากเอกสาร การสัมภาษณ์ และการออกสำรวจหมู่บ้านด้วยตนเอง สามารถสรุปได้ถึงชุมชนที่เกิดขึ้นเมื่อครั้งอยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษ ตั้งแต่ พ.ศ. 2542 – 2499 ดังนี้

ตาราง 2 แสดงชุมชนที่เกิดขึ้นเมื่อครั้งอยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษ ตั้งแต่ พ.ศ. 2452 – 249

ที่	ชุมชน / บ้าน	ตำบล / เขต	อำเภอ	รัฐ	วัด / สำนักสงฆ์
1.	ขนุน (เบอร์หลาด)	รัมไม	เป็นดิง	เกะห์	วนรัตนาราม
2.	กาไหล	เยอเนอริ	เซะ	เกะห์	กาไหล
3.	นาซ่า	เตอกายคีรี	ปาดังเตอร์ป	เกะห์	เทพชุมนุม
4.	ประคู้	ประคู้	ปาดังเตอร์ป	เกะห์	พิกุธาราม
5.	ศรีรามือ	ปูไหล	บาลิง	เกะห์	วิบูลย์วาราม
6.	กัวลากังซา	อีโปร	เซะ	เประ	เมฆประสิทธิ์
7.	ตาเซะ	บลูกือ เซมัง	เป็งกัลันฮูลู	เประ	อินทราวาส
8.	ไทปิง	อัสสัมกุมบัง	ไทปิง	เประ	โพธิยาราม

3. ชุมชนที่เกิดหลังมาเลเซียได้เอกราช ตั้งแต่ พ.ศ. 2500 – ปัจจุบัน เมื่ออังกฤษได้มอบเอกราชให้แก่มาเลเซีย เมื่อวันที่ 30 สิงหาคม พ.ศ. 2500 จากนั้นชนชาติไทที่อยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษในดินแดนของมลายูก็ได้รับสัญชาติเป็นมาเลเซีย และจะเรียกสถานภาพของตนเองว่าเป็นชาวมาเลเซียเชื้อสายไท ซึ่งชาวมาเลเซียเชื้อสายไทมาแต่เดิม และชุมชนของชาวมาเลเซียเชื้อสายไทที่เกิดขึ้นในช่วงนี้มาจาก 2 ปัจจัยสำคัญ คือ การบุกเบิกพื้นที่เพื่อทำกิน และรัฐบาลมาเลเซียจัดตั้งนิคมสร้างตนเอง ที่มีการตั้งบ้านเรือนและรวมตัวกันเป็นหมู่บ้าน / ชุมชน ดังตัวอย่างจากแหล่งข้อมูลที่ผู้วิจัยใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง เช่น หมู่บ้านสิรินิคม ตั้งอยู่ที่กำแพงกัวนาไป ตำบลสุตบารห์ อำเภอกูบังปาสู รัฐเกะห์ และหมู่บ้านกำแพงดัส ตำบลปูไหล อำเภอบาลิง รัฐเกะห์ เป็นต้น

จากการศึกษาถึงการตั้งถิ่นฐานของชาวมาเลเซียเชื้อสายไทในรัฐเกะห์ ปะลิสและเประ จากเอกสาร การสัมภาษณ์ และการออกสำรวจหมู่บ้านด้วยตนเอง สามารถสรุปถึงชุมชนที่เกิดขึ้นหลังจากมาเลเซียได้รับเอกราช ตั้งแต่ พ.ศ. 2500 – ปัจจุบัน ดังนี้

ตาราง 3 แสดงชุมชนที่เกิดขึ้นหลังมาเลเซียได้รับเอกราช ตั้งแต่ พ.ศ. 2500 - ปัจจุบัน

ที่	ชุมชน / บ้าน	ตำบล / เขต	อำเภอ	รัฐ	วัด / สำนักสงฆ์
1.	สิรินิคม	สุตบาหลี	กูบังปาตู	เกดะห์	สิรินิคมวาราราม
2.	ควนแประ (หัวควน)	กายาเต๊ะ	เปินดิง	เกดะห์	รัชตคีรี
3.	คูโตย	ชอก	เรูะ	เกดะห์	คูโตย
4.	คินแดง	ตะนะห์เมระ	ปาดังเตอร์ป	เกดะห์	คินแดง
5.	ทุ่งตง	จูปีง	กะยะห์	ปะลิส	ทุ่งตง
6.	ปง	บลูกือ เซมัง	เป็งกาลัยสูดู	เประ	

การปฏิสัมพันธ์ของคนในชุมชน ระหว่างชุมชน และกับชุมชนในประเทศไทยของชาวมาเลเซียเชื้อสายไทในรัฐเกดะห์ ปะลิส และเประ การปฏิสัมพันธ์เป็นแบบอย่างการอยู่ร่วมกันของสมาชิกในสังคม ซึ่งเกิดจากระบบการจัดระเบียบของคนที่มาอยู่ร่วมกันและได้มีการจัดระเบียบแล้ว เพื่อให้เกิดการปฏิบัติตามระเบียบในฐานะเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม ด้วยการอาศัยค่านิยมอุดมการณ์ คุณธรรม และบรรทัดฐานทางสังคมเป็นแนวปฏิบัติ โดยมีสถาบันทางสังคมเป็นแบบแผนของพฤติกรรมและองค์ประกอบทางสังคม จากการศึกษาถึงการปฏิสัมพันธ์ของคนในชุมชน ระหว่างชุมชนและกับชุมชนในประเทศไทยของชาวมาเลเซียเชื้อสายไทในรัฐเกดะห์ ปะลิส และเประ มีอยู่หลายประเด็นที่น่าสนใจ กล่าวคือ ความสัมพันธ์ภายในชุมชน เป็นความสัมพันธ์ที่มีอยู่ภายในชุมชนของตนเอง มีลักษณะที่สำคัญ คือ มีความสัมพันธ์เป็นแบบครอบครัวขยาย การสืบเชื้อสายของวงศ์ตระกูลเป็นแบบสายเดี่ยว ความสัมพันธ์กับเพื่อนบ้าน ความสัมพันธ์กับวัดซึ่งเป็นสถาบันของชุมชน และจัดกิจกรรมสวัสดิการร่วมกันในชุมชน

ความสัมพันธ์ระหว่างชุมชน เป็นรูปแบบของความสัมพันธ์ที่สมาชิกในชุมชนมีการติดต่อไปมาหาสู่ หรือกระทำกิจกรรมอันใดอันหนึ่งร่วมกันกับบุคคลอื่นภายนอกชุมชน กิจกรรมที่ทำร่วมกันและมีลักษณะเด่นอย่างมาก เช่น การจัดตั้งสมาคมมาเลเซีย - ไทย การทอดกฐิน และกิจกรรมในวันฉลองเอกราชของมาเลเซีย ซึ่งตรงกับวันที่ 30 สิงหาคมของทุกปี เป็นต้น

กิจกรรมการทอดกฐิน เป็นกิจกรรมที่น่าสนใจมาก เนื่องจากวัดของชาวมาเลเซียเชื้อสายไทมีอยู่หลายวัด เพราะฉะนั้นในช่วงของการทอดกฐินแต่ละหมู่บ้านก็จะกำหนดการทอดกฐินไม่ให้ตรงกัน เพื่อเปิดโอกาสให้แต่ละหมู่บ้านได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

นอกจากงานประเพณีทางศาสนาแล้ว การก่อตั้งสมาคมมาเลเซีย - ไทย ก็มีความเข้มแข็งมากขึ้นมีการตั้งจุดประสงค์ของสมาคมไว้อย่างน่าสนใจซึ่งได้กล่าวไว้ว่า สมาคมมีจุดประสงค์เพื่อสร้างความสามัคคี ความร่วมมือ และความก้าวหน้าที่ให้กับสังคมไทยในมาเลเซีย สนับสนุนให้คนไทยมีการศึกษาที่ดี เพื่อที่จะช่วยพัฒนาสังคมไทยต่อไป ให้มีความรักชาติบ้านเมืองตรงตาม

นโยบายของรัฐบาล และส่งเสริมศิลปะ ประเพณี ศาสนา และกีฬา ที่ผ่านมามีผลงานอย่างต่อเนื่องและเป็นที่ยอมรับของบุคคลทั่วไป

ความสัมพันธ์กับชุมชนในประเทศไทย จากการศึกษาค้นคว้าทางด้านประวัติศาสตร์ท้องถิ่นของชาวมาเลเซียเชื้อสายไท ในรัฐเกดะห์ ปะลิส และเประ จะเห็นได้ว่าแต่ละชุมชนก็จะมี ความสัมพันธ์กับชุมชนในประเทศไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งชุมชนที่อยู่ติดกับชายแดนของ ประเทศไทย ซึ่งมีลักษณะของความสัมพันธ์ คือ ความสัมพันธ์อันเนื่องมาจากพรมแดนไทยและ มาเลเซียติดต่อกัน ความสัมพันธ์อันที่เครือญาติที่มีมาแต่เดิม ความสัมพันธ์ของคณะสงฆ์มาเลเซีย - ไทย และความสัมพันธ์ระหว่างมูลนิธิ องค์กรหรือสมาคมของทั้งสองประเทศ

อภิปรายผล

1. คุณค่าทางทฤษฎี การศึกษาเรื่องประวัติศาสตร์ของชาวมาเลเซียในรัฐเกดะห์ ปะลิส และเประ ทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับชุมชนของคนกลุ่มนี้ ประเด็นที่สำคัญ คือ กระบวนการดำรงอยู่ของชุมชน เป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคมของชุมชนมีการเปลี่ยนแปลง ปรับปรุงจนเป็นที่ยอมรับของกลุ่มและมีการสืบทอด จนกระทั่งมีการแสดงออกของพฤติกรรมกลุ่ม ที่โดดเด่นเป็นอัตลักษณ์ของชุมชนซึ่งมีลักษณะที่สำคัญ คือ การใช้ภาษาไทยถิ่นในชีวิตประจำวัน นับถือพระพุทธศาสนา และนำหลักธรรมไปปฏิบัติอย่างจริงจัง ปฏิบัติตนตามขนบธรรมเนียม ประเพณีไทยและมีความเป็นทวิลักษณ์ของชุมชนด้วยการปรับตัวให้สามารถอยู่ร่วมกับ ชนชาติอื่นได้

2. ได้รู้ถึงชาติกำเนิดของตนเอง เป็นการเข้าใจถึงเรื่องราวที่เป็นพัฒนาการของชุมชน

3. ได้รู้ถึงความสัมพันธ์ที่เป็นของชุมชนของตนเองกับชุมชนอื่น

4. การสร้างทฤษฎีเกี่ยวกับชนชาติไทในต่างแดน มีความจำเป็นอย่างมากในการศึกษา ชุมชน / ท้องถิ่นให้มากพอจึงจะสามารถสร้างข้อสรุปได้

ข้อเสนอแนะ

ผลจากการวิจัยประวัติศาสตร์ท้องถิ่นของชาวมาเลเซียเชื้อสายไทในรัฐเกดะห์ ปะลิส และเประ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 การศึกษาประวัติศาสตร์ท้องถิ่นมีความจำเป็นมากขึ้นในปัจจุบัน เนื่องจากการ พัฒนาก้าวหน้าให้มีความเจริญก้าวหน้า เพื่อคุณภาพของชีวิตที่ดีขึ้น ดังนั้นการศึกษาและพัฒนา ทั้งส่วนที่เป็นสังคมเมืองและสังคมชนบท ควรมีความสำคัญที่เท่าเทียมกัน

1.2 ควรมีการศึกษาเรื่องราวของชนชาติไทให้กว้างขวางมากยิ่งขึ้น ทั้งเรื่องของกลุ่ม คนไทและประเด็นที่ทำการศึกษาเนื่องจากชนชาติไทมีอยู่หลายกลุ่มในหลายประเทศและในสภาพ

สังคมและสิ่งแวดล้อมที่แตกต่างกัน จึงควรมีการจัดประชุมสัมมนาแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกัน
อย่างสม่ำเสมอ

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับกิจกรรมของเครือข่ายของชนชาติไทในประเทศไทยมาเลเซีย
เช่น การร่วมกิจกรรมทางการเมือง และการติดต่อสื่อสารระหว่างกลุ่มที่ผ่านระบบอินเทอร์เน็ต

2.2 ควรศึกษาวิจัยถึงภูมิปัญญาของชาวมลายูเชื้อสายไทให้กว้างขวางมากยิ่งขึ้น เช่น
ความรู้เกี่ยวกับแพทย์แผนไทยและยากลางบ้าน การละเล่นพื้นบ้าน และการถนอมอาหาร เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมศิลปากร. “พระราชพงศาวดารกรุงรัตนโกสินทร์ฉบับหอสมุดแห่งชาติ,” ใน ความสัมพันธ์
ระหว่างไทยกับมลายูในสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น. หน้า 63–64. กรุงเทพฯ :
เจริญรัตน์การพิมพ์, 2516.
- กองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ 43 ข้อมูลชายแดนไทย–มาเลเซีย. ค่ายรามคำแหง.
สงขลา : 2535. อัดสำเนา.
- กัลยาณีวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์, สมเด็จพระพี่นางเธอเจ้าฟ้า. “พระราชดำรัสในพิธี
เปิดการสัมมนาทางวิชาการ เรื่อง การศึกษาวัฒนธรรมไทย” ใน การศึกษาวัฒนธรรม
ไท สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ. หน้า ๗. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ ศูรสภา
ลาดพร้าว, 2538.
- กิ่งแก้ว นิคมขำ. การเจรจาและข้อตกลงระหว่างไทยและอังกฤษเกี่ยวกับหัวเมืองในสมัย
พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ระหว่าง พ.ศ. 2443 ถึง 2452.
ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
2519.
- เครือวัลย์ โคมุกแดง. ประวัติวรรณคดีสมัยสุโขทัยและอยุธยา. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน, 2539.
- คำนวน นวลสนอง. ศึกษาพัฒนาการทางสังคมและวัฒนธรรมของชนชาติไทในรัฐตอนเหนือของ
มาเลเซีย. สงขลา : สถาบันทักษิณคดีศึกษา มหาวิทยาลัยทักษิณ, 2546.
- จักรพรรดิพงศ์, พระ. พงศาวดารกรุงศรีอยุธยา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ศูรสภา, 2514.
- เจริญ ไชยชนะ. ทนกู้อับดุลเราะห์มาน. กรุงเทพฯ : กรมการศาสนา, 2523.
- ฉันท สทองช่วย. ภาษาไทยที่ใช้ในปัจจุบันในรัฐกลันตัน ไทรบุรี และปะลิส. วิทยานิพนธ์ อ.ค.
กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526.
- ชัยโชค จุลศิริวงศ์. การพัฒนาเศรษฐกิจและการเมืองมาเลเซีย. กรุงเทพฯ : โครงการจัดพิมพ์
คบเพลิง, 2542.
- ชัยวุฒิ พิชะกุล. ความรู้เรื่องโบราณคดีเมืองพัทลุง. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการ
วัฒนธรรมแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ, 2522.
- ซี. แมรี เทิร์นบูลล์. ประวัติศาสตร์มาเลเซีย สิงคโปร์ บรูไน. แปลจาก A History of Malaysia,
Singapore and Brunai โดย รองศาสตราจารย์ทองสุข เกตุโรจน์ กรุงเทพฯ :
กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2540.

ดำรงราชานุภาพ, กรมพระยา. จดหมายเหตุหลวงอุดมสมบัติ. กรุงเทพฯ :

งานพระราชทานเพลิงศพ พระรัตนธัชมุนี (อิศสรญาณเถระ), 2505.

ดำรงราชานุภาพ, กรมพระยา. “พระราชพงศาวดารกรุงรัตนโกสินทร์ รัชกาลที่ 2 เล่ม 2,”

ใน สารานุกรมวัฒนธรรมไทยภาคใต้ 2542 เล่ม 8. มุลินธิสารานุกรมวัฒนธรรมไทย
ธนาคารไทยพาณิชย์ หน้า 2621. กรุงเทพฯ : บริษัท สยามเพรส แมเนจเม้นท์ จำกัด,
2542.

แถมสุข นุ่มนนท์. “การเจรจาทางการทูตระหว่างไทยกับอังกฤษ ค.ศ. 1900 – 1909,” ใน

ชุมนุมบทความทางวิชาการถวายพระบรมวงศ์เธอกรมหมื่นนราธิปพงศ์ประพันธ์ที่
พระชนมายุครบ 80 พรรษาบริบูรณ์ 25 ตุลาคม พ.ศ. 2514.

โครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์แห่งประเทศไทย. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์
ไทยวัฒนาพานิช, 2514.

ทวีศักดิ์ ส้อมลิ้ม. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับหัวเมืองกับประเทศราชมลายูในสมัย

รัตนโกสินทร์ตอนต้น. กรุงเทพฯ : เจริญรัตน์การพิมพ์, 2516.

ทิพากรวงศ์, เจ้าพระยา. พระราชพงศาวดารกรุงรัตนโกสินทร์ รัชกาลที่ 3 เล่ม 1. กรุงเทพฯ :

องค์การคำคุณฐา, 2504.

ทิพากรวงศ์, เจ้าพระยา. พระราชพงศาวดารกรุงรัตนโกสินทร์ รัชกาลที่ 3 เล่ม 2. กรุงเทพฯ :

องค์การคำคุณฐา, 2504.

ทิพากรวงศ์, เจ้าพระยา. พระราชพงศาวดารกรุงรัตนโกสินทร์ รัชกาลที่ 4. กรุงเทพฯ :

องค์การคำคุณฐา, 2521.

ธวัช รัตนากิชาติ. “บันทึกเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ไทย.” ศิลปากร. 9, 6 (2509) :

หน้า 58 - 65

ธำรงค์ดี อายุวัฒน์. ไทยในมาเลเซีย. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา, 2517.

ปัญญา ยวนแหล และคนอื่นๆ. “เยี่ยมคนไทยในกัมพูชา,” รุสมีแธ. 3(5) : 4 – 11, 18 ;

พฤศจิกายน – ธันวาคม 2517.

ประทุม ชุ่มเพ็งจันทร์ และครุณี บุญภิบาล. “นครศรีธรรมราช, จังหวัด,” ใน

สารานุกรมวัฒนธรรมไทยภาคใต้ 2542 เล่ม 8. มุลินธิสารานุกรมวัฒนธรรมไทย
ธนาคารไทยพาณิชย์. กรุงเทพฯ : บริษัท สยามเพรส แมเนจเม้นท์ จำกัด, 2542.

“ประกาศรวมรัฐกัมพูชา ครั้งกานู ไทรบุรี ปลิส เชียงคอง และเมืองพานเข้าในราชอาณาจักรไทย.”

ราชกิจจานุเบกษา. เล่มที่ 60 ตอนที่ 55 หน้า 1523. 18 ตุลาคม พ.ศ. 2486.

ผจงจิตต์ อธิคมนันท์. “การเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรม,” ใน สังคมวิทยา –

มนุษยวิทยาเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2523.

- พยนต์ ติมเจริญ. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ การทำสนธิสัญญาและการปักปันเขตแดนระหว่างประเทศไทยและมาเลเซีย. กรุงเทพฯ : กรมแผนที่ทหาร, ม.ป.ป.
- พรรณงาม เถา ธรรมสาร. “ไทรบุรี (ปะเงรัน), เจ้าพระยา,” ใน สารานุกรมวัฒนธรรมไทย ภาคใต้ เล่ม 7. มูลนิธิสารานุกรมวัฒนธรรมไทย ธนาคารไทยพาณิชย์. หน้า 3533 – 3535. กรุงเทพฯ : บริษัท สยามเพรส แมเนจเม้นท์ จำกัด, 2542.
- พรศักดิ์ พรหมแก้ว. “อนุสาวรีย์วีรไทย พ.ศ. 2484,” ใน สารานุกรมไทยภาคใต้ เล่ม 18. มูลนิธิสารานุกรมวัฒนธรรมไทย ธนาคารไทยพาณิชย์. หน้า 8826 – 8831. กรุงเทพฯ : บริษัท สยามเพรส แมเนจเม้นท์ จำกัด, 2542.
- พระครูปลัดธำรงค์ศักดิ์ มโหจันทร์ “ชีวิตและงานพระวิเทศกรรมนาถ,” ใน นำเที่ยววัดไชยมังคลาราม. หน้า 4 – 23 สงขลา : โรงพิมพ์ไทรโยค, 2532.
- พระธรรมโกศาจารย์. “พระนิโครชธรรมราชา,” ใน อนุสรณ์ในงานพระราชทานเพลิงศพ ท่านเจ้าคุณพระนิโครชธรรมราชา เจ้าคณะใหญ่ในรัฐแห่งสหพันธมาเลเซีย. หน้า จ – ซ. ม.ป.ท. : วัดนิโครธาราม, 2511.
- พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว. เสด็จประพาสรอบแหลมมทลายุ ร.ศ. 109 เล่ม 1. กรุงเทพฯ : องค์การค้าคุรุสภา, 2521.
- พัชรินทร์ สอนฐิตะปัญญา. มาเลเซีย : เอกภาพกับการศึกษา. สำนักงานกองทุนสนับสนุนงานวิจัย กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2541.
- พันธ์ทิพย์ พันธุ์คำ. สหพันธมาเลเซีย. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2525.
- ไพโรจน์ โพธิ์ไทร. ภูมิหลังของมาเลเซียและดินแดนใกล้เคียง. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2518.
- ภาวดี มหาจันทร์. ภูมิ้องการท่ววิจัยเชิงประวัติศาสตร์. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2531.
- มะโน คำบำรุง. “กบฏอั้งยี่เมืองภูเก็ต,” ใน สารานุกรมวัฒนธรรมไทยภาคใต้ เล่ม 1. มูลนิธิสารานุกรมวัฒนธรรมไทย ธนาคารไทยพาณิชย์ หน้า 22. กรุงเทพฯ : บริษัท สยามเพรส แมเนจเม้นท์ จำกัด, 2542.
- ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525. กรุงเทพฯ : ราชบัณฑิตยสถาน, 2525.
- วิจารณ์ กระกรวิทย์. “ประวัติวัดโพธิยาราม,” ใน อนุสรณ์งานฉลองที่พัทสงฆ์และกฐิเข้าอวาสวัดโพธิยาราม อัสสัมภุมบัง ไทปิง มาเลเซีย. หน้า 1 – 14. กรุงเทพฯ : หจก การพิมพ์พระนคร, 2527.
- วิเชียร ณ นคร. “นครศรีธรรมราช (น้อย ณ นคร),” เจ้าพระยา, ใน สารานุกรมวัฒนธรรมไทย ภาคใต้ เล่ม 8. มูลนิธิสารานุกรมวัฒนธรรมไทย ธนาคารไทยพาณิชย์ หน้า 3621 – 3623. กรุงเทพฯ : บริษัท สยามเพรส แมเนจเม้นท์ จำกัด, 2542.

- ศิลาพร ณ ถลาง. **ชนชาติไทยในนิทาน**. กรุงเทพฯ : กรมการศาสนา, 2523.
- ศรีวรรณัตร (พิณ จันทโรจน์วงศ์), หลวง. **ประชุมพงศาวดาร ภาค 15 พงศาวดารเมืองพัทลุง**.
กรุงเทพฯ : อนุสรณ์ในงานพระราชทานเพลิงศพ นายเจน (ปัญญาศิลป์) ฤทธิเดช,
2530.
- ศิลปากร, กรม. **พระราชพงศาวดารกรุงศรีอยุธยา ฉบับจันทุมมาศ (เจิม)**. กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์คุรุสภา, 2506.
- สกรรจ์ จันทรัตน์. **ปัญหาการปกครองณฑลไทรบุรีในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอม
เกล้าเจ้าอยู่หัว**. ปรินฤณานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2522.
- สุภัทรทิศ คิสกุล ศ. มจ.. **ประวัติศาสตร์เอเชียอาคเนย์ ถึง พ.ศ. 2000**. กรุงเทพฯ :
บริษัทรุ่งแสงการพิมพ์, 2535.
- สุรชาติ บำรุงสุข. “ข้อมูลพื้นฐาน,” ใน **วิกฤตการณ์มาเลเซีย เศรษฐกิจ การเมือง – วัฒนธรรม**.
สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. หน้า 142 – 143. กรุงเทพฯ :
เอ็ดิสัน เพรสโปรดักส์, 2542.
- หลวงศรีวรรณัตร (พิณ จันทโรจน์วงศ์). “พงศาวดารเมืองพัทลุง”. ใน **ประชุมพงศาวดารฉบับ
กาญจนานิกเชก เล่ม 6**. กรุงเทพฯ : กรมศิลปากร, 2545.
- อคุลย์ ต้นประยูร. **สังคมวิทยาชนบทและเมือง (สังคม 211)**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์พีระพัชรา,
2533.
- อมรา พงศาพิชญ์. **ความหลากหลายทางวัฒนธรรม**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2542.
- อานันท์ กาญจนพันธุ์. **สถานภาพไทยศึกษา : การตีพิมพ์สถานทางชาติพันธุ์และการเปลี่ยนแปลง
ทางวัฒนธรรม**. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ : โรเนียว, 2541.
- เอน.เจ.ไรอัน. **การสร้างชาติมาเลเซียและสิงคโปร์**. แปลจาก *The Making Malaysia and
Singapore*. โดย ม.ร.ว. ประกายทอง สิริสุข. มุลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และ
มนุษยศาสตร์, 2542.
- A/L Boontiang, Arun. **Kesedaran Dan Tindakan Polite Di Kalangan Masyarakat
Minoriti Siam : Satu Kajian Kes di Daerah Pendang, Kedah Darulaman**.
Master's Thesis, Universiti Kebangsaan Malaysia, 1990 / 90. Typed.
- Jordan, Philip D. **The Nature and Practice of State and Local History**. Washington,
Service Center for teacher of History, 1985. 45 p.

Keiko Kuruda. **The Siamese in Kedah under nation-state Making**. P.1 The First Inter – Dialogue Conference On Southern Thailand. Prince of Songkhla University, Pattani. 13 – 15 June 2002.

Mohammed Yusoff Ismail. **Buddhism and Ethnicity Social Organization of Buddhist Temple in Kelantan**. Singapore : Institute of Southeast Asian Studies, 1993.

Perkin, Harold, (ed.). **History : An Introduction for the Intending student**. London ; Routledge of Kegan Paul Ltd., 1970, 214 p.

Ryoko Nishii. “Emergence and Transformation of Peripheral Ethnicity : Sam Sam on the Thai – Malaysian Border” in **civility and Savagery**. Edited by Andrew Turton p. 180 – 200. London : Laser Script Ltd, 2000.

The Director of National Mapping Malaysia. **Mapbook of Malaysia**. Lohor : World Express Mapping Sdn. Bhd, 2000.

Wheatly, Pual. **Impresstions of the Malay Peninsula in Ancient Times**. Singapore : Eastern Universities Press Ltd, 1964.

บุคลากรกรม

บุคคลานุกรม

การันต์ ขุนแก้ว ผู้ให้สัมภาษณ์, คำนวณ นवलสนอง ผู้สัมภาษณ์, ที่บ้านปลายละไม

ตำบลปาดังเกอ์เบา อำเภอเป็นดั่ง รัฐเกะห์ เมื่อวันที่ 9 กรกฎาคม พ.ศ. 2549.

กิมหล่าย เอ็นเค็นที ผู้ให้สัมภาษณ์, คำนวณ นवलสนอง ผู้สัมภาษณ์, ที่บ้านประคู้

ตำบลประคู้ อำเภอปาดังเคอ์รับ รัฐเกะห์ เมื่อวันที่ 18 พฤศจิกายน พ.ศ. 2549.

เกียน เกียรติเจริญ ผู้ให้สัมภาษณ์, คำนวณ นवलสนอง ผู้สัมภาษณ์,

เมื่อวันที่ 5 สิงหาคม พ.ศ. 2549.

คล้อย ลิขิต เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, คำนวณ นवलสนอง ผู้สัมภาษณ์, ที่วัดเทพบัณฑิต

ตำบลลาเยอ์ปุเตะห์ อำเภอเป็นดั่ง รัฐเกะห์ เมื่อวันที่ 18 สิงหาคม พ.ศ. 2550.

ชวน สุขสุวรรณ ผู้ให้สัมภาษณ์, คำนวณ นवलสนอง ผู้สัมภาษณ์, ที่สำนักสงฆ์บ้านปิง

ตำบลปลุกอ์เซม้ง อำเภอเป็งกาลันฮูลู รัฐเประ เมื่อวันที่ 28 สิงหาคม พ.ศ. 2550.

แดง (ไม่มีนามสกุล) ผู้ให้สัมภาษณ์, คำนวณ นवलสนอง ผู้สัมภาษณ์,

เมื่อวันที่ 5 สิงหาคม พ.ศ. 2549.

ทอง รัตนวิเชียร ผู้ให้สัมภาษณ์, คำนวณ นवलสนอง ผู้สัมภาษณ์, ที่วัดไทยรัตนมงคล

ตำบลปูลไหล อำเภอบาลิง รัฐเกะห์ เมื่อวันที่ 3 มิถุนายน พ.ศ. 2550.

แนบ ราษฎร์เจริญ ผู้ให้สัมภาษณ์, คำนวณ นवलสนอง ผู้สัมภาษณ์, ที่วิสุทธิประดิษฐาราม

ตำบลปาดังเกอ์เบา อำเภอเป็นดั่ง รัฐเกะห์ เมื่อวันที่ 18 พฤษภาคม พ.ศ. 2550.

บันเทิง โพธิ์แก้ว ผู้ให้สัมภาษณ์, คำนวณ นवलสนอง ผู้สัมภาษณ์, ที่วัดอินทราวาส

ตำบลปลุกอ์เซม้ง อำเภอเป็งกาลันฮูลู รัฐเกะห์ เมื่อวันที่ 4 พฤษภาคม พ.ศ. 2550.

ประดิษฐ์ มั่นธรรม ผู้ให้สัมภาษณ์, คำนวณ นवलสนอง ผู้สัมภาษณ์, ที่วัดโพธิเจติยาราม

ตำบลปาดังเกอ์เบา อำเภอเป็นดั่ง รัฐเกะห์ เมื่อวันที่ 27 มิถุนายน พ.ศ. 2550.

ประนอม แก้วสุนทร ผู้ให้สัมภาษณ์, คำนวณ นवलสนอง ผู้สัมภาษณ์, ที่วัดบุญญาราม

ตำบลอะห์ อำเภอภูบงป่าสู รัฐเกะห์ เมื่อวันที่ 25 มิถุนายน พ.ศ. 2550.

พระบุญชู สิริภทโท ผู้ให้สัมภาษณ์, คำนวณ นवलสนอง ผู้สัมภาษณ์, ที่วัดลำเค็น

ตำบลปาดังเกอ์เบา อำเภอเป็นดั่ง รัฐเกะห์ เมื่อวันที่ 9 กรกฎาคม พ.ศ. 2549.

พระมหาสุรพงศ์ ผู้ให้สัมภาษณ์, คำนวณ นवलสนอง ผู้สัมภาษณ์, ที่บ้านปลายละไม

ตำบลเตอกายคีรี อำเภอปาดังเคอ์รับ รัฐเกะห์ เมื่อวันที่ 22 ตุลาคม พ.ศ. 2550.

พระราชธรรมธาดา ผู้ให้สัมภาษณ์, คำนวณ นवलสนอง ผู้สัมภาษณ์, ที่วัดเทพบัณฑิต

ตำบลลาเยอ์ปุเตะห์ อำเภอเป็นดั่ง รัฐเกะห์ เมื่อวันที่ สิงหาคม พ.ศ. 2550

พระสมชาย เขมโก ผู้ให้สัมภาษณ์, คำนวณ นवलสนอง ผู้สัมภาษณ์, ที่วัดวิบูลย์วาราม

ตำบลปูลไหล อำเภอบาลิง รัฐเกะห์ เมื่อวันที่ 18 มกราคม พ.ศ. 2550.

- พระสุข ติริวรรณ ผู้ให้สัมภาษณ์, คำนวน นวลสนอง ผู้สัมภาษณ์, ที่สำนักสงฆ์บ้านปึง
ตำบลปลุก้อเซม้ง อำเภอเป็งกาลัย รัฐเประ เมื่อวันที่ 28 สิงหาคม พ.ศ. 2550.
- พระอธิการสวาท ปาสาทิโก ผู้ให้สัมภาษณ์, คำนวน นวลสนอง ผู้สัมภาษณ์,
ที่วัดพระธาตุป่าไลย์ ตำบลเปอกัน บาลิง อำเภอบาลิง รัฐเกะห์
เมื่อวันที่ 23 ตุลาคม พ.ศ. 2550.
- เพียร พิระกุล ผู้ให้สัมภาษณ์, คำนวน นวลสนอง ผู้สัมภาษณ์, ที่วัดวิบูลย์วราราม
ตำบลปูลไหล อำเภอบาลิง รัฐเกะห์ เมื่อวันที่ 18 มกราคม พ.ศ. 2549.
- รุ่ง ละอองแก้ว ผู้ให้สัมภาษณ์, คำนวน นวลสนอง ผู้สัมภาษณ์, ที่วัดสิรินิยมวราราม
ตำบลสุสบาห์ อำเภอภูบั้งปาสู รัฐเกะห์ เมื่อวันที่ 2 มิถุนายน พ.ศ. 2550.
- วรรณิ แก้วประดิษฐ์ ผู้ให้สัมภาษณ์, คำนวน นวลสนอง ผู้สัมภาษณ์, ที่วัดพิบูลธาราม
ตำบลประคู้ อำเภอป่าคังเดอรัป รัฐเกะห์ เมื่อวันที่ 18 พฤศจิกายน พ.ศ. 2549.
- เคียร จิรานนท์ ผู้ให้สัมภาษณ์, คำนวน นวลสนอง ผู้สัมภาษณ์, ที่วัดสิรินิยมวราราม
ตำบลสุสบาห์ อำเภอภูบั้งปาสู รัฐเกะห์ เมื่อวันที่ 2 มิถุนายน พ.ศ. 2550.
- สวัสดิ์ สุวรรณอำพร ผู้ให้สัมภาษณ์, คำนวน นวลสนอง ผู้สัมภาษณ์, ที่วัดอินทราวาส
ตำบลปลุก้อเซม้ง อำเภอเป็งกาลัย รัฐเประ เมื่อวันที่ 4 พฤษภาคม พ.ศ. 2550.
- อ่วม รัตนประทุม ผู้ให้สัมภาษณ์, คำนวน นวลสนอง ผู้สัมภาษณ์, ที่บ้านปลายละไม
ตำบลป่าคังเกอร์เบา อำเภอเป็งคัง รัฐเกะห์ เมื่อวันที่ 9 กรกฎาคม พ.ศ. 2549.
- อ่ำ สุวรรณมณี ผู้ให้สัมภาษณ์, คำนวน นวลสนอง ผู้สัมภาษณ์, ที่วัดบุญญาราม
ตำบลละห์ อำเภอภูบั้งปาสู รัฐเกะห์ เมื่อวันที่ 25 มิถุนายน พ.ศ. 2549.

ภาคผนวก 1

สมาคม - มาเลเซีย กฏ ระเบียบและข้อบังคับ

ธรรมนูญและกฎระเบียบ (กฎระเบียบและข้อบังคับ)
สมาคมไทย - มาเลเซีย

1. ชื่อ

สมาคมนี้ชื่อว่า “สมาคมไทย – มาเลเซีย” ต่อจากนี้ไปจะเรียกว่าสมาคม

2. ที่ตั้ง

ที่ทำการของสมาคม ตั้งอยู่ ณ เลขที่ 8 ยาลันแประ รัฐปีนัง หรือสถานที่อื่น ตามแต่คณะกรรมการกลางจะตกลงกัน แต่การที่จะเปลี่ยนแปลงที่ตั้งที่ทำการจะต้องได้รับการอนุมัติจากกรมจดทะเบียนสมาคมก่อน

3. สัญลักษณ์และธง

สัญลักษณ์ของสมาคม มีรายละเอียดดังนี้.-

3.1 รัศมีข้างบนจำนวนสิบสามเส้น หมายถึง จำนวนรัฐ 13 รัฐ สำหรับสีน้ำเงิน หมายถึง ความมั่นคงของสมาคมและประเทศชาติ

3.2 มหามงกุฎ หมายถึง การเป็นที่มั่นคงและมีความจงรักภักดีต่อองค์พระมหากษัตริย์

3.3 รัศมี หมายถึง การคุ้มครองของรัฐ สำหรับ สีแดง หมายถึง ความสามัคคี

3.4 ม่านสีขาวโดยรอบรัศมี หมายถึง ความโปร่งใสและความบริสุทธิ์ของสมาคม

3.5 อักษรย่อ ส.ท.ม. ในสีเหลือง หมายถึง ความซื่อสัตย์และจริงใจของสมาชิกที่มีต่อสมาคม4.

จุดประสงค์

จุดประสงค์ของสมาคมมีดังนี้.-

4.1 สร้างความสามัคคี, ความร่วมมือและความก้าวหน้าให้กับสังคมไทยในมาเลเซีย โดยเน้นถึงความเข้าใจที่ดีต่อชาติอื่น ๆ

4.2 สนับสนุนให้คนไทยมีการศึกษาที่ดี เพื่อที่จะช่วยพัฒนาสังคมไทยต่อไป

4.3 ให้สมาชิกมีความรักชาติบ้านเมืองตรงตามนโยบายของรัฐบาล

4.4 ส่งเสริมศิลปะ, ประเพณี, ศาสนาและกีฬา

5. สมาชิก

สมาชิกของสมาคมไทย – มาเลเซีย สามารถจำแนกออกได้ดังต่อไปนี้.-

5.1 สมาชิกสามัญ มีคุณสมบัติดังนี้.-

ก) สัญชาติมาเลเซียเชื้อสายไทย

ข) เป็นคนปกติและนิสัยดี

ค) อายุ 18 ปี ขึ้นไป ยกเว้นสมาชิกรุ่นนักเรียน

5.2 สมาชิกวิสามัญ มีคุณสมบัติดังนี้

- เป็นบุคคลที่ไม่ใช่คนไทยในมาเลเซีย แต่มีความประสงค์ที่จะเป็นสมาชิกของ ส.ท.ม. สำหรับสมาชิกประเภทนี้ ไม่มีสิทธิในการออกเสียงลงคะแนน หรือดำรงตำแหน่งใด ๆ ในสมาคม

5.3 สมาชิกกิตติมศักดิ์ มีคุณสมบัติดังนี้

- เป็นบุคคลต่างประเทศที่ให้การสนับสนุนสมาคม และสมาคมให้ความยกย่อง ตลอดจนอนุมัติให้เป็นสมาชิกได้ แต่ไม่มีสิทธิออกเสียงลงคะแนนใด ๆ ในสมาคม

5.4 สมาชิกพิเศษ มีคุณสมบัติดังนี้

- เป็นพระภิกษุในมาเลเซีย สมาชิกประเภทนี้ไม่ต้องเสียค่าสมาชิก แต่ไม่มีสิทธิออกเสียงลงคะแนนหรือดำรงตำแหน่งใด ๆ ในสมาคม และเมื่อสึกจากพระแล้ว จะเข้าเป็นสมาชิกธรรมดา (สมาชิกสามัญ) โดยอัตโนมัติ

5.5 สมาชิกนักเรียน มีคุณสมบัติดังนี้

- เป็นคนไทยมาเลเซียที่กำลังอยู่ในชั้น ม.ศ. 3 ขึ้นไป สำหรับผู้ที่กำลังเรียนอยู่ในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันการศึกษาชั้นสูง จะต้องได้รับอนุญาตจากสถาบันการศึกษานั้น ๆ เสียก่อน สมาชิกประเภทนี้ไม่ต้องเสียค่าสมาชิก แต่ไม่มีสิทธิออกเสียงลงคะแนนหรือดำรงตำแหน่งใด ๆ ของสมาคม

5.6 สำหรับผู้ที่มีที่สมควรเข้าเป็นสมาชิกใหม่ ให้ส่งชื่อถึงเลขานุการประจำสาขา พร้อมทั้งให้มีสมาชิกเดิมเป็นผู้สนับสนุน จำนวน 2 คน หลังจากนั้นเลขานุการจะนำชื่อเสนอต่อคณะกรรมการสาขา ซึ่งคณะกรรมการสาขานี้มีสิทธิที่จะอนุมัติให้เป็นสมาชิกหรือไม่ให้เป็นสมาชิกได้ สำหรับที่ใดที่ยังไม่มีสาขาของสมาคมให้ผู้ที่จะสมควรเข้าเป็นสมาชิกใหม่ ส่งชื่อถึงเลขานุการกลาง เพื่อที่จะได้นำชื่อเสนอต่อคณะกรรมการกลาง เพื่อพิจารณาให้เป็นสมาชิกต่อไป

5.7 สมาชิกทุกคน เมื่อได้รับอนุมัติให้เป็นสมาชิกแล้ว จะต้องชำระค่าสมัครและค่าบำรุงประจำเดือนก่อน หลังจากนั้นจึงจะมีสิทธิเป็นสมาชิกเต็มตัว

6. ค่าสมัครเข้าเป็นสมาชิก, ค่าบำรุงประจำเดือนและอื่น ๆ

6.1 ค่าสมัครเข้าเป็นสมาชิกและค่าบำรุงประจำเดือน มีรายละเอียดดังนี้

- ค่าสมัครเป็นสมาชิก RM. 2.00

- ค่าบำรุงประจำเดือน RM. 0.50

6.2 ค่าบำรุงประจำเดือนให้ชำระที่เหรียญกษาปณ์ของแต่ละสาขา ภายในวันที่ 14 ของทุกเดือน ถ้าที่ใดไม่มีสาขาให้ชำระได้ที่เหรียญกษาปณ์กลางหรือเลขานุการกลาง

6.3 สมาชิกท่านใดที่ไม่ได้ชำระค่าบำรุงประจำเดือนติดกัน 2 เดือน จะได้รับหนังสือเตือนจากเลขานุการของสาขา หรือจากเลขานุการกลาง จนกว่าจะได้ชำระหนี้ทั้งหมด

6.4 สมาชิกท่านใดที่ไม่ได้ชำระค่าบำรุงประจำเดือนติดต่อกัน 3 เดือน จะถูกตัดออกจากการเป็นสมาชิกทันที และคณะกรรมการกลางมีสิทธิที่จะตรวจสอบถึงหนี้สินต่าง ๆ ที่สมาชิกท่านนั้นค้างอยู่และให้ชำระหนี้สินหมดเสียก่อน

6.5 คณะกรรมการกลาง มีสิทธิที่จะกำหนดค่าสมัครเข้าเป็นสมาชิกใหม่ต่อสมาชิกที่หลุดจากการเป็นสมาชิก โดยมีสาเหตุมาจากการไม่ชำระค่าบำรุงประจำเดือน (หนี้)

6.6 เงินค่าธรรมเนียมหรือการเก็บเงินในวาระพิเศษ จะกระทำได้อีกต่อเมื่อมีมติตกลงจากการประชุมของสมาคมก่อน และถ้าหากว่าสมาชิกท่านใดไม่ยอมชำระเงินในวาระพิเศษตามมติของคณะกรรมการ ให้ถือว่าสมาชิกท่านนั้นเป็นหนี้ต่อสมาคมเช่นเดียวกับเป็นหนี้ค่าบำรุงประจำเดือน

7. การลาออกหรือถูกออกจากการเป็นสมาชิก

7.1 สมาชิกที่ต้องการลาออก จะต้องทำหนังสือลาออกส่งถึงเลขานุการของสาขาหรือเลขานุการกลางก่อนการลาออก 2 สัปดาห์ และจะต้องชำระหนี้ที่ค้างอยู่ให้หมดเสียก่อน

7.2 สมาชิกท่านใดที่ไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบและข้อบังคับของสมาคมหรือทำให้ชื่อเสียงของสมาคมเสื่อมเสีย สมาคมมีสิทธิที่จะปลดสมาชิกท่านนั้นออกจากการเป็นสมาชิกของสมาคม แต่ก่อนที่จะปลดทางสมาคมจะอธิบายให้สมาชิกท่านนั้นทราบถึงสาเหตุที่นำมาซึ่งการถูกปลด และสมาชิกท่านดังกล่าวมีสิทธิที่จะชี้แจงรายละเอียด เพื่อป้องกันตนเอง การถูกปลดออกจากการเป็นสมาชิกของสมาคมจะมีผลแน่นอนก็ต่อเมื่อ ผ่านการเห็นชอบของคณะกรรมการในการประชุมประจำปีของคณะกรรมการสาขา โดยสมาชิกท่านนั้นสามารถยื่นอุทธรณ์ต่อสมาคมก่อนได้

8. การประชุมของตัวแทนสมาคม

8.1 ในกฎระเบียบข้อบังคับนี้ระบุว่า “สมาชิกโดยตรง” หมายถึง สมาชิกสมาคมที่ยังไม่ได้เป็นสมาชิกสาขา และ “ตัวแทนสมาชิก” หมายถึง บุคคลที่ได้รับการเลือกตั้งมาจากสมาชิกโดยตรง

8.2 การปกครองของสมาคม มีจุดเด่นอยู่ที่การประชุม ซึ่งผู้เข้าร่วมประชุม คือตัวแทนของสมาคมที่มาจากสาขา, ตัวแทนสมาชิก และสมาชิกคณะกรรมการกลาง สำหรับสมาชิกสมาคมธรรมดา นั้นจะมีสิทธิเข้าร่วมการประชุมของสมาคมได้ จะต้องได้รับอนุญาตจากประธานสมาคมเสียก่อน แต่ในระหว่างเข้าประชุมจะไม่มีสิทธิในการออกเสียง หรือลงคะแนน

8.3 การเลือกตัวแทนจากสาขา จะทำการคัดเลือกทุกปี โดยแต่ละสาขาจะมีตัวแทนมากหรือน้อย ขึ้นอยู่กับจำนวนในแต่ละสาขา โดยจำนวนสมาชิกสาขาทุก 50 คน สามารถมีตัวแทนได้ 1 คนที่เหลือ ถ้ามีน้อยกว่า 50 คน แต่มากกว่า 25 คน สามารถมีตัวแทนได้อีก 1 คน แต่รวมกันแต่ละสาขาต้องมีตัวแทนไม่เกิน 5 คน

8.4 การเลือกตัวแทนของสมาชิก จะทำการคัดเลือกทุกปี โดยเลือกมาจากสมาชิกโดยตรง สำหรับจำนวนตัวแทนของสมาชิกนั้นขึ้นอยู่กับจำนวนของสมาชิกโดยตรง โดยจำนวนสมาชิกโดยตรงทุก 50 คน สามารถมีตัวแทนได้ 1 คน จำนวนสมาชิกที่เหลือถ้าไม่ถึง 50 คน สามารถมีตัวแทนได้อีก 1 คน แต่รวมแล้วตัวแทนของสมาชิกจะต้องมีไม่เกิน 10 คน

8.5 สมาชิกกรรมการกลาง ไม่มีสิทธิที่จะได้รับเลือกให้เป็นตัวแทนจากสาขา หรือตัวแทนสมาชิก และสมาชิกกรรมการกลางกับตัวแทนสมาชิกคือผู้ที่มีสิทธิที่จะลงคะแนนเสียงในการประชุมของตัวแทนสมาคม

8.6 การประชุมจะครบองค์ประชุมก็ต่อเมื่อมีตัวแทนจำนวน $\frac{1}{2}$ ของจำนวนตัวแทนสาขา และตัวแทนสมาชิกโดยตรง

8.7 ถ้าหากองค์ประชุมไม่ครบเกินครึ่งชั่วโมงหลังจากเวลาที่กำหนดการประชุมในครั้งนั้น จะยุติลงทันทีและจะดำเนินการประชุมใหม่ในวันต่อไป (ภายใน 21 วัน) โดยคณะกรรมการกลางจะเป็นผู้กำหนดวันประชุมใหม่ สำหรับกรณีนี้หากจะดำเนินการประชุมต่อไป ก็สามารถดำเนินการได้ แต่ไม่มีสิทธิที่จะปรับปรุงกฎระเบียบข้อบังคับของสมาคมและไม่สามารถยื่นยันผลการประชุมที่แน่นอนได้ (ลงมติรับรองผลการประชุมครั้งนี้ไม่ได้)

8.8 การประชุมตัวแทนของสมาคมนั้น จะกระทำก่อนเดือนเมษายนของทุกปี โดยคณะกรรมการกลางจะเป็นผู้เลือก วัน, เวลาและสถานที่การประชุม โดยหัวข้อการประชุมมีรายละเอียดดังนี้

- ก) คณะกรรมการกลาง รายงานผลการดำเนินงานของสมาคมในห้วงปีที่ผ่านมา
- ข) เสร็จญุกกลาง รายงานชี้แจงบัญชีการเงินของปีที่ผ่านมา
- ค) ทำการเลือกสมาชิกและคณะกรรมการกลาง และผู้ตรวจบัญชีจำนวน 2 คน ที่จะทำงานในปีต่อไป
- ง) เรื่องอื่น ๆ ที่จะปรึกษากันในวาระการประชุม

8.9 เลขานุการกลาง จะต้องดำเนินการแจ้งรายละเอียดเกี่ยวกับ วัน เวลา และสถานที่ ที่จะจัดการประชุมให้เลขานุการสาขาของแต่ละสาขาทราบล่วงหน้า 60 วัน ก่อนที่การประชุมจะมีขึ้น สำหรับในแต่ละสาขาจะต้องดำเนินการจัดการประชุมภายในของแต่ละสาขาล่วงหน้า 30 วัน ก่อนที่การประชุมตัวแทนสาขาของสมาคมจะมีขึ้น

8.10 สาขาต่าง ๆ จะต้องส่งข้อมูลรายชื่อและผลการคัดเลือกตัวแทนสมาชิก ที่ได้มีมติในการประชุมของสาขาให้กับเลขานุการกลาง ภายในระยะเวลา 40 วันหลังจากที่ได้รับแจ้งรายละเอียดการจัดการประชุม

8.11 ถ้าเลขานุการกลางจะจัดการประชุมระหว่างสมาชิกโดยตรง จะต้องดำเนินการล่วงหน้า 30 วัน ก่อนที่จะถึงกำหนดการประชุมตัวแทนสาขา ถ้าหากไม่สามารถที่จะตกลงกันได้หรือมีอุปสรรคใด ๆ ให้คณะกรรมการกลางมีสิทธิ์เต็มที่ในการที่จะคัดเลือกตัวแทนจากสมาชิกโดยตรงเพื่อเข้าร่วมประชุมตัวแทนสาขาสมาคม

8.12 เลขานุการกลาง จะต้องส่งวาระการประชุม, รายชื่อผู้ที่ได้รับการคัดเลือกให้เข้าร่วมประชุมตัวแทนสาขาสมาคมและรายละเอียดการเงินของสมาคมในปีที่ผ่านมา ให้กับเลขานุการสาขาต่าง ๆ ล่วงหน้า 7 วัน ก่อนที่การประชุมตัวแทนสาขาสมาคมจะมีขึ้น

8.13 การประชุมพิเศษของตัวแทนสมาคมจะจัดขึ้นต่อเมื่อ

- ก) เมื่อคณะกรรมการเห็นว่าเป็นเรื่องสำคัญ

ข) ได้รับคำร้องจากสาขาต่าง ๆ แต่ต้องมีผู้ร่วมขอเกิน 20 คนขึ้นไป และจะต้องแจ้งถึงจุดประสงค์ในการประชุมให้ชัดเจน

8.14 การประชุมพิเศษ จะกระทำภายใน 30 วัน หลังจากทีสาขาต่าง ๆ หรือสมาชิกโดยตรงได้แจ้งความประสงค์มา

8.15 เลขานุการกลาง จะต้องดำเนินการเชิญผู้ที่จะต้องเข้าร่วมประชุมและแจ้งวาระการประชุมพิเศษ โดยผ่านทางเลขานุการล่วงหน้า 15 วัน ก่อนที่จะถึงกำหนดการประชุม

8.16 สำหรับกฎระเบียบและข้อบังคับของการประชุมพิเศษ ให้ยึดถือตามข้อ 8.6 และ 8.7 ของกฎระเบียบและข้อบังคับของสมาคม ยกเว้นการประชุมใหม่ สามารถกระทำได้ภายในเวลาไม่เกิน 6 เดือน

8.17 เลขานุการกลาง จะต้องส่งร่างการประชุมตัวแทนประจำปี หรือร่างการประชุมพิเศษของตัวแทนถึงเลขานุการสาขาโดยด่วน

9. คณะกรรมการกลาง

9.1 คณะกรรมการกลาง จะตั้งขึ้นจากการประชุมตัวแทนประจำปี

9.1.1 ตำแหน่งของคณะกรรมการกลาง มีดังนี้

- หัวหน้าสมาคม	1 ท่าน	- รองหัวหน้าสมาคม	1 ท่าน
- เลขานุการกลาง	1 ท่าน	- รองเลขานุการกลาง	1 ท่าน
- เภรัญญิกกลาง	1 ท่าน	- กรรมการ	1 ท่าน

9.1.2 ผู้บริหารและกรรมการของสมาคมทุกคน จะต้องมีสัญชาติมาเลเซียเชื้อสายไทย

9.2 การเลือกคณะกรรมการกลาง จะทำในห้วงการประชุมตัวแทนประจำปี โดยให้ตัวแทนเป็นผู้เสนอชื่อของผู้ที่เหมาะสมที่จะเป็นคณะกรรมการกลาง หลังจากนั้น ให้ตัวแทนที่เข้าร่วมประชุมทำการลงคะแนน เพื่อที่จะ เลือกกว่าผู้ที่ถูกเสนอชื่อคนใดจะได้เป็นคณะกรรมการกลาง โดยตำแหน่งต่าง ๆ จะมีการเลือกกันทุกปี ยกเว้นตำแหน่งเหรัญญิก

9.3 หน้าที่ของคณะกรรมการกลาง คือ จัดและเตรียมการทำงานประจำวันของสมาคม และการลงมติเกี่ยวกับการดำเนินการของสมาคมให้เป็นไปตามจุดประสงค์ที่ได้จากการประชุมตัวแทน และจะต้องรายงานถึงกิจวัตรของสมาคมให้ที่ประชุมตัวแทนประจำปีทราบทุกครั้ง

9.4 คณะกรรมการกลาง จะต้องมีการประชุมภายในทุก ๆ 3 เดือน และการประชุมทุกครั้งจะต้องมีการแจ้งให้ผู้เข้าร่วมประชุมทราบกำหนดการประชุมล่วงหน้า 7 วัน ก่อนการประชุม หัวหน้าสมาคมหรือคณะกรรมการกลาง 3 ท่าน มีสิทธิ์ที่จะกำหนดให้มีการประชุมขึ้นในเวลาใดก็ได้ และในการประชุมคณะกรรมการกลางนี้ จะต้องมีส่วนสมาชิกเข้าร่วมประชุมอย่างน้อยครั้งหนึ่งของจำนวนกรรมการ

9.5 กรณีที่มีเรื่องด่วนที่จะต้องขออนุมัติจากกรรมการกลาง แต่ไม่สามารถเปิดการประชุมได้ เลขานุการกลาง จะต้องทำหนังสือถึงคณะกรรมการกลาง เพื่อขอมติ โดยมีรายละเอียดดังนี้

9.5.1 ควรจะอธิบายข้อมูลให้แจ่มชัดจน

9.5.2 จะต้องมียกเว้นที่เห็นด้วยครั้งหนึ่งหรือเกินครั้งหนึ่ง

9.5.3 ผลการลงมติดังกล่าว จะต้องกล่าวในที่ประชุมครั้งต่อไป

9.6 คณะกรรมการกลาง ที่ไม่เข้าประชุมจำนวน 3 ครั้ง จะถือว่าได้ลาออกจากตำแหน่งโดยสิ้นเชิง

9.7 ในกรณีที่คณะกรรมการกลางเกิดเสียชีวิตหรือลาออก คนที่ได้คะแนนรองลงมาจากการคัดเลือกครั้งก่อน จะดำรงตำแหน่งแทนหรือคณะกรรมการกลางมีสิทธิที่จะเสนอให้สมาชิกคนใดคนหนึ่ง ทำหน้าที่แทนจนกว่าจะถึงวาระการประชุมครั้งต่อไป

9.8 คณะกรรมการกลาง มีสิทธิที่จะออกคำสั่งต่อผู้บริหารและเลขานุการในเรื่องการบริหารงานของสมาคม และมีสิทธิที่จะปลดสมาชิกที่ดำเนินงานไม่ถูกต้องหรือทำให้สมาคมเสื่อมเสีย

10. ความสำคัญของผู้บริหาร

10.1 หัวหน้าสมาคมในขณะที่ดำรงตำแหน่ง จะต้องทำหน้าที่เป็นประธานการประชุมตัวแทนสมาชิกและการประชุมคณะกรรมการกลาง โดยจะต้องลงนามในมติการประชุมทุกครั้งและต้องเซ็นเช็คของสมาคม พร้อมกับเลขานุการกลางและเหรัญญิกกลาง

10.2 รองหัวหน้าสมาคม จะทำหน้าที่แทนในวาระที่หัวหน้าสมาคมไม่อยู่

10.3 เลขานุการกลาง มีหน้าที่ปฏิบัติตามกฎหมายและตามคำสั่งของคณะกรรมการที่มีมติในการประชุมตัวแทนหรือประชุมคณะกรรมการกลาง ตลอดจนต้องเข้าประชุมทุกครั้งและมีหน้าที่ในการจดบันทึกการประชุมทุกครั้ง เลขานุการกลาง มีสิทธิที่จะเซ็นเช็ค พร้อมกับหัวหน้าและเหรัญญิกกลาง ตลอดจนมีหน้าที่ติดต่อประสานงานกับหน่วยงานหรือบุคคลต่าง ๆ

10.4 รองเลขานุการกลาง จะทำหน้าที่แทนเลขานุการกลาง เมื่อเลขานุการกลางไม่อยู่

10.5 เหรัญญิกกลาง มีหน้าที่ดูแลเรื่องการเงินของสมาคม โดยจะต้องเก็บรักษาสมุดบัญชีเงินฝากของสมาคม และมีหน้าที่ร่วมเซ็นเช็คกับหัวหน้าและเลขานุการกลาง

10.6 คณะกรรมการจากสาขาต่าง ๆ จะต้องให้ความร่วมมือต่อคณะกรรมการกลางในการดำเนินงานของสมาคม

11. การเงิน

11.1 ตามกฎข้อบังคับของสมาคม การใช้จ่ายเงิน จะเน้นถึงความสำคัญในอันที่จะก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อสมาคม โดยการเบิกเงินจะกระทำได้ในกรณีการใช้จ่ายเกี่ยวกับการปกครอง, จ่ายเงินเดือน, การใช้จ่ายของผู้บริหารและค่าจ้างของผู้ตรวจบัญชี และจะไม่สามารถเบิกเงินได้ในกรณีการเสียดำปรับอันเกิดจากการกระทำผิดกฎหมายจากศาล

11.2 เหรัญญิกกลาง มีสิทธิที่จะเก็บเงินสดไว้ได้ไม่เกิน 300.00 ริงกิต และถ้าเกินจากจำนวนดังกล่าว จะต้องนำไปฝากธนาคารในบัญชีของสมาคม

11.3 ระบบการเซ็นเช็คในการถอนเงินจากธนาคารมีดังนี้

- หัวหน้าสมาคม (รองหัวหน้าเช่นแทนกรณีหัวหน้าไม่อยู่)
- เลขานุการกลาง (รองเลขานุการเช่นแทนกรณีเลขานุการกลางไม่อยู่)
- เสร็จญุกกลาง (รองเสร็จญุกกลางเช่นแทนกรณีเสร็จญุกกลางไม่อยู่)

โดยทั้ง 3 ท่าน จะต้องร่วมกันเซ็นชื่อในเช็คใบเดียวกัน

11.4 การใช้จ่ายเงินเกิน 500.00 ริงกิต ในครั้งเดียว ไม่สามารถกระทำได้ถ้าหากไม่ได้รับอนุมัติจากคณะกรรมการกลาง และการใช้จ่ายเงินเกินจาก 1,000.00 ริงกิต ขึ้นไป จะต้องไปรับอนุมัติจากการประชุมของตัวแทนสมาคมก่อน ส่วนการเบิกถอนเงินที่ไม่เกิน 500.00 ริงกิต ท่านประธานกับเลขานุการกลางและเสร็จญุกกลางสามารถอนุมัติได้

11.5 บัญชีรายรับ-รายจ่ายของสมาคมในระยะหนึ่งปี จะต้องผ่านการตรวจจากผู้ตรวจบัญชีของสมาคมโดยเร็ว เพื่อที่จะนำเสนอในที่ประชุมในวาระการประชุมประจำปีของตัวแทน เพื่อให้ที่ประชุมดำเนินการอนุมัติ หลังจากนั้นจึงจะสามารถนำรายงานดังกล่าวมาชี้แจงให้สมาชิกทราบต่อไป

11.6 การระบุช่วงเวลาในการใช้จ่ายเงินจะเริ่มนับจากวันที่ 1 มกราคมของทุกปี

12. ผู้ตรวจบัญชี

12.1 ผู้ตรวจบัญชี มีจำนวน 2 ท่าน โดยจะทำการแต่งตั้งในวาระการประชุมประจำปีของตัวแทนสมาชิก ผู้ตรวจบัญชีจะดำรงตำแหน่งได้เพียง 1 ปีเท่านั้น และไม่สามารถที่จะแต่งตั้งได้อีกในปีต่อไป

12.2 ผู้ตรวจบัญชี มีหน้าที่ตรวจบัญชีของสมาคมและสาขาต่าง ๆ ในปีนั้น ๆ และรายงานผลในวาระการประชุมของตัวแทนสมาคมและการประชุมใหญ่ของสมาคมระดับสาขา และจะต้องสามารถรายงานผลในทันที หากมีการขอจากท่านประธานหรือกรรมการกลางเกี่ยวกับรายละเอียดของบัญชีการเงินของสมาคม

13. ผู้ดูแลทรัพย์สินของสมาคม (ผู้ถือสัตย์)

13.1 ผู้ดูแลทรัพย์สินของสมาคม มีจำนวน 3 ท่าน โดยจะทำการแต่งตั้งจากสมาชิกที่มีอายุ 21 ปี ขึ้นไป ในวาระการประชุมประจำปีของคณะตัวแทนสมาคมและมีระยะเวลาในการปฏิบัติหน้าที่ตามความต้องการของสมาคม ทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของสมาคมจะอยู่ภายใต้การดูแลทรัพย์สินทั้ง 3 ท่าน โดยมีหนังสือสัญญาเป็นที่เรียบร้อย

13.2 ผู้ดูแลทรัพย์สินของสมาคม ไม่มีสิทธิ์ที่จะขายหรือเปลี่ยนชื่อทรัพย์สินต่าง ๆ ของสมาคมมาเป็นของตน

13.3 ผู้ดูแลทรัพย์สินของสมาคม จะพ้นสภาพในกรณีดังต่อไปนี้คือ อายุมาก, มีสุขภาพไม่แข็งแรง, เป็นบ้า, ไม่อยู่ในประเทศ หรือในกรณีที่ไม่สามารถจะปฏิบัติหน้าที่ได้ และถ้าหากผู้ดูแลทรัพย์สินของสมาคมเสียชีวิต คณะกรรมการในการประชุมของตัวแทนมีสิทธิ์ที่จะแต่งตั้งคนใหม่โดยเร็วที่สุด

14. การถอดถอนสมาคม

14.1 สามารถทำได้ตามความพอใจของสมาชิก โดยจะต้องมีเสียงสนับสนุนจากตัวแทนสาขาทั้งหมด 3 ใน 5 ขึ้นไป ในวาระการประชุมดังกล่าว

14.2 ถ้าหากว่ามีมติจะถอดถอนสมาคม หนี้สินทั้งหมดจะต้องชำระตามกฎระเบียบและข้อบังคับของสมาคม และถ้ามีส่วนที่เหลือก็ต้องตกลงกันในวาระการประชุมของตัวแทนดังกล่าว

14.3 เมื่อมีมติการถอดถอนสมาคมเป็นที่แน่นอนแล้ว จะต้องแจ้งการถอดถอนต่อกรมทะเบียน (การทะเบียน) สมาคมของรัฐบาลภายใน 14 วัน

15. การก่อตั้งและการถอดถอนสาขาของสมาคม

15.1 คณะกรรมการสามารถที่จะก่อตั้งสาขาของสมาคมได้ โดยต้องมีสมาชิกไม่ต่ำกว่า 50 ท่าน และจะต้องได้รับอนุญาตจากกรมทะเบียนเสียก่อน

15.2 คณะกรรมการกลางจะถอดถอนสาขาของสมาคมได้ก็ต่อเมื่อ-

ก) มีจำนวนสมาชิกในระยะเวลา 6 เดือน น้อยกว่า 50 ท่าน

ข) สาขาของสมาคมดังกล่าว ไม่ปฏิบัติตามกฎของสมาคมหรือมติในการประชุมของตัวแทนหรือคณะกรรมการกลาง และ/หรือ กระทบความผิดในอันที่จะนำมา ซึ่งการเสื่อมเสียชื่อเสียงของสมาคม

15.3 มติในการถอดถอนสาขาของสมาคมนั้น จะต้องมียกเว้นเสียงที่มากที่สุดในการประชุมของคณะกรรมการกลาง โดยมีข้อแม้ว่าก่อนที่จะมีการลงมติการถอดถอนสาขาของสมาคม จากการกระทำผิดหรือสาเหตุในข้อ 15.2 (ข) นั้น ทางสมาคมจะต้องมีหนังสือแจ้งข้อกล่าวหาการกระทำผิดไปยังสาขาของสมาคม ก่อนที่จะมีการประชุมลงมติถอดถอน 30 วัน เพื่อที่สาขาของสมาคมจะได้เตรียมชี้แจงตอบข้อกล่าวหาต่าง ๆ

15.4 คำสั่งถอดถอนของสมาคม จะต้องลงนามโดยเลขานุการกลางและในห้วงเวลานี้ สาขาที่ถูกสั่งถอดถอนจะต้องหยุดการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งหมด และถ้าหากมีข้อไม่พอใจใด ๆ สาขา มีสิทธิ์ที่จะแจ้งการอุทธรณ์ต่อที่ประชุมของตัวแทนได้

15.5 ในกรณีที่สาขาของสมาคมจะต้องปิดโดยสาเหตุมาจากข้อ 15.2 (ก) คณะกรรมการกลาง จะย้ายสมาชิกของสาขาค้างกล่าวทั้งหมดไปเป็นสมาชิกของสาขาที่อยู่ใกล้ที่สุด ส่วนในกรณีที่สาขาถูกปิดโดยสาเหตุมาจากข้อ 15.2 (ข) สมาชิกของสาขาค้างกล่าวทั้งหมดจะหลุดจากการเป็นสมาชิกทันที

15.6 เป็นระเบียบและหน้าที่โดยตรงของหัวหน้า, เลขานุการ และเหรัญญิกของสาขา ที่จะต้องส่งมอบสมุดบัญชี, เงินและสมบัติของสาขา สมาคมที่ถูกถอดถอนถึงเลขานุการกลาง จากวันแรกที่ก่อตั้งจนถึงวันสุดท้ายที่ถูกถอดถอน

15.7 ถ้าหากว่าสมาชิกในสาขาใด ๆ ที่ลงความเห็นที่จะออกจากสมาคม คณะกรรมการของสาขา จะต้องรีบดำเนินการส่งสมุดบัญชี, ข้อบันทึก, เงินและสมบัติของสมาคม ให้กับเลขานุการกลางเพื่อทำการอนุมัติตามข้อ 15.6

16. การประชุมใหญ่ของสาขา

16.1 การประชุมประจำปีของสาขา จะทำการประชุมภายใน 30 วัน หลังจากที่ได้รับแจ้งกำหนดการประชุมประจำปีของตัวแทน เพื่อที่การประชุมประจำปีของสาขาต่าง ๆ จะได้ดำเนินไปอย่างราบรื่น

16.2 วาระการประชุมประจำปีของสาขามีดังต่อไปนี้

- ก) รับทราบการรายงานจากเหรัญญิกของสาขาและบัญชีการเงินที่ตรวจแล้วของปีก่อน
- ข) เลือกตัวแทนเพื่อเข้าร่วมการประชุมของตัวแทนในปีต่อไป
- ค) เลือกตั้งกรรมการสาขาและผู้ตรวจบัญชีของสาขาในปีต่อไป
- ง) ปรึกษาหารือในเรื่องต่าง ๆ

16.3 เลขานุการสาขา จะต้องส่งหนังสือเรียกประชุมที่ระบุถึง วัน, เวลา และสถานที่ โดยจะแนบถึงข้อเสนอแนะและการแต่งตั้งคณะกรรมการของสาขาถึงสมาชิกของสาขา ภายใน 21 วัน ก่อนที่จะมีการประชุม

16.4 การเสนอชื่อบุคคลที่จะลงคัดเลือกเพื่อแต่งตั้งเป็นกรรมการในการประชุม จะต้องเสนอชื่อบุคคลดังกล่าวถึงเลขานุการสาขา ภายใน 7 วัน หลังจากออกหนังสือกำหนดการประชุมประจำปีของสาขา

16.5 เลขานุการสาขา จะต้องส่งหนังสือนัดประชุมถึงสมาชิกทุกคนของสาขา ภายใน 7 วัน ก่อนที่การประชุมประจำปีของสาขาจะมีขึ้น โดยจะมีหัวข้อการประชุมและรายงานเกี่ยวกับการเงินของสาขาของปีที่ผ่านมา

16.6 การประชุมประจำปีของสาขา จะต้องมิให้ผู้เข้าร่วมประชุมอย่างน้อยกึ่งหนึ่ง (1/2) ของสมาชิกที่มีสิทธิ์ลงคะแนนหรือมีจำนวนสองเท่าของคณะกรรมการสาขา จึงจะถือว่ามิสมัชการครบองค์ประชุม

16.7 ถ้าหากสมาชิกมิได้ครบองค์ประชุมภายในครึ่งชั่วโมงหลังจากถึงกำหนดเวลาเปิดประชุม การประชุมดังกล่าวสามารถเลื่อนออกไปได้ แต่ต้องไม่เกิน 7 วัน และคณะกรรมการสามารถดำเนินการประชุมต่อไปได้ ในกรณีที่มิ้องค์ประชุมไม่ครบ แต่ไม่สามารถที่จะลงมติรับผลการประชุมใด ๆ ได้

16.8 การประชุมใหญ่พิเศษของสาขา จะมีขึ้นได้ในกรณีต่อไปนี้.-

- ก) ได้รับคำสั่งจากกรรมการกลาง หรือ;
- ข) ในภาวะที่กรรมการของสาขามีความเห็นว่ามีคามจำเป็นที่จะต้องจัดการประชุม

ค) ตามคำขอของสมาชิก โดยจะต้องมีสมาชิกลงนามในหนังสือขอเปิดการประชุมไม่น้อยกว่า 10 คน และจะต้องระบุถึงจุดประสงค์ในการขอเปิดการประชุมดังกล่าวด้วย

16.9 การประชุมใหญ่พิเศษของสาขาตามคำขอของสมาชิกนั้น จะต้องดำเนินการภายใน 15 วัน

16.10 ข้อ 16.6 และ 16.7 จะนำมาใช้ปฏิบัติในการประชุมใหญ่พิเศษของสาขา แต่ในกรณีที่องค์ประชุมใหญ่ไม่ครบภายในเวลาครึ่งชั่วโมงหลังจากถึงกำหนดเวลาเปิดประชุมที่กำหนดไว้ การประชุมครั้งนั้นจะต้องเป็นโมฆะ และจะไม่สามารถจัดการประชุมใหญ่พิเศษได้อีกในห้วงระยะเวลา 6 เดือน หลังจากนั้น

16.II เลขานุการสาขา จะต้องส่งบันทึกการประชุมประจำปีของสาขาถึงสมาคมทันทีเมื่อเสร็จสิ้นการประชุม

17. คณะกรรมการสาขา

17.I ก) คณะกรรมการสาขา จะมาจากการเลือกตั้งในการประชุมประจำปีของสาขาทุกครั้ง โดยมีตำแหน่งต่าง ๆ ดังนี้

- หัวหน้าสาขา 1 ท่าน - รองหัวหน้าสาขา 1 ท่าน
- เลขานุการสาขา 1 ท่าน - รองเลขานุการสาขา 1 ท่าน
- เภรัณยูิกสาขา 1 ท่าน - คณะกรรมการ (สามัญ) 1 ท่าน

ข) คณะกรรมการและผู้บริหารของสมาคมทุกท่าน จะต้องเป็นคนสัญชาติมาเลเซีย

17.2 ตำแหน่งต่าง ๆ ของคณะกรรมการจะต้องมีการเสนอชื่อเข้ารับการคัดเลือกและจะมีการรับรองในการประชุมประจำปีของสมาคม โดยการคัดเลือกจะใช้ระบบการลงคะแนน และคณะกรรมการทุกตำแหน่งสามารถทำการคัดเลือกได้ทุกปี ยกเว้นตำแหน่งเฝ้าระวัง

17.3 คณะกรรมการสาขา มีหน้าที่ดูแลและทำกิจวัตรประจำวันของสาขาให้สอดคล้องกับนโยบายของสมาคมและตามคำสั่งของคณะกรรมการกลางและการประชุมของตัวแทน โดยจะต้องมีการประชุมทุก ๆ สามเดือน เลขานุการจะต้องส่งรายละเอียดหรือมติการประชุม ให้กับเลขานุการกลางภายใน 14 วัน หลังเสร็จการประชุม

18. หน้าที่ของคณะกรรมการสาขา

18.1 หัวหน้าของสาขาในขณะที่ดำรงตำแหน่งอยู่นั้น มีหน้าที่เป็นประธานการประชุมประจำปี และมีส่วนรับผิดชอบในการดำเนินการตามวาระการประชุมและมีสิทธิ์ตัดสินใจลงคะแนนและลงนามรับการตัดสินใจดังกล่าว

18.2 รองหัวหน้าสาขา จะทำหน้าที่แทนหัวหน้าสาขาในโอกาสที่หัวหน้าสาขาไม่อยู่

18.3 เลขานุการสาขา มีหน้าที่เกี่ยวกับการจัดระบบการทำงานของสาขาให้เป็นไปตามกฎระเบียบและข้อบังคับของสมาคม และมติการประชุมประจำปีของสาขาและคณะกรรมการของสาขา เลขานุการจะรับผิดชอบเกี่ยวกับการจัดเตรียมหนังสือ, เก็บสมุดบันทึกและหนังสือต่าง ๆ

ยกเว้นบัญชีการเงิน ตลอดจนจะต้องเข้าร่วมประชุมทุกครั้ง และทำการบันทึกการประชุม เลขานุการจะต้องลงนามในเช็คพร้อม ๆ กับหัวหน้าสาขาและเหรัญญิกของสาขาทุกครั้ง

18.4 รองเลขานุการสาขา จะทำหน้าที่แทนเลขานุการในโอกาสที่เลขานุการไม่อยู่

18.5 เหรัญญิกของสาขา มีหน้าที่ดูแลระบบการเงินของสมาคม โดยจะต้องดูแลและเก็บบัญชีการเงินของสมาคมให้โปร่งใส

18.6 คณะกรรมการ (สามัญ) มีหน้าที่ช่วยเหลือและดูแลความเรียบร้อยของสมาคมให้เป็นไปตามกฎระเบียบและข้อบังคับของสมาคม

19. การเงินของสาขา

19.1 เงินที่เก็บได้จากส่วนกลางหรือจากสาขา ให้ถือเป็นทรัพย์สินร่วมของสมาคม

19.2 ในการประชุมตัวแทนของสมาคม จะต้องระบุให้ชัดเจนเกี่ยวกับเรื่องของจำนวนเงินค่าบำรุงที่จะเก็บไว้ที่สาขา เพื่อที่จะเป็นเงินทุนของสาขาและจำนวนเงินที่จะนำมาใช้จ่ายในการทำงานของสาขา

19.3 เหรัญญิกสาขา จะต้องรายงานให้เหรัญญิกกลางทราบถึงจำนวนเงินที่เหลืออยู่ หลังจากตัดส่วนของสาขาออกแล้ว โดยให้รายงานภายในวันที่ 15 ของทุก ๆ เดือน

19.4 เหรัญญิกสาขา จะต้องรายงานให้เหรัญญิกกลางทราบถึงรายละเอียดรายรับ-รายจ่ายของสาขาในเดือนที่ผ่านมา โดยให้รายงานในวันที่ 15 ของทุก ๆ เดือน

19.5 เงินทั้งหมดของสาขา จะเก็บไว้ในนามของสาขาในธนาคารที่ได้รับความยินยอมจากคณะกรรมการ โดยมีชื่อหัวหน้าสาขา เหรัญญิก และเลขานุการสาขา รวมอยู่ด้วย สำหรับเลขานุการสาขามีสิทธิ์เก็บเงินสดไว้ได้ไม่เกิน 100.00 ริงกิต เท่านั้น และในการใช้จ่ายเงินไม่เกิน 500.00 ริงกิต ในเวลาใดเวลาหนึ่ง จะต้องได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการก่อน ส่วนการใช้จ่ายเงินที่ไม่เกิน 500.00 ริงกิต จะต้องได้รับอนุญาตจากหัวหน้าสาขา เหรัญญิกสาขาและเลขานุการสาขา อย่างพร้อมกันเสียก่อน มิเช่นนั้นจะไม่สามารถทำการใช้จ่ายเงินดังกล่าวได้

19.6 ในกรณีที่สาขาของสมาคมถูกถอดถอนจากสมาคม เงินทั้งหมด, สมุดบัญชีและสิ่งของต่าง ๆ ของสาขา จะต้องส่งให้เลขานุการกลาง พร้อมกับบัญชีการเงินตามข้อบังคับ 15.6 และ

15.7 ดังที่กล่าวข้างต้น

20. งบประมาณทั่วไปของสาขา

20.1 ในกรณีนี้ งบประมาณพิเศษจะไม่ปรากฏในระเบียบของสมาคม ที่เกี่ยวกับการปกครองของสาขาสมาคม แต่กฎระเบียบนั้นจะเปลี่ยนแปลงได้ตามความถูกต้องของคณะกรรมการกลาง

20.2 ในที่ประชุมของตัวแทนและคณะกรรมการกลาง สามารถที่จะออกคำสั่งถึงที่ประชุมประจำปี หรือกรรมการสาขาเกี่ยวกับการปกครองของสาขานั้น ๆ

21. การเปลี่ยนแปลงกฎหมายหรือกฎระเบียบ

21.1 กฎหมายหรือกฎระเบียบของสมาคม จะเปลี่ยนแปลงไม่ได้ นอกจากจะมีมติจากการประชุมของตัวแทนสมาคมเท่านั้น การเปลี่ยนแปลงกฎหมายหรือกฎระเบียบนั้น จะต้องยื่นคำร้องขอการเปลี่ยนแปลงจากฝ่ายจดทะเบียนของสมาคม ภายใน 28 วัน นับจากวันที่ได้มีมติในการประชุมของตัวแทน

22. ความชัดเจนของกฎหมาย

22.1 ในวาระการประชุมของตัวแทนสมาคม คณะกรรมการกลางมีสิทธิ์ที่จะตัดสินใจหรือให้ความเห็นชอบในกรณีที่มีปัญหาในเรื่องที่ไม่ได้ระบุไว้ในกฎหมายของสมาคม

22.2 ถ้าหากการตัดสินใจหรือให้ความเห็นชอบของคณะกรรมการกลางไม่มีการขัดแย้งกับการประชุมของตัวแทน จะถือว่ามติของคณะกรรมการกลางนั้นจะมีผลบังคับใช้ต่อสมาชิก แต่มติดังกล่าวจะต้องได้รับการยอมรับจากการประชุมของตัวแทนเสียก่อน

23. ข้อห้าม

23.1 การเล่นต่อไปนี้ เป็นข้อห้ามและ ไม่อนุญาตให้มีการเล่น

Roulette, Lotto, Fan Tan, Poh, Peh Bin, Belan Kai, Pai Kau, Tau Ngau, Tien Kow, Chap Ji Kee, Sam Cheong, Dua Puluh Satu, Sepuluh Dan Setengah, Dadu, Danleev's game, Video game และการพนันทุกชนิด

23.2 สมาคมและสมาชิก ไม่สมควรที่จะพยายามกีดกันหรือขัดขวางทางด้านการค้าหรือราคาของสิ่งของเครื่องใช้ และไม่สมควรที่จะเกี่ยวข้องกับองค์กรแรงงานใด ๆ ทั้งสิ้น ตามระเบียบกฎหมายแรงงานปี 1959

23.3 สมาคมนี้อาจไม่มีสิทธิ์ที่จะจัดตั้งหรือดำเนินกิจการเกี่ยวกับลอตเตอรี่ (LOTTERY) ในนามของสมาคม หรือในนามของคณะกรรมการต่อสมาชิก ถ้าหากไม่ได้รับอนุญาตจากรัฐบาลเสียก่อน

23.4 “ดอกเบี้ย” ตามกฎหมายมาตรา 2 กฎของสมาคม, 1966 ไม่สามารถที่จะมอบให้กับสมาชิกของสมาคมได้

.....

หมายเหตุ

ถ้าหากมีการเข้าใจที่ไม่ชัดเจนในกฎระเบียบและข้อบังคับ ฉบับภาษาไทยนี้ ให้ใช้กฎระเบียบและข้อบังคับฉบับภาษามลายูเป็นหลัก

ภาคผนวก 2

ภาพประกอบ

ภาพที่ 1 สมเด็จพระพี่นางเธอเจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ เสด็จทอดกฐินที่วัดบุญญาราม ต. อะห์ อ. กุบังปาสู รัฐเกะหะ โดยมีคาโต๊ะเจริญ อินทชาติ อคิตวุฒิสมาชิกรับเสด็จ เมื่อปี พ.ศ. 2541

ภาพที่ 2 คาโต๊ะ เสรี ดร. มหาเดร์ บิน โมฮามัด นายกรัฐมนตรี มาเป็นประธานในการวางศิลาฤกษ์ การสร้างอาคารเรียนของโรงเรียนวัดไทยที่วัดวิสุทธิประดิษฐาราม เมื่อ พ.ศ. 2543

ภาพที่ 3 คุณสิวชน A / P เอี่ยม ชาวมาเลเซียเชื้อสายไท ซึ่งเป็นวุฒิสมาชิกคนปัจจุบัน มีภูมิลำเนาอยู่ที่ บ้านปาดังเปอร์ตานี ต.อะหะรา อ. กะงะห์ รัฐปะลิส

ภาพที่ 4 เจดีย์หลวงปู่ทวดเหยียบน้ำทะเลจืด ซึ่งเชื่อว่าเคยเป็นที่พักศพของหลวงปู่ทวดเหยียบน้ำทะเลจืด ที่วัดโพธิเจติยาราม (วัดทุ่งควาย) ต. ปาดังเกอร์เบา อ. เป็นดั่ง รัฐเกะหะห์

ภาพที่ 5 เชื้อนหลวงปู่ทวดเหยียบน้ำทะเลจืด ซึ่งเชื่อว่าเป็นที่พักศพของท่าน
ที่วัดไทยประดิษฐาราม (ไทรบนตอ) ต. ปาดังสะไห้น อ. ปาดังเตอรี่ป
รัฐเกะห์

ภาพที่ 6 กุฏิแบบเรือนไทยภาคใต้ที่วัดวิสุทธิประดิษฐาราม บ้านปลายระไม ต.ปาดังเกอร์เบา
อ. เป็นดั่ง รัฐเกะห์ สร้างมาแล้วประมาณ 60 ปี

ภาพที่ 7 พระราชวรธรรมโกศล เจ้าอาวาสวัดชัยมงคล พระอารามหลวง เจ้าคณะจังหวัดสงขลา ร่วมกิจกรรมการอบรมเยาวชนสัมพันธ์ที่วัดวิสุทธิประดิษฐาราม บ้านปลายระไม ต.ปาดังเกอว์เมา อ. เป็นดั่ง รัฐเกะห์ เมื่อปี พ.ศ. 2547

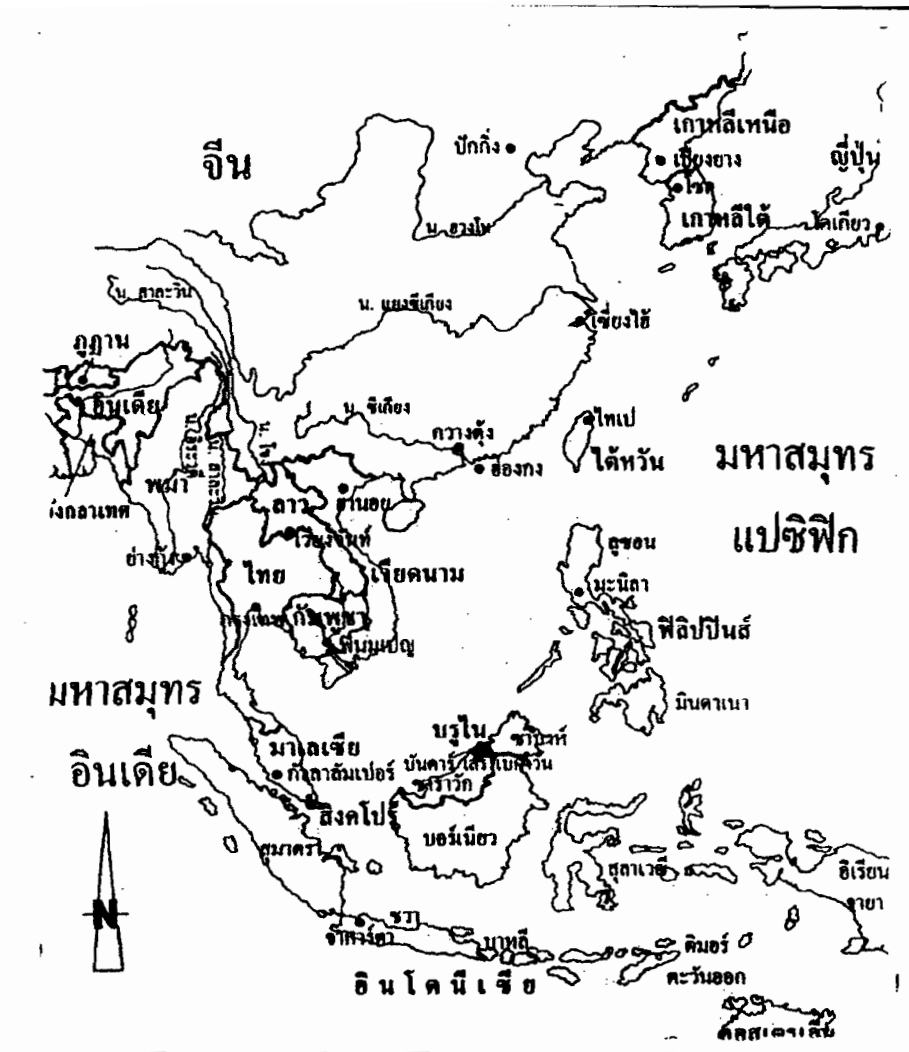
ภาพที่ 8 ชาวมาเลเซียเชื้อสายจีนร่วมกับชาวมาเลเซียเชื้อสายไทยฉลองศาลาการเปรียญ ที่วัดดำรงรัตนาราม ต. สุโหงบัตตานี อ. กัวลาลุมดา รัฐเกะห์

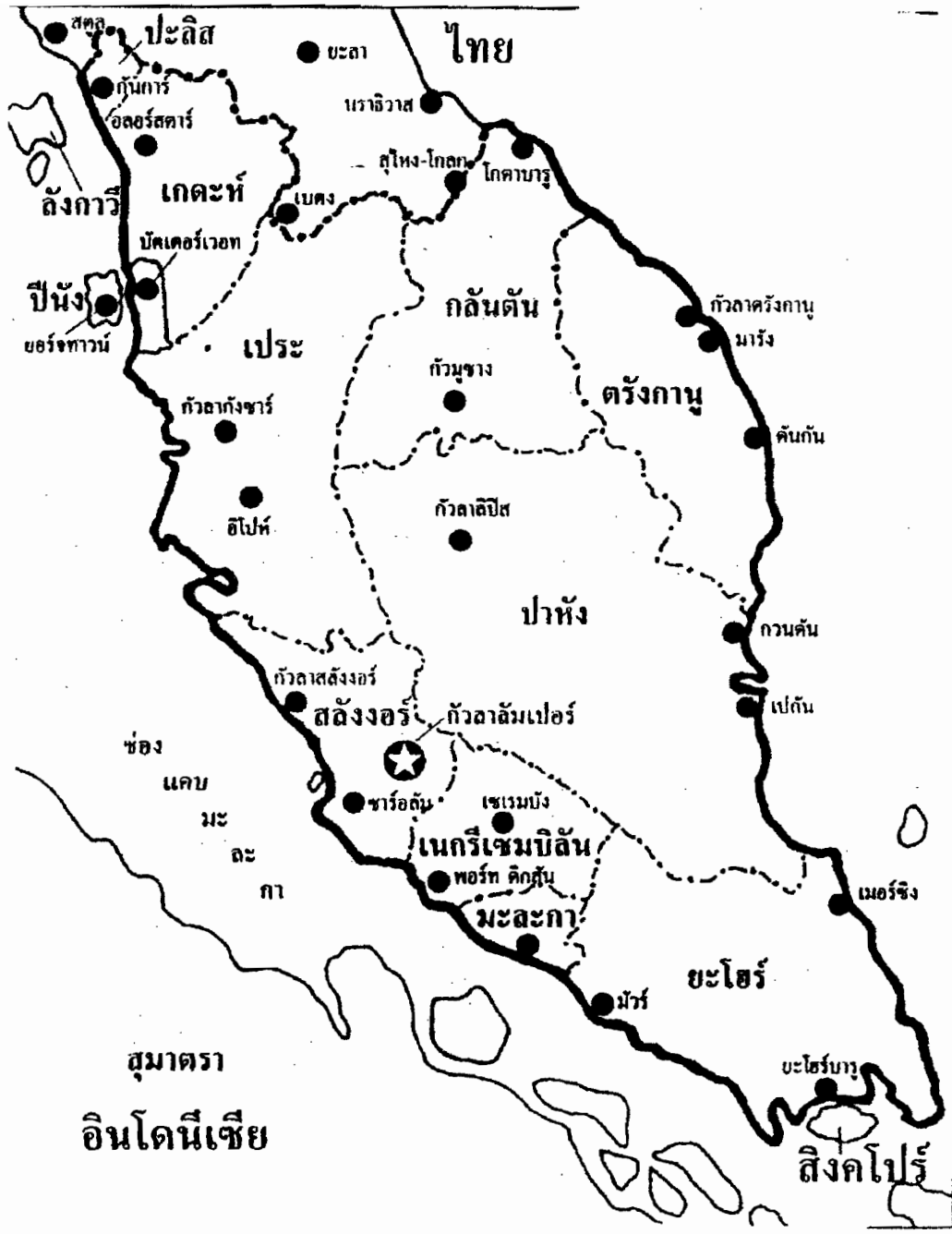
ภาพที่ 9 นายสมบัติ ศรีธารโต (คนขวามือ) คนไทยเชื้อสายซาไก ที่อำเภอธารโต จังหวัดยะลา ไปเยี่ยมเพื่อนซึ่งเป็นชาวมลายูเชื้อสายโอรังอัตรี (ซาไก) ที่บ้านกำปงปง ต. บลูก้อเซม้ง อ. เป็งกาลัยันตู รัฐเประ

ภาพที่ 10 นายชวน สุขสุวรรณ ผู้ใหญ่บ้านกำปงปง ต. บลูก้อเซม้ง อ. เป็งกาลัยันตู รัฐเประ

ภาพที่ 11 ประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

มาเลเชีย

ภาพที่ 13 แสดงรัฐต่างๆ ของมาเลเชีย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ	นายคำนวณ นवलสนอง
เกิดวันที่	28 เมษายน 2499
สถานที่เกิด	ตำบลตะโหมค อำเภอตะโหมค จังหวัดพัทลุง
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 9 ซอย 7 ถนนชัยมงคล ตำบลบ่อียง อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา 90000
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	นักวิจัยชำนาญการ ระดับ 8
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	สถาบันทักษิณคดีศึกษา มหาวิทยาลัยทักษิณ หมู่ที่ 1 ตำบลเกาะยอ อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา 90100
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2515 มัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนพัทลุง จังหวัดพัทลุง พ.ศ. 2517 ป.ก.ศ. จากวิทยาลัยครูสงขลา จังหวัดสงขลา พ.ศ. 2521 กศ.บ. (วิชาเอกภาษาไทย วิชาโทไทยคดีศึกษา) จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา จังหวัดสงขลา พ.ศ. 2530 กศ.บ. (การศึกษามหาบัณฑิต) จากมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ จังหวัดสงขลา
ผลงาน	- ภาษาไทยที่ใช้ในปัจจุบัน จังหวัดภูเก็ต (2529) - ภาษาไทยที่ใช้ในปัจจุบัน จังหวัดนครศรีธรรมราช (2530) - เปรียบเทียบปัจจัยบางประการของโรงเรียนมัธยมศึกษาใน เขตการศึกษา 3 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย สูงและต่ำกว่าคะแนนมาตรฐานระดับเขตการศึกษา ปีการศึกษา 2531 (2532) - วิถีชีวิตที่เปลี่ยนไปอันเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงจากสังคม เกษตรกรรมสู่สังคมอุตสาหกรรมในภาคใต้ : ศึกษากรณี จังหวัดสงขลา (2540) - ประเพณีของชาวไทยมุสลิมในจังหวัดพัทลุง (2542) - ภูมิปัญญาชาวบ้านกับการจัดการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ : ศึกษากรณีการจับฝั้งของชาวบ้านตำบลตะโหมค อำเภอตะโหมค จังหวัดพัทลุง (2543) - ปฐมวรรณกรรมท้องถิ่น เรื่อง กฎหมายหลักไชย ฉบับวัดแจ้ง ตำบลอ่างทอง อำเภอเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี (2544)

- วิจัยและพัฒนาศูนย์วัฒนธรรมชุมชนบ้านตะโหมด
อำเภอตะโหมด จังหวัดพัทลุง (2546)
- พัฒนาการทางสังคมและวัฒนธรรมของชาวมาเลเซีย
เชื้อสายไทในรัฐตอนเหนือของมาเลเซีย (2546)
- ศักยภาพและเครือข่ายการเรียนรู้ของพระสงฆ์ในกลุ่มน้ำ
ทะเลสาบสงขลา (2550)
- ประวัติศาสตร์ท้องถิ่นของชาวมาเลเซียเชื้อสายไทในรัฐเคดาห์
ปะลิส และประ